

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L.
Liebenberg.

Titel | Title:

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 6

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Selskabet til Udgivelse af
Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862

Fysiske størrelse | Physical extent:

32 bd.

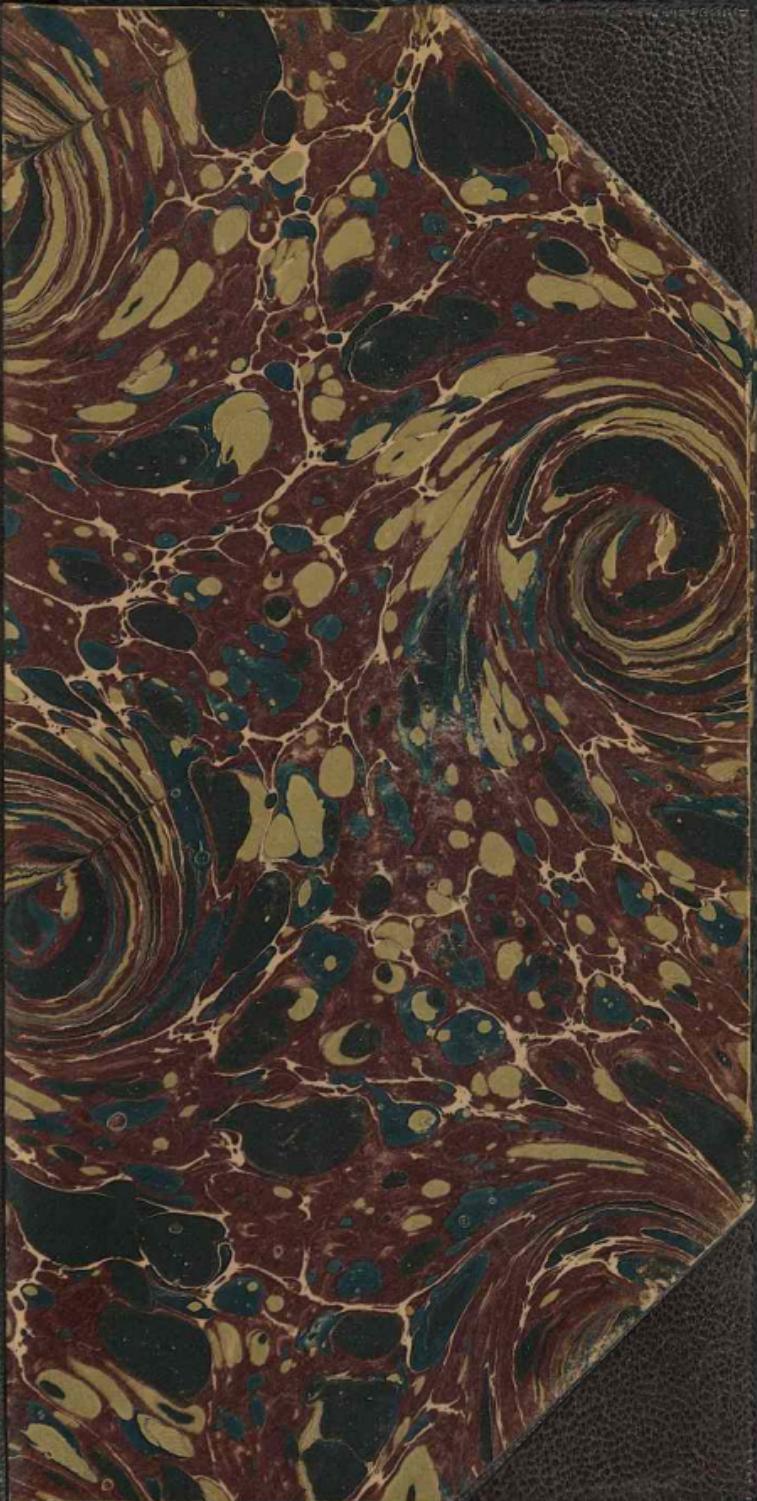
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,-120

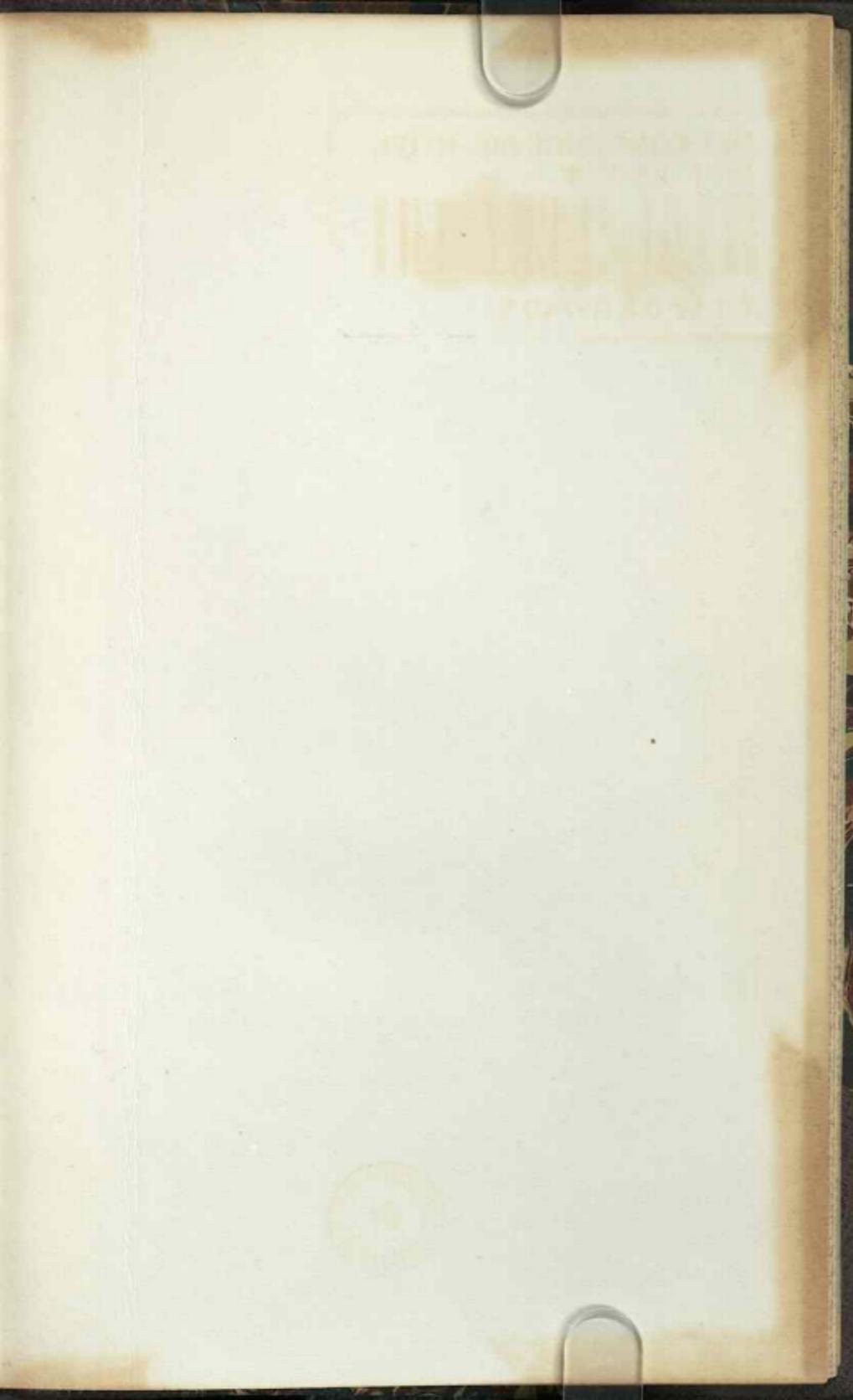
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

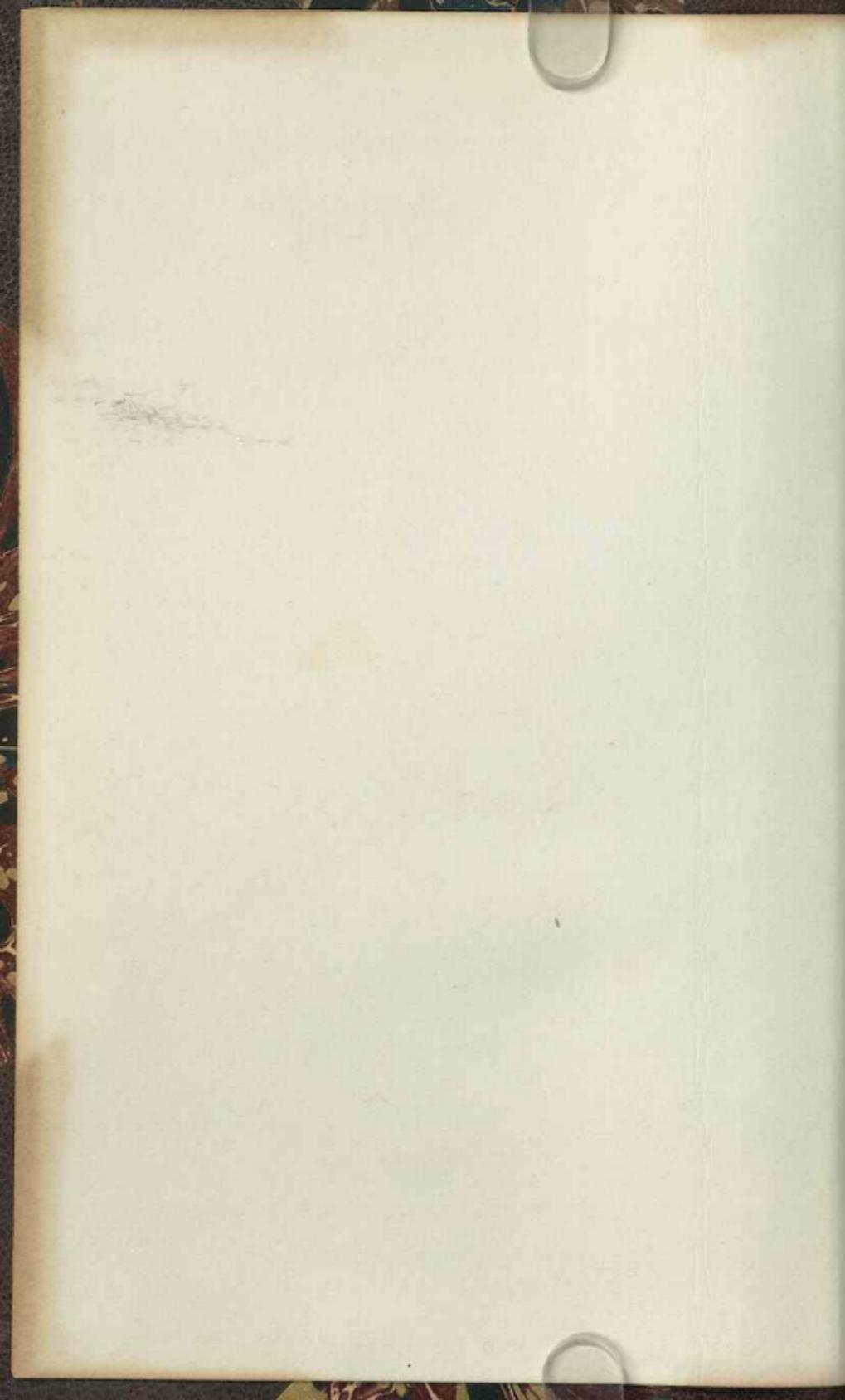

115208057405

+ Rex

Studier

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. V. Viebenberg.

24de Levering.

Copenhagen.

Forslagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **F. L. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsgagede af oplysende Anmerkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bisald, og sikret sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bevirkede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digtters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. Episke Digte: Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Baulundurs Saga, Helge, Hroars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.
- II. Lyriske Digte og Romancer. 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 β; nedsat Pris 4 Kr.

Oehlenschlägers Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Sjette Deel.

Øjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

Trat hos J. h. Schulz.

Oehlenschlägers Tragiske Dramaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Øjerde Deel.

København.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1858.

61000

61000

Dramatiske Digte.

Tragiske Dramaer.

Øjerdé Deel.

279. salomon

280. salomon

281. salomon

Hugo von Rheinberg.

Tragoedie.

gratuité non obligé

abonnement

Personerne.

Hugo von Rheinberg, Vorgridder.
Kunigunde, hans Hustru.
Ruprecht von Thurn, hans Nabo.
Morits, Ruprechts Son.
Philip Walther, } Korsriddere.
Harald, }
Bertha, Walthers Hustru.
Hortensa, hendes Kammerfrue.
Broder Augustin, en Munk.
Zoroaster, en Astrolog.
En Bygmester.
Treugott, en gammel Jæger.
Ditzen, en ung Jæger.
Dorothea, Treugotts Datter.
En Stiger.
Tre Biergmænd.
Verten i Dunkholderbrond.
Didrik, Henrik, Skammel, Skialm og
Flere Ridderstvende.
En Tiener hos Ruprecht.
Biergefolk o. s. v.

Handlingen foregaar paa Hugos og Ruprechts Borge, samt i
Omegnen.

Tiden er 1229.

Литература

заслужено похвалы, ибо в ней
старые имена Абрамова
и Караева звучат так привычно,
что стихи эти не
известны / публике с тех пор
как они были напечатаны в журнале
«Север» в 1902 году. Стихи
Караева изображают в себе
один из действий
жизни / то
чтобы увидеть в «Богом»
себя или в других
личинах, которых
он видел в
жизни / то
жизни и т. д.

Следует отметить, что в «Богом» Караева
имеются некоторые недостатки, в том числе
недостаток ясности в выражении мыслей и
недостаток выразительности языка.

Første Handling.

Skou.

En Kirkeklokke lyder fra det Fierne.

Treugott og Ditlev med Buer og Spyd.

Treugott.

Ja, min gode Ditlev! er det ikke forunderligt med disse
saa kaldte Store og deres Videnskaber? Det er som en Lyn-
ild, der slaaer ned i Skoven, og holder ikke op at brænde,
før den har ødelagt hvert Træ. Vi Smaafolk ere som
Urter; os holder Jorden med Fugtighed. Vi brændes ikke
saa let af.

Ditlev.

Saa I virkelig har elsket min Moder saa høit i eders
Ungdom, Fader Treugott?

Treugott.

Hendes Forældre syntes, det var bedre, hun fik en
Aanden. Hun adlod dem, og gav din Fader sin Haand.

Ditlev.

Blev I meget bedrøvet?

Treugott.

En ung forelsket Jæger, og ikke blive bedrøvet? Det
kan du vel tænke! Jeg aflagde min lysgronne Troie, og

flædte mig i en mørkegrøn. Jeg blæste Luther sorgelige
Stykker paa mit Baldhorn. Jeg opføgte de eensomme Steder,
og mine brune Kinder lagde Sorgen paa Bleddammen.

Ditlev.

Hvorledes slog I eder da til Taals?

Treugott.

Tiden er en berømt Læge, min Son! en philosophisk
Doctor. Han drager Landet om med sit lange Skæg og
helbreder Syge.

Ditlev.

Tog han jer i Cuur?

Treugott.

Gengang, da jeg stod ved Vandfaldet og havde Lust til
at springe ud, stod salig Gertrud lige overfor og skyllede
Linned. Hendes Bryst svulmede under det røde Livstykke;
hendes Hænder og Arme vare saa hvide, som Lintoiet. Hen-
des Dine vare ikke blaae, som Dagens Himmel, men sorte
og stiernede, som Nattens. Hun saae godhertig paa mig,
som om hun vilde sige: Spring ikke ud! Skulde du troe,
at jeg fra det Dieblik af blev et andet Menneske?

Ditlev.

Hun skenkte eder en Dorothea.

Treugott

torrer sine Dine.

Men hun gav mig først en Gertrud. Nu er hun hos
vor Herre. Jeg er gammel og svag, og jeg har ingen Ben.

Ditlev.

Ikke een?

Treugott.

De gamle ere døde, og nye Benner finder man ikke
let i min Alder. Jeg vidste, du var en usfordæret Dreng,

sund og kraftig, som Luften paa dine Schweizerbierge. Jeg længtes efter min Johannes Son — og jeg haaber, han skal vorde min Dorotheas Broder.

Ditlev.

Det skal han! Men, færre Fader! siig mig dog, hvoredes hænger det sammen her? Ridder Hugo forekommer mig saa spændt og besynderlig, han jager om Helligdagen, hans Hustru er bleg og stille.

Treugott.

Ditlev! du vil forundre dig, naar du hører, at Ridder Hugos Historie har samme Begyndelse, som din Pleiefaders; men du vil græmme dig, naar du mærker, at den faaer det modsatte Udfald.

Kunigunde kommer med Dorothea.

Treugott.

Der kommer hun, vor elskelige Frue,
En færlig Moder for det hele Gods!
See hendes Asyn! Smiler ikke Mildhed
Og stille Taal i hvert af hendes Træk?
Hvis ei hun er lykselig — hun er salig!
Mit Die væder sig med Taarer, hvergang
Jeg hende seer; skiondt meget vel jeg veed,
At hun er over min Medlidenhed.

Kunigunde.

God Morgen, gamle Treugott! Saa bevæbnet?

Treugott.

Vi vente paa vor Husbond, ædle Frue!
Han har bestemt en Ulvejagt i Dag.

Kunigunde.

Er det den unge Jæger, du har fåstet,
Til Hielp i Alderdommen?

Treugott.

Det er Ditlev,

Om hvem jeg har fortalt.

Kunigunde.

Vær os velkommen,

Min Ungersvend! — Hvis ei hans Aasyn svigter,
Saa vil han vise sig din Tillid værd.

Ditlev.

Det give Gud!

Kunigunde.

Du er fra Schweiz, min Son?

Ditlev.

Fra Righbierget, hvor den lille Kirke
Indsluttes af tre bratte Klippestykker,
Der danne snevert Gaarden i en Fiirkant
Om Kirkedøren.

Kunigunde.

Ganske ret! Der rinder
En hellig Kilde, hvortil fromme Bonder
Fra Landet sammenstimle.

Ditlev glad.

Før at nyde

Det sunde Vand. Guldkommen sandt, min Frue!
I denne Kilde blev jeg dobt.

Kunigunde.

En stion,

Belsignet Plet! Jeg glemmer ei den Aften,
Da jeg paa Bierget havde glædet mig
Bed Solens Nedgang over Sør og Yielde:
En Skare syge Bonderkoner skyndte
Sig dit til Kirken; deres fromme Sang

God hen ad Fjeldet, klæng i Aftenrøden.
 Jeg saae dem drifte Vandet — var det Skinnet
 Af Solen, eller var det Vandets Kraft? —
 Men Nodme livned efter deres Kinder.

Ditlev.

Ei! det var Kilden, det var Sundhedsbrønden.

Kunigunde.

Dens rene Element har rørt din Isse,
 Saa viis dig verdig til din Daab, min Son!
 Jeg elsker, agter denne gamle Mand.
 Hans Datter er mig kær, som var hun min.
 Saa vær du Husets Stotte, hielsp den Gamle,
 Og vær den Unges Broder, viis dig altid
 En god, beskeden Svend — og glem ei heller
 At gaae i Kirken og til Herrens Bord,
 Om end Nodvendigheden undertiden
 Dig trænger til —

Hun holder inde, derpaa siger hun:

Min gode Dorothea!

Gaf lidt foran nu med din Pleiebroder;
 Jeg har et Ord at tale med din Fader.

Ditlev

sagte til Dorothea.

O, Dorothea! hvad du har en Frue.

Dorothea.

En Engel, men hun er ulykkelig!

Ditlev og Dorothea gaae.

Kunigunde.

Jeg har en Nyhed at fortælle dig,
 Min gamle Treugott!

Treugott.

Er den god, saa hører

Jeg gierne efter.

Kunigunde.

Hugo tæres hen

Af Længsel og af Kærslighed til Bertha.

Hvo seer ei det? Hans vilde, morke Die

Betrugter mig med skumle Sideblik,

Som om jeg var hans Skiebnes onde Engel. —

Hvad kan jeg for, at Hugos Hjerte brænder,

At han og Bertha elskede hinanden

For silde, da hun havde skienket alt

Den tappre Ridder Walther Tro og Love?

Hvad kan jeg for, at Hugo mig bedrog,

At han i sin Fortvivelse tilsvor

Mig Kærslighed og Troskab?

Treugott.

Stakkels Frue!

Kunigunde.

Jeg burde mørket det — men jeg var blind.

Den skionne Ridder vandt den unge Pige.

Hem Aar har sneget sig med Sneglegang;

Han stormer vildt — jeg søger Trost hos Gud.

Hvad bliver der til sidst af ham og mig?

Treugott.

Hvad Himlen vil. Tat Mod! I er uskyldig.

Kunigunde.

I eensom Stilhed kieder Bertha sig

I Franken paa sin tomme Ridderborg,

Mens hendes Herre folger Keiseren,

Og søger Eventyr paa fierne Korstog.

Min Husbond tumler sig paa Jagt i Skoven;
 Kun undertiden i Turneringen
 Han Verden seer, naar Bertha er tilstede,
 For Kampens Von at faae af hendes Haand.

Treugott.

Selv Helligdagen er ham lidet hellig.

Kunigunde.

Der smiler intet Solglimit i hans Hierte —
 Vel! det skalaabne sig for venlig Fryd.

Treugott.

Min ædle Frue! hvad har I besluttet?

Kunigunde.

Nu, Treugott! han skal see sin Bertha her.

Treugott.

Her? her paa Borgen? her paa Rheinberg, Frue?

Kunigunde.

Du studser! Og hvorfor ei? Var ei Bertha
 Min Ungdoms tro Veninde, for hun blev
 Min Hugos Elskede? O, hun er ædel,
 Hun er sin Husbond og sin Ere tro,
 I hendes Haand jeg lægger trygt min Skiebne.

Treugott.

Hvad gør I? Nærer Ilden I med Olie?

Kunigunde.

Ja, han skal see sin Bertha. Hvorfor skulde
 Da Mænd og Kvinder skilles ad, som Nonner
 Og Munke, Treugott? Kan der ikke tænkes
 En Grad imellem Kierlighed og Vensteb,
 Imellem Afstand og Fortrolighed?

Treugott.

O, gør det ei, min Frue! gør det ei!

I sætter eders Husbond paa en Prøve,
Som — Gør det ei, min Frue!

Kunigunde.

Det er gjort.

Treugott.

Alt gjort? O, ulykksalige Beslutning!

Kunigunde.

Hun har mit Brev derom.

Treugott.

Skriv atter et,

Send Afbud, ædle Frue! tag jert Ord
Tilbage.

Kunigunde.

Hun er alt paa Reisen hid.

Treugott.

Hvad har I gjort?

Kunigunde.

Beviist min Hugo, at

Jeg elsker ham, og at jeg stoler paa ham.
For piinlig er mig denne stumme Smerte.
Han er ei min — saa maa jeg vinde ham.
Han er en Ridder; hoi er Hugos Sial,
Og Hoihed kan ei være utaknemlig.

Treugott.

O, for den Nenes Blik er Alting reent.

Kunigunde.

Han kommer. Forbered ham paa hans Glæde!
Din Ærlighed og dine solvgraae Haar
Har vundet hans Fortrolighed, som min.
Jeg gaaer en siden Stund til Skovcapellet,
At knæle for Elisabeth, min Helgen.

O, mag det saa, at naar jeg atter seer ham,
 Et venligt Smil opklaret har hans Pande,
 Og at han første Gang i mange Aar
 Med Godhed kalder mig sin Kunigunde!

Hun gaaer.

Treugott.

Af! Stiernen svinder for den røde Fakkel.
 Dit hvide Lys er ham for blidt. Han høver
 Ei Diet mod din flare Himmelhvælving.
 Han giennemborer Jorden med sit Blik,
 Og seer i Dybet efter Lygtemænd.

Hugo

Kommer langsomt med et Pergament i Haand, hvoraf han henrykt læser:
 Jeg hilser med Sang den hulde Qvinde,
 Som aldrig jeg glemme kan eller vil,
 Til atter mit Hende skal finde —
 Desværre der er lang Tid til!
 Hvo som hende nu bringer min Sang,
 Hun, som gior mig Tiden saa lang —
 Det være sig Mand eller Bib, den tolke mit Hiertes Trang!

Mig tilhøre Riger og Land,
 Naar jeg for den Deilige staarer;
 Men min Magt og min Herlighed viger paa Stand,
 Hvergang atter jeg fra hende gaaer.
 Da er mit Eie fun Sorrigfuldhed,
 Saa stiger min Glæde snart op, snart ned,
 Og bringer mig med sin Uro paa Gravens Bred.

Da jeg nu hende saa inderligt minner,
 Og giemmer hende trofast dybt udi mit Hierte;

Da ingen Dag eller Nat forsvinder,
 Uden jeg føler min Længsel og min Smerte —
 Hvormed forsøder da Elskov mine Plager?
 Med bitter Spot den mit Hierte nager.
 For jeg forsager hende, min Krone jeg forsager!

Den synded svart, som derom funde twiste,
 Om jeg heller for evig i mit Liv
 Af mit Hoved Guldkronen vilde miste,
 End jeg vilde miste den vene Liv.
 Border hun ei min — hvad er da mit Land?
 Da er jeg til Glæde hverken Qwind' eller Mand,
 Da er min Trost og mit Haab landsforviist og i Band.

Treugott afsides.

En Minnesang! Han tænker ei paa Andet.

Hugo

efter et Ophold, hvori han opdager Treugott.

Den Bise, Treugott, har en Keiser giort,
 En Fyrste, som sad mægtig paa sin Throne,
 Ung, stærk, elskværdig — men han elskte, Treugott!
 Og var ulykkelig.

Treugott.

Hvis Kærlighed

Er noget Godt — hvor kan det Gode giøre
 Ulykkelig?

Hugo.

Du skielner fint, min Gubbe!

Treugott.

Tilgiv mig, strenge Herre! men hvi river
 I Saaret voldsomt op til nye Smarter?
 Jeg glædte mig; I har et halvt Aars Tid

Beherflet eder som en Mand, en Helt.
Nu er det lige nær.

Hugo.

Det brænder, Treugott!

I Etnas dybe Grund, om end det synes
I Krateret, som Alt var vel forvart.

Treugott.

Hvor er det muligt, nu, da Skabningen
Staaer i sin lysegronne Sommerfortel,
At blæse vild, som en Novemberstorm?

Hugo.

Tro ei det Grønne! Det bedrager dig.
Dets Smil er Spot, dets Venlighed Foragt;
Det vækker Føleller fun for at daare.
Skienk mig en evig sneehvid Vinternat
Med folde Stierner i den sorte Grund,
Saa vil jeg være fold og stiv — som Dvægselv,
Der hamres, liigt et haardt Metal, i Frost.
Men denne Spiren, denne Blomstren, Treugott!
Den øngster mig. Thi ogsaa jeg har Baar,
Og Fro til Blomster; men hvor er min Sol?
Da fuler det ormstukne, syge Hierte
En Giceren, en urolig Banken. Kiender
Du Fabelen om Tantalus, min Gubbe?

Treugott sagte.

Saa oprørt har jeg ikke seet ham længe.

Hoit.

Her har jeg eders Bue, ædle Herre!
I har bestemt en Ulvejagt i Dag.

Hugo.

En Ulvejagt? Saa kom! Hvad gør vi her

I disse folkerige Enemærker?
 Følg mig i Klippekløfterne, i Dybet,
 Hvor Fyrremørket brækker Dagens Straale!
 Her lyder jo den fredelige Klokk
 Saa helligt, og de fromme Sæle vandre
 Til Borgcapellet. Siig mig — jeg har glemt det
 Hvad Høitidsfest man feirer her i Dag!

Treugott.

Den hellige Elisabeths.

Hugo bitter.

Ha, rigtig!

Elisabeth af Hessens, Landgrevinde;
 Et Monster for sit Kion! Hun læged Syge,
 Hun vasked dem, og pleied dem, bespiste
 De Fattige, og spandt med sine Terner,
 Foragtede sin fyrstelige Krone,
 Lod hendes Husbond kiede sig, sang Psalmer,
 Og læste hele Natten Paternostre. —
 Man figer, at han ørgred sig, den gode
 Landgreve. Hvilken Synd! Hvad skulde han
 Vel med en Brud, naar Kirken fun sik en?

Treugott.

Der kommer Ridder Ruprecht, eders Nabo.

Affides.

Som han var faldet! Med sit vilde Væsen
 Vil han adsprede ham langt meer, end jeg
 Med al min Talen og min Forestilling.

Ridder Ruprecht kommer.

Tilgiv, Herr Hugo! at jeg uden Varsel
 Saa dristig vover mig paa eders Grund.
 Vi er jo gamle Venner. Alt mit Folge

Er tvende Ridderstvende, som paa Borgen
Har bundet deres Gangere ved Ring.

Hugo.

Guds Fred, Herr Ruprecht! Vil I folge med
Paa Ulvejagt, saa kommer I tilpas.

Ruprecht.

Nei, ingen Ulvejagt! Der bliver Andet
At tænke paa. Lad Ulven gaae i Fred,
Saalænge vi har Mennesker at twinge.

Hugo.

Hvis I er træt, og ei vil gaae paa Jagt,
Kom op med mig i Borgestuen, Ridder!
At tomme Solverbægret.

Ruprecht.

Ikke heller!

Nu er jeg ikke opsat til at drikke.

Hugo.

Ei til at jage, heller ei til Drik?

Hvad er da Ridder Ruprecht opsat til?

Ruprecht.

Er det det Eneste, en Ridder kan?

Troer I, det er for Spøg, at ved min Side

Jeg fører denne lange Dyrendal?

Hugo lystig.

Hjælp, Sancte Jacob! vil I slaaes med mig?

Ruprecht.

Slaaes vil jeg. Slaaes med jer? Det kommer an

Paa eder selv, Herr Ridder! om vi To

Skal kæmpe sammen, eller mod hinanden.

Hugo.

Røgt eders Wrind!

Ruprecht.

Jeg og mange andre
Borgriddere ved Rhinens stolte Bred
Er slet tilfreds med eder, Ridder Hugo!

Hugo.

Det kan man ikke siende paa mit Biinfad.

Ruprecht.

Jer Biin er god; thi Net bor være Net.
J er en høflig Mand, det kan ei negtes,
En prægtig Bert — men ingen rigtig Ridder.

Hugo

lægger Haanden paa sit Sværd.

Det siger J mig?

Ruprecht.

Lad mig tale ud,
Saa kan vi siden slaaes, i Fald jer lyster.

Hugo.

Hvad vil J mig?

Ruprecht.

Belægge mine Ord
Kan ikke jeg, og vil jeg ikke heller.
En Ridder skal belægge sine Ord
Med Sværdet og sin Arm. Han skal ei være
En Trist eller Rattergal, som synger.
Af Minnesangeri kan vi faae nok;
Men det har ingen Art, det svækker kun
Den gamle Tapperhed, og gior qvindagtig.

Hugo spogende.

Hør er en Bise; vil J læse den,
Saa skal J see, den vidner om en Mand.

Ruprecht.

Jeg kan ei læse. Put den kun i Lommen!

Hugo.

Saa hør mig læse den!

Ruprecht.

Jeg kan ei høre.

Hugo.

Forstaa mig ret —

Ruprecht utsalmodig.

Og jeg kan ei forstaae.

Er jeg en Munk?

Hugo.

Hvad kan I da?

Ruprecht.

Slaaes kan jeg,

Og hævde mine Ridderrettigheder.

Hugo.

Og det kan ikke jeg?

Ruprecht.

Det vil vi see;

Det lader ikke til det. — Hver en Ridder

Optændes af en billig Harme mod

Forvovne Borgere, som alt begynde

Sig at forståndse rundt i alle Stæder,

Og trodse Ridderkabet og dets Magt.

Hvad ere disse Borgere? Kun Udskud

Af Almustanden, kun frigivne Trølle!

Og de vil hæve sig paa vor Bekostning,

Foragte vore gamle Baaben, negte

Os Told og Overherskab, selv regiere,

Og svinge sig til en selvstændig Stand?

Men vi skal lære jer! Ja, I skal lære,
Igien at binde Skoene med Bast!

Hugo.

Tal ud! saa vil jeg svare.

Ruprecht.

Ridder Hugo!

Enhver af os befriger dem som Fiender,
Vi lure paa dem, snappe deres Varer,
Og tvinge dem at stickele for vor Borg.
Men hvad gør I? I laer dem gaae i Fred,
Besøger dem vel ogsaa undertiden
I deres Huse, holder Born til Daaben,
Og drifker med den tykke Borgemester
Af samme Kruus —

Hugo.

Som med den tykke Ridder;
Hvorfor ei det, naar Kruset først er skylt?

Ruprecht.

Hamburg og Lybek har forenet sig.
Man taler om en Hanse, som skal sluttet
Imellem alle tydse Handelsstæder.

Hugo.

Det veed jeg.

Ruprecht.

Og I sidder stille dog
Med Hænderne i Skiod, og taaler det?

Hugo.

Misunder du Skildpadden da sin Skal?

Ruprecht.

I Skal og Plader skal en Ridder gaae.

Hugo.

Den Ære deler han med Krebs og Hummer.

Ruprecht.

Utidig er jer Spsg. At ei til Korstog
I væbned jer med Keiseren, det kan
Man ei fortryde paa. Den hellige Fader
Bandsatte ham, og ingen ærlig Christen
Kan være dette Tog bekjendt, skjondt Mange
Gik med, og skjondt det lykkes, som det lader.
Men det er uanständigt, at I taaler,
En Slange næres dybt i Landets Barm.
Vi vil udruste os mod disse Stæder,
Især mod Boppardt, som er nærmest her.
Bil I gaae med, med eders Ridderstvende?
Det er mit Grind.

Hugo.

Nei! Det er mit Svar.

Ruprecht.

I vil ei? Og hvorfor ei?

Hugo.

Kan I høre?

Kan I forståe?

Ruprecht.

Saa meget jeg behøver.

Hugo.

Jeg føler mig en Riddermand, som I;
Men Riddermandens Pligt, saa vidt jeg lærte,
Er Selvopoffrelse paa Ærens Bei,
Ei Aagren med sin Rettighed, som Høkrens
Med Sølv og Guld. Hvis vi har store Fædre,
Saa bør vi gaae i vore Fædres Spor.

I Fald vi har dem — ikke Alle har dem,
 Thi mangen Rover malte sig et Skjold;
 Men den, der har dem, har en Eiendom,
 Som intet Oprør kan beroeve ham.
 Vi har os bosat paa det stolte Field;
 Lad Borgeren vindskibeligt i Dalen
 Udvikle sine Kræfter. Rom, Athen
 Bar Stæder, som engang behersked Verden;
 Og derfor bor man ei foragte Stæder.
 Jeg rører ei mit Sværd mod denne Hanse.
 Kun lidt bekymrer Verden mig desuden.
 I Fald Mongolen kommer, skal jeg stride.
 Men hvis J ei er blinde, maae J see,
 At denne Strid er Fædrelandets Grav;
 Og om end Fredrik kommer lykkelig
 Hjem fra Jerusalem, og trods'er Paven —
 Jeg forudseer det alt — han løber sønder
 Sin stolte Pande dog mod Mailands Ringmuur.

Ruprecht.

Nu har jeg intet meer at sige jer.

Hugo.

Saa bring mit Svar, og kom, naar J har Tid,
 At prøve, hvo der er den bedste Ridder!

Ruprecht

drager sit Sværd.

Det kan vi prøve strax.

Hugo

stiller sig til Forsvar.

Som J befaler!

De fægte. Ruprecht saares i sin Arm, og taber sit Sværd; han tager det op igien i venstre Haand.

Ruprecht.

Fordomt! Det var et Lykkesvæf. Giv Tid!
Vi tales ved igien, naar jeg er lægt.

Hugo.

Saa tidt, I vil; jeg er til Dieneste.
Følg med ham, Treugott! han forbløder sig.

Ruprecht.

Et Myggestik! Bliv der; jeg vil ei hielpes.
Men, ved min Dyrrendal, det skal I angre!

Han gaaer

Treugott,

der under det foregaaende Oprin har holdt sig i Baggrunden
som en deeltagende Tilskuer, kommer glad frem.

Det var en Ulvejagt, min ædle Herre!

Klysser hans Haand.

Jeg takker jer paa Borgerstabet Begne.

Det falder jeg at bruge Sværd og Tunge!

Hugo

stikker sit Sværd i Sleden.

Han er en Nar.

Treugott.

Og Narre maa man tugte
Med Køller; ganske rigtig!

Hugo.

Nu paa Jagt!

Treugott.

O bi! der venter jer en bedre Bon.
Nu er jeg glad derved, at jeg kan bringe
Den trostelige Tidende. Jeg frygter
Nu ikke nær saa meget. Eders Frue

Tortiener eders inderligste Venstlab;
Er I en Helt, — ved Gud, hun er Heltinde!

Hugo.

Heltinde! Hvad betyder denne Barme?

Treugott.

Fru Kunigunde har indbudt Fru Bertha
Til eders Borg; her skal hun blive, til
Herr Walther kommer fra Jerusalem.

Hugo.

Hvad drømmer du?

Treugott.

Jeg taler Sandhed, Herre!

I skulde seet — O, gid I havde staaet
Afsides nys, og hørt den ødle Hustru,
Hvor vndigt, hvor beskedent, hvor forstandigt —
Forstandigt siger jeg? Jeg haaber, at
Det var forstandigt; efter denne Tvekamp
Jeg vover haabe det.

Hugo.

Hvad? Bertha kommer!

Treugott.

„Ja, han skal see sin Bertha. Hvorfor skulde
Da Mænd og Kvinder skilles ad, som Nonner
Og Munke?“ Det var hendes egne Ord.

Hugo.

Jeg troer dig ei.

Treugott.

Saa tro jert eget Dre!

Kunigunde

kommer forlegen og kærlig.

Jeg — Kommer jeg maaskee for tidlig? Har

Den gamle Treugott underrettet dig,
Min Ven?

Treugott nikker og gaaer.

Hugo.

Du vil i Sandhed — du har indbudt
Fru Bertha Walther til vor Borg?

Kunigunde.

Forlad

Mig, kære Husbond! selv jeg burde bragt —
Jeg føler det — min Efterretning — strax;
Jeg var undseelig, vilde nødig, at
Du skulde troe, jeg satte nogen Priis
Paa dette Indfald.

Hugo.

Til Herr Walther kommer

Fra Torsal?

Kunigunde.

Bertha kieder sig i Franken;
Du sidder stille paa din Ridderborg.
En Mand er vant til Liv, Bevægelse;
Gensformighed er ham forhadt. Saa falder
Man let til Griller og Tungfindighed.
Hun er jo min Veninde, hun er din.
Hun er elskværdig; som en Fredens Engel
Bil Bertha staae imellem os. Ved hende
Forenes vi, i det hun yndigt fylder
Den Tomhed, som har adskilt vore Hierter.

Hugo.

Er det dit Alvor?

Kunigunde.

Snart vil denne Borg

Da skulne som et Lys paa Rhinens Klippe.

Du er jo rig; hvi sparer du? Du troer,

Jeg ynder Gensomhed? Jeg ynder den;

Men er jeg derfor ikke skabt til Glæden?

Er Bertha her, vil suart forsamle sig

I broget Brimmel Egnens Ridderstab.

Hun sidder da som Kredsens Dronning, mens

Din Kunigunde, mere hunslig stille,

Før sine Giester sorger, som Bertinde.

Hvi skulde vi forbritte Livet os?

Dit Hjerte trænger til Adspredelse.

Jeg veed, at Bertha dig er evig ficer.

Hvorför ei det? Er helligt Venstaben da

Forbuden mellem Mand og mellem Kvinde?

Du slaaer dit Øje ned? O, hæv det op!

Skenk mig et Bisaldssmål! Ræk mig din Haand!

Hugo.

Hvad har du gjort! Og hvad har Bertha svaret?

Kunigunde.

Med Glæde tog hun mod Indbydelsen.

Hugo.

Naar kan hun ventes?

Kunigunde.

Uden Twivl i Dag.

Hugo.

I Dag? Og du har Intet sagt!

Kunigunde.

Fortryder.

Min Ven, at jeg har overrasket ham?

Hugo

tager hendes Haand.

Fol i mit Haandtryk min Tafnemlighed,
Og spør mig for Ydmygelsen!

Treugott

kommer hurtig.

Min Herre!

Min Frue! Al, jeg løber — jeg veed ei,
Hvor mine gamle Been har holdt det ud.

Fru Bertha —

Kunigunde.

Er hun der?

Treugott.

Er steget af

Sin Karm, og nærmer med sin Kammerfrue
Sig Klippeveien op til Borgen.

Hugo.

Bertha!

Har du seet rigtig, Gamle?

Treugott.

Troer I ei,

At man kan kiende Roser fra det Grønne,
Skiondt man har gamle Dine? Hun er der!

Hugo

omfavner henrykt Kunigunde.

O, Kunigunde! fol mit Hiertes Slag.

En Steen er falden fra mit Bryst, den føle

Mistanke fra min Siel. Nu smiler mig

Det Grønne, som en Gud, med sine Blomster.

Stol paa din Hugo! Den forbudne Frugt

Tillokker stedse; men en Mand foragter

At rane, hvad ham Tilliden betroede.
 Din Spaadom skal opfyldes, Bertha skal
 Forene os igien, min Kunigunde!

Kunigunde.

Din Kunigunde! Treugott! hører du?
 Med Ild har Hugos Læbe kaldt mig sin.
 O dobbelt, dobbelt er jeg nu belønnet!

De gaae.

Treugott

ene, ryster paa Hovedet.

Den brændende Taknemmelighed hover
 Mig saare lidt. Og hun er glad derover!
 Min stakkels blinde Frue! mærkte du
 Da ei, det var ei dig, men Bertha nu,
 Hvem hans oprørte Sjæl sig forestilled,
 Og som han varmt omfavned i dit Billed?
 Ulykkelige, rædselsvangre Dag!
 Forbrydelse vil følge Selvbedrag.

Han gaaer.

Fieldhvelving.

Paa den ene Side Opgangen til Borgen, paa den anden
 Side Gruber og Huler.

Bertha. Hortensa.

Bertha.

O, min Hortensa! kiender du igien
 Den dunkle Hal? Hvor jeg mig vender hen,
 Til disse Gruber og til Klippens Høie,
 En velfiendt Gienstand møder strax mit Die.
 Her var det, her, hvor først jeg Hugo saae,

Paa denne Trappe! Her i denne Braa
 Min Haand han første Gang mod Læben trykte,
 Mig med en Alperose Barmen smykte!

Hortensa.

Min ædle Frue! kom, endnu er Tid.
 Lad Pligten vinde kæk i Dydens Strid!
 Vor dig ei did! Fælt gabe disse Huler,
 De forekomme mig som Røverkuler.
 Vend om igien, tilbage til dit Slot,
 Sæt ei for Fristelsen dit Hierte blot!
 Kun lidet passé disse muntre Glæder
 Til Enkestanden og de sorte Klæder.
 Den ædle Husbond, som dig Himlen gav,
 Faldt, som en trofast Helt, paa Christi Grav.
 Først nys du sikk et Bud, at Walther døde —
 Og alt af Længsel dine Kinder gløde?

Bertha.

Han fandt sit Maal, han Martyrkronen vandt;
 Men ei hvad Bertha søgte, Bertha fandt.
 Misunder du hans efterladte Mage,
 Sin sidste Tilslugt til en Ven at tage?

Hortensa.

Af! Vensteb er et Ord, som Hiertet veed
 At bruge, naar det mener Kærlighed.

Bertha.

Du sværmer, min Hortensa! Ha, men rolig!
 Hvo stiger der af Gravens mørke Bolig?

En Skare fortædede Bergfolk stiger ud af Gruben, med Lygter
 i Hænderne.

Hortensa forsærdet.

Jesu Maria! frels os i vor Nod:
 Den hemmelige Net af Jordens Skisid
 Med røde Blus og sorte Klæder stiger,
 At straffe den, som efter Synden higer.

Bertha.

Her lurer ingen Henvner. Mengst dig ei!
 Af Gruben fun — jeg fiender denne Vei —
 En Skare Biergfolk frem for Lyset træder,
 Med Lygter og i sorte Søndagsklæder.
 Den fierne Klokkelalder dem af Jord
 Til Kirkens Hvælving og til Herrrens Bord.

Biergmændene, som nu alle ere stegne ud, slukke deres Lygter.
 Da de see Bertha og Hortensa, tale de hemmeligt sammen.
 Spillemændene stille sig i Baggrunden med deres Instrumenter. Tre Biergmænd med Værktøi paa Skuldrene
 træde frem i Midten af Skuepladsen. Stigeren nærmest sig
 beskeden med blottet Hoved.

Stigeren.

Velkommen, ødle Frue! J kommer uden Twivl at
 besøge vort Herskab? Vi ere fattige Biergfolk, som gaae
 med vore Instrumenter, for at giøre Musik paa Sanct
 Elisabeths Dag. Tillader J os at synge eder en Sang?
 Det vil maaskee more eder at høre, og vi ville takke eders
 Gavmildhed for en glad Dag.

Bertha.

O, det er herligt! Jeg elsker disse Sange. Der her-
 stær i dem en vis Tungsind, en Phantasie, en mandig Be-
 geistring; som altid hos Folk, der ere fortrolige med Dodens
 Rødsler, og ove et saa berynderligt Haandværk. Jeg læn-
 ges inderligt efter denne Sang.

Første Biergmand.

En Grube staaer i Biergets Indre,
 Den har en mægtig Sølvergreen.
 De lyse Lag saa rige tindre
 Gedigent fra den haarde Steen.
 Men som et Spogelse fremtræder
 Fru Kobold i de hvide Klæder
 Med Scepteret af Dødningbeen.

Anden Biergmand.

Gak ei derind, før Lustens renses,
 Den visse Død bag Skatten boer!
 Men ei det fromme Varsel øndses;
 Den gridiske Hugger Intet troer.
 Med Lampen tændt, i sorten Troie,
 Han undersøger Gruben noie,
 Nedgleden af sin Knudesnor.

Tredie Biergmand.

Men neppe har mod Schachtens Side
 Sit skarpe Huggejern han sat,
 For hisset alt han seer den Hvide,
 Og Lyset blier i Lygten mat.
 Paa Brystet sig den Bange kaster;
 Men føle Spøgels hurtig haster,
 Og quæler Dragen paa sin Skat.

Alle Tre.

Gak ei paa de forbudne Veie,
 Indtræder du til Biergets Aand!
 Et ørligt Hierte maa du eie,
 Skal Skatten løses fra sit Baand.

Thi Haabet er med Gru forbundet,
Dg Mangen har fun Døden fundet,
Som greb med en vanhellig Haand.

Under Slutningen af denne Sang er Hugo kommen. Han standser, og betragter Bertha med taus Inderslighed. Naar Sangen er til Ende, hæver hun, som har staet efter-tænsom og hort derpaa, sit Hoved, og bliver ham vaer.

H u g o
strækker sine Arme mod hende.

Min Bertha!

B e r t h a

sægger beklemt Haanden paa sit Bryst.

H u g o! — Himmel, hvad betyder
Den føle, frygtelige Varselsang?

Anden Handling.

Hænge ved Slottet.

Kunigunde. Hortensa.

Kunigunde.

Du bringer mig en daarlig Trost, Hortensa!

Hortensa.

Der kommer Intet ud af at bestroe
Sig Tornebusken selv med falske Roser.
I har giort ilde med at byde os
Til denne Borg, min Frue! meget ilde.
Fraværelsen alt havde nu begyndt
At læge Saaret i Fru Berthas Hierte.
Herr Walthers Død kom som et Torden slag,
Og stemte hendes alt for lette Sind
Til Alvor og til Ruelse. Nu virker
Hans Død vel modsat.

Kunigunde.

Modsat! og hvorledes?

Hortensa.

En Muur har Skiebnen sprængt imellem dem,
En eneste staer svagere tilbage;
Den Tanke gribet let Indbildungen.

Kunigunde.

Har som en Viisdomsugle du forfulgt mig,
At cengste mig med dine Varselskrig?

Hortensa.

Hvis I vil høre Matternalen slaae,
Saa skynd jer ifkun tyve Skridt herfra
Til Rosenhaekken, hvor min Frue sidder
Med eders Husbond.

Kunigunde.

Du er saer og gammel,
Og for den Mørkes Blik er Alting mørkt.

Hortensa.

Jeg skuer skarpt med mine gamle Øine.

Kunigunde.

„Stol paa din Hugo! Den forbudne Frugt
Tillokker stedse; men en Mand foragter
At rane, hvad ham Tilliden betroede.“
Det var hans eget Ord.

Hortensa.

Og er maaskee

Nu Frugten ikke meer forbuden Frugt,
Fordi den er betroet ham? Ricere Frue!
Jeg twivler ikke om, at han har sagt
Her det og mange flere smukke Ting,
Men forudseer, at hans Beslutninger,
Som svage Pæle mod den stærke Strøm,
Vil vakle ved det første Bolgefæst,
Og svømme bort i Floden med det andet.

Treugott

med en Blomsterkurv.

O, mine stakkels Roser! Gyldenlakker!

Kunigunde.

Har du saa travlt, min gamle Ven?

Treugott.

Ulting

Skal rives af til Krandse. Disse Krandse

Har Fanden slæbt.

Kunigunde.

Nu, Gud forlade dig!

Treugott.

Det har de lært paa deres velske Tog.

I min Tid lod man sine Blomster voxe

Paa Buskene, og bukkede sig ned,

Naar man imellem vilde lugte dem,

Som dog var sieldent. Nu er Nyggen stiv;

Nu skal de plukkes. De skal hænges op

Med Græneqviste og med røde Lygter.

En Skare Spillemænd er og bestilt.

Jo, vi har faaet Lustighed paa Borgen.

Kunigunde.

Siiig mig —

Treugott.

Siiig mig! Har jeg vel Tid at sige?

Min Datter sidder — binder Blomsterkrandse

Med denne Ditlev. Ditlev er en god,

En vakker Knøs — men binde Krandse med ham,

Det havde Tid endnu.

Kunigunde.

Nu, gamle Treugott!

Du er forstemt i Dag.

Treugott.

Min gode Frue!

J er en Engel ellers, det veed Gud;
Men dette Indfald — Gud forlade jer!

Han gaaer.

Kunigunde til Hortensa.

Ha, jeg forstaer dit Blik! Men quoel mig ei,
Man ikke med en lav Mistanke Sorgen!

Den Tillid, som jeg har til Hugos Kraft,
Skal ikke du, skal Ingen rove mig.

Lad ham i Dag fornøie sig! I Morgen

Allt falder ham den frigerste Trompet

Til nye Farer. Hugo's Heltearm

Bil med sit Skjold beskytte Nabostaden

Tmod en overmodig Ridderkare.

Kan den, der kæmper mod sin egen Fordeel,

Bel være frygtelig som Overtræder?

Hortensa.

Tidt modner Solen Frugtens ene Side,

Skiondt den, mod Bladet vendt, er grøn og bitter.

Kunigunde i Tanker.

At Walther døde, var mig ubekindt.

I Fald man havde mig advaret først

Om Walthers Død — ei for min Hugo's Skyld —

Før Berthas — da maaſkee — Men er hans Død

Da ganske vis?

Hortensa.

En Pilgrim har bragt

Det sorgelige Budskab. Sorgeligt,

Men ogsaa trøsteligt! Han faldt som Hest,

Da først han havde nydt den Fryd, at holde

Sit Indtog i Jerusalem med Fredrik.

Gienvundet har han seet, og uden Sværdslag,

Den hellige Stad, hvor Christus leed og læerte.
 Han har hørt Messer paa sin Frelzers Grav.
 Den Hule, som Joseph Arimathia
 Ham kibte; hvor en solvervinget Engel
 Sad Paaskemorgen — der har Walther hørt
 Paa sine Knæe de fromme Præster bede.

Kunigunde

efter et Diebliks tause Henrhkelse.

En sielden Lykke! — Men vi dele den;
 Thi hvor du staaer, der er en hellig Grav,
 Og hvor du træder, undergaaer det Gode,
 Som dog fra Evigheden var og er.
 Men saa er ogsaa Doden kun en Skygge,
 Fortvivlelse kun Lidenskab. Jeg stoler
 Paa Hugos og paa Berthas Dyd; det kan
 Ei være Synd. Men syndigt var det, om
 Jeg ængstede mig nu med feige Twivl.
 Hvad jeg har gjort, er skeet i Kærlighed.

Hortensa.

I rører mig, min Frue! Tilsiv mig,
 Hvis jeg med mine Ord har fræket eder.
 Saa from en Sicel, som I, kan ei fortvivle.
 Ske, hvad der vil — I er i Sikkerhed.
 I er uskyldig, Eders lyse Stierne
 Kan ikke Tordenveirets Morke slukke;
 Fordunkles kan den kun et Dieblik.

Kunigunde.

Den trange Bei her giennem Jordens Dal
 Er fyldt med Kors og Torn til begge Sider.
 Grindre dig, naar du uskyldig sider,
 At evig Fryd skal lønne forte Oval,

Dg at kun Flammen af en jordisk Smerte
Kan luttre det forsængelige Hjerte.

De gaae.

Et andet Sted i Hagen.

Ditlev med en Blomsterkurv. Dorothea binder en Krands.

Dorothea.

Du er for god, Ditlev! med at giøre dig al den Umage
for min Skyld.

Ditlev

rækker hende Blomster.

Du forsmaaer dog ikke min Hjelp?

Dorothea tager dem.

Tak, Ditlev!

Ditlev.

Det er en herlig Hauge. Den ligger saa høit paa
Klippen; man har de prægtigste Udsigter over Rhinen.

Dorothea.

Men gjør det dig dog nu ikke ondt, at have forladt
alle dine Schweizerbierge?

Ditlev.

Min Moder var en Rhinlænderinde. Det var, ligesom
om Noget drog mig herned. Det forekommer mig sydligere
her, skiondt det er nordligere. Her er mildere Luft, mere
Munterhed og flere Eventyr.

Dorothea.

Giv mig endnu en Rose!

Ditlev.

Jeg har ingen flere. Denne Purpurlilie vil brænde
smukt i det Grønne.

Dorothea.

Saa maa jeg endnu have lidt Almra. — See saa!
Nu er Krandsen færdig.

Ditlev.

Hvor den er smuk!

Dorothea.

Her skal den hænge. Dette Navn har Ridder Hugo
gravet ind i Træet med sin Landse for fem Aar siden.

Ditlev læser.

„Bertha!“ — Det er næsten udvoret igien.

Dorothea.

Det gyser i mig, Ditlev! ved at hænge den hen.
Det er en syndig Kærlighed.

Ditlev

griber hendes Haand.

Dorothea! jeg veed en Kærlighed, som er uskyldig.
Gyser du ogsaa for den?

Dorothea.

Slip min Haand! Der kommer Nogen.

Ditlev.

I Morgen drager jeg i Krig med Ridder Hugo; maaskee
seer du mig aldrig meer.

Dorothea.

Da vilde jeg gyse.

Ditlev.

O, Dorothea! hvor gierne vilde jeg falde, naar jeg
vidste, du vilde begræde mig.

Dorothea.

Kære Ditlev!

Ditlev

omfavner hende.

Elſte Pige!

Dorothea.

Stille! Der er Ridder Hugo og Fru Bertha. Følg mig
hen i den anden Gang!

Ditlev.

Jeg følger dig til Verdens Ende!

De gaae.

Bertha kommer stirrende til Jorden. Hugo følger hende.

Hugo.

Hun gaaer, som var hun ikke her tilstede,
Som blev hun øengstet af en hæslig Drøm.
Er dette Bertha, Rudolfs muntre Datter?
Af, sorgfuld Gensomhed har overtrukket
Den lyse Himmel med sin vaade Sky;
Saa maa det blankeste Metal vel rustne!
Min Bertha!

Bertha.

Walther!

Hugo.

Walther er i Graven;
Vi leve, Bertha! Lad os nyde Livet,
For Skiebnen lukker Diet til for evig.

Bertha seer paa ham.

For evig? Hvad er da Uddeligheden?

Hugo.

Et yndigt Eventyr, som Barnet hører,
Dg som den Aeldre minder sig med Beemod.

Bertha.

Er det dit Alvor? Mener du endnu,

Det er forbi, naar ranglende Skelet
Paa Doren banker med sin blanke Lee?

Hugo.

Har ogsaa Tidens Syge smittet dig?
Besøger du din Hugo, for med ham,
I Skyggen af de kule Rosenhækker,
At sluges af Spidsfindigheders Dyb?

Bertha.

Spidsfindighedens Bei er lang og knudret;
Religionens fort, hvis du har Vinger.

Hugo.

Du er min Engel, og det Eneste,
Som binder mig til Glæden og til Livet.

Bertha.

Af, arme Hugo!

Hugo.

Du beklager mig?

Bertha.

Brostfældig er den Traad, som binder dig.

Hugo.

Brostfældig du! Nu, saa er Sommeren
Midt i sin bedste Blomstren skrobelig.

Bertha.

„Thi Haabet er med Gru forbundet,
Dg Mangen har kun Doden fundet,
Som greb med en vanhellig Haand!“

Hugo.

En Biergmandssang, enfoldig, sværmerist!

Bertha.

Den lyder mig bestandig for mit Dre;

Den svæver som en begsort Grif i Skyen,
Hvorhen jeg gaaer, og slaaer med sine Vinger.

Hugo.

Musikens Kraft er stor, behersker Hiertet,
Og stemmer Følelsen, hvorhen den vil.
Tilfældig har en Melodie forstmidt dig —
En Melodie skal munstre dig paa ny.

Bertha.

Af, ingen overgivne Glædestoner!
De dræbe mig.

Hugo.

Nei, Bertha! frygt fun ei;
Gi med en vild og skingrende Musik
Skal Dødens Rædsler snedigt overdøves.
Gi Lyst, fun Beemod hæver ægte Kummer.
O, Bertha! kiender du det Sted igien?
See dette Træ! Her præged jeg dit Navn
Den sidste Dag, da Skiebnen undte mig
Dit Selskab, stakket før din Bryllupsfest.
Da var du en Viol i Hugos Baar;
En Rose nu du dusfer i min Sommer.
O, glem det føle, tomme Mellemrum,
Glem hver en Hindring, som har skilt os ad,
Grindre dig den Salighed, vi nod,
Og sol, vi atter leve for hinanden!

Bertha.

Af, Gud! mit Navn, og i en broget Krands!

Hugo.

Hver Knop, hvert Blad dig vidner om en Fryd,
Som blomstred her — og visned.

Bertha.

Hugo! Hugo!

Kom, lad os atter føge Kunigunde;
For farlig er os denne Eensomhed.

En sagte Musik lyder bag Hækken.

Bertha.

O, sode Toner!

Hugo.

Sæt dig ved min Side!

En Sangfugl er os sendt fra Ginistan,
Som huldt forstaaer at synde svundne Glæder.
Kom, sænk din Sicel i din Grindrings Sø!
Et klart af Toner sammensat Krystalslot
Staaer dybt paa Bunden. Lad os sværme der,
I Haven plukke Roser med hinanden,
Med Haand i Haand og Blik i Blik; fornøie
Os ved det fieldne Bord, der stiger op
Af Gulvet med de nydeligste Retter.
Ha, tidsnok kommer Havuhyret Skiebne,
Og knuser snoftende den skjore Glasveg!

Bertha kærlig.

Du er dog end den gamle Sværmer, Hugo!

En Violoncel-Adagio spilles.

Hugo,

naar den er ophort.

Du tier, sode Stemme! Paa din Binge
Bortførne sig de lykkelige Minder.
Grindrer du dig, Bertha! hvad vi svore?
En trofast Kærlighed, skjondt Skiebnen skilte
Dig fra din Ven.

Bertha.

Jeg mindes det. Af, Hugo!

Du brød din Ed.

Hugo.

Jeg min?

Bertha.

En Anden gav du

Din Haand.

Hugo.

Jeg Arme! I det svage Haab,
Maaskee at faae et Barn, jeg kunde elské,
En Arving til min Borg og til mit Navn.

Bertha.

Hun gav dig ingen Born.

Hugo mørk.

Ei det engang!

Mit Navn skal døe med mig, min Borg skal Lusten
Hentere til en sorgelig Ruin,
Naar den har staet ud sin Tid paa Klippen,
Et Opholdssted for Ravne, Flaggermuus,
Og — ja, maaskee mit blege Spogelse
Vil slaae med Doren her ved Midnatstide.

Bertha.

Fy, hvilke føle Forestillinger!

Hugo.

Ja, uslyksalig er jeg, skabt til Kummer!
Han stod en Bredesengel for mit Eden —
Nu er han borte med sit svovlblaau Sværd.
Du lever, blomstrer i en dobbelt Skionhed —
Jeg lever, jeg er ung og stærk og henrykt.
Vi elské; men en svælgende Befæstning

Adskiller os paa ny. Og hvad? En Fordom!
 En Drom! Hvad er hun? Ha, lad denne Nonne
 Gaae i sit Kloster og tilbede himlen,
 Men ei forstyrre Kærlighed paa Jorden!

Bertha.

Glem ei, vi takke hende for den Lykke,
 At sees igien!

Hugo

med stigende Hestighed.

Min Bertha! sværmer du?

Jeg takke? Ja, jeg tilstaaer dig den Svaghed,
 Jeg sank til hendes Bryst. Det var beregnet!
 Den første Glæde gjorde mig som drukken;
 Gud veed, hvad jeg har talt. Men takke? hende?
 Fordi jeg seer dig? Hvo vil mig forbyde
 At see dig, tale med dig? Ingen Keiser,
 Gi Paven maegter det. Og det vil hun?

Bertha.

Hun vil det ei. Skion paa en venlig Handling!

Hugo

bittert smilende.

En venlig Handling? Bertha! Bertha! jeg
 Begynder stærkt at twile om dens Egthed.
 Thi klog, forsigtig er min Kunigunde.
 Umuligt! Denne Selvopoffrelse
 Bar unaturlig — mere, den var nedrig.
 Jeg funde hatte hende; men foragte —
 Nei! hun er stolt og snild, og for at lede
 Den Ild, hun ei kan dæmpe, deraf kommer
 Du her. Thi er en Samlingsplads nødvendig,
 Saa er den bedre valgt hos Kunigunde,

Hvor Alting foregaaer for hendes Dine,
End om det var hos Bertha selv i Franken.
Bertha.

Mistænkelige!

Hugo.

O, jeg tiender hende!
Meer var mig ingen Sæl modbydelig.
For kold til at forløbe sig, for tom
Til at indtages underligt af Noget,
Staaer hun saa stiv og rolig, som en Støtte.
Afholdenhed er hendes bedste Dyd,
Natur og Liv er hende ligegeyldig,
Hun overseer sin Skaber i hans Værk,
Og sætter det foragtende tilbage
For hvad hun i sin syge Phantasie
Sig drømmer om et Hisset.

Bertha.

Hugo! Hugo!

Bland ikke Vanvid ind i din Fornuft.
Af, vækker ikke Alt, selv Kærligheden,
En Længsel, som ei her kan tilfredsstilles?

Hugo.

Skienk mig din hele, hele Kærlighed,
Saa er jeg salig!

Bertha.

Af, min Ven! du sværmer.

Hugo.

Den sværmer ei, som veed, hvad han attraaer.

Knæeler for hende.

Skienk mig din Kærlighed, tilbedte Bertha!
Saa er jeg salig.

Bertha.

Hugo!

Hun hæver ham i sine Arme, han trykker et Kys paa hendes Læber.

Kunigunde

Kommer i dette Sieblik; da hun seer dem saaledes, raaber hun fortvivlet:

Ha, Utaknemlige! er det min Løn?

Hun gaaer hurtig bort.

Bertha.

O, Himmel!

Hugo

med en vild Latter.

Saae hun det? Ha ha ha ha!

Net saa! Hun saae det? Riktig! Og du twivler

Endnu om denne fine Plan? — Ha, Trædske!

Har du os snedig fulgt i Hælene? —

Du blegner, Bertha? Hy, hvem vilde blegne?

Hun trodser? Godt! saa vil vi ogsaa trodse.

Nu er jeg glad. Signalet er os givet.

Har jeg min Fiende — vel! saa veed jeg, hvad

Jeg har; men farlig er den falske Ven.

Frygt ei, min Elskede! I Aften glæder

Sig denne Borg med os ved Spil og Dands.

I Morgen falder Solen mig til Kamp,

Og du skal laurbærkrone Heltens Isse,

Naar blodbestenkt han iser til din Favn.

Bertha.

O, Gud! opfyldes alt hün Biergmændssang?

Hugo.

Frygt ei, frygt ei! Det var en Bryllupsflang.

De gaae.

Et Værelse paa Ruprechts Borg.

Ruprecht med Haanden indbunden i et Klæde. En Tiener.

Ruprecht.

Jeg maa ingen Viin drikke, Wolfram?

Tieneren.

Nei, strenge Herr Ridder! det har Lægen forbudet.

Ruprecht.

Hvorfor?

Tieneren.

Det hidser Blodet, og hindrer Saaret i at læges.

Ruprecht.

Og min Haand bliver stiv, og jeg kommer ikke til at røre Fingrene derpaa?

Tieneren.

Det har han sagt, desværre. Senerne ere overskaarme.

Ruprecht.

Altcaa paa den Maade hverken slaaes eller drikke!

Tieneren.

I faaer at have Taalmodighed.

Ruprecht.

Hverken slaaes, drikke eller jage!

Tieneren

trækker paa Skuldrene.

Ruprecht.

Levende begravet paa min gamle, tomme Borg! —
Tak, Hugo! Han gaaer heftig op og ned ad Gulvet, og grunder
i Harme. Wolfram!

Tieneren.

Herr Ridder!

Ruprecht.

Du skal sige Borgcapellanen, at han kommer til mig i Eftermiddag med sin Hostie.

Tieneren.

Hielp, Sancte Christoffer! Herr Ridder! Vil I lægge eder til at døe?

Ruprecht.

Døe, din Taabe? Hvem tænker paa Døden?

Tieneren.

Man maa dog i Tide stille Klinten fra Hveden.

Ruprecht.

Jeg vil heller være Klint end Hvede. Ukrud forgaaer aldrig.

Tieneren.

I forlanger Præsten?

Ruprecht.

Jeg har giort en Ed, jeg har svoret Blodhevn. Det vil jeg tage Sacramentet paa, inden jeg betænker mig igien.

Tieneren.

Jeg skal kalde Broder Augustin.

Ruprecht.

Og hent mig saa Markofus, min Nar, med det samme.

Tieneren.

Han ligger og fryser under Dynen. Han har faaet Kolden igien i Aftes, ved at gaae saa filde over Slotsgaarden.

Ruprecht.

Saa lad da Overgen Claus Klumpe komme ned.

Tieneren.

Han kan ikke forlade Taarngangen. Vi have jo Feide.

Naar han ikke bleſer rigtigt i Hornet, hvordan ſkal vi da
bære os ad med Vindebroen?

Ruprecht.

Hvad ſkal jeg elendige Menneske da fordrive Tiden med?
Tieneren.

Jeg ſkal hente jer Moland og Sultan, Herr Ridder!
Det er dog jeres kiæreste Selſtab.

Ruprecht.

Er du gal? Skal de rive mig Bindet op om Haandledet?

Tieneren.

Det er sandt! Ja, ſaa veed jeg intet Raad.

Ruprecht.

En Krig, en ordentlig Krig, og jeg er ikke med!

Tieneren.

Der bliver nok Krig øſtere i Verden, Herr Ridder!
ſaa kan J være med.

Ruprecht.

Riding! du er vel bange for dit Skind? Du er vel
glad over, at du ſkal blive hjemme? Men troſt dig ikke!
J ſkal alle til Hest, alle ſnores i Harniſſ. Jeg venter min
Søn, min Morits, han gaaer i mit Sted til Boppardt.

Tieneren vil gaae.

Ruprecht.

Wolfram!

Tieneren.

Herr Ridder!

Ruprecht

i en mildere Tone.

Og fyld mig ſaa for Loiers Skyld den Elſenbeens
Pocal med gammel Hochheimer.

Tieneren.

Vil I dog handle mod Vægens Forskrift?

Ruprecht.

Ei, hvad! Haanden bliver jo dog stiv alligevel.

Tieneren.

Men Heden?

Ruprecht.

Pah! jeg kan taale baade Hede og Kuld.

Tieneren.

Hvad skal jeg —

Ruprecht opbragt.

Betænker du dig? Himmel og Jord! Selv mine
Tjenestefolk giore sig opsetsige mod mig. Troer du alt,
jeg er en værkbruden Mand? Han grüber med Keiten efter sit
Sverd, der hænger paa Væggen; men farer strax hen med den over
den Hoire, som smørter ham ved Bevægelsen. Hugo! Hugo! Han
stamper i Gulvet.

Tieneren.

Taarnvægteren bløser, Bindebroen gaaer ned. Det er
Ridder Morits, eders Son.

Ruprecht.

Himlen være lovet! Skal jeg see ham igien efter tre
Aars Forlob? Morits, Morits! du kommer i en lykkelig
Stund, du redder din Fader fra Fortvivelse.

Morits

kommer i en overdreven præktig Dragt, med en Falk paa sin Haand,
langsnablede Skoe med Biælder o. s. v. I det han seer sin Fader,

flyer han Falken til en Tiener, som folger ham.

Min Fader!

Til Tieneren.

Tag min Falk! — Omsavn mig, Fader!

Han omfavner ham.

Ruprecht.

Fordomte Dreng! Au! Plager Fanden dig?
Han støder ham for Brystet tilbage.

Morits.

Hjælp, Himmel! har I saaret eders Haand?

Ruprecht.

Kan du ei see? Hvor har du dine Dine?

Morits

synker paa et Knæ.

Forladelse, min Fader! Glæden over
At see jer frisk igien, forblindte mig.

Ruprecht.

Seer du mig frisk igien? Jeg troer, den Dreng
Er fra Forstanden. Du har deilig lært
Dit Ridderstæb hos Greven af Provence.

Morits.

Forlad mig det, min Fader! Uden Selvroes,
Jeg troer at have lært, hvad jeg behøver.
Den alt for heftige, den høie Lyft
Henrev mig. Har I saaret eders Haand?

Ruprecht.

Nei, Fante!

Morits.

Hvordan skal jeg da forståae
Slig høistforblommet Tale?

Ruprecht.

Kan en Ridder

Ei faae et Saar, med mindre han som Truchseß
Skal give sig det selv med Forstærkniven?

Morits.

I Fald en Ridder har fornærmet eder,
 Af ægte Adel, af en Byrd og Rang,
 Der gjør ham værd at staae mod mine Vaaben —
 Jeg sværger eder ved mit Hiertes Dame,
 Marie Marguerite de la Brodouse,
 At jeg skal hevne eder som en Ridder.

Ruprecht.

Hvad? du vil hevne mig? Det kan jeg lide.
 Staa op! Hvad skal den Knælen til?

Morits reiser sig.

Min Fader!

Ruprecht betragter ham.

Hvor du er pyntet! Er det saadan Brug
 Hos Raimond af Toulouse?

Morits.

Ifke ganske;

Adskilligt er min Selvopfindelse.
 Ved Grevens cort d'amore har jeg lært
 At digte. Eders Son er Troubadour.

Ruprecht.

Pandur? En Tyrk, en Hedning? Er du gal?

Morits.

En Troubadour: Opfinder, Minnesanger!

Ruprecht

synker paa en Stol.

Gud hielpe mig! Det var det sidste Stød.

Morits.

En ægte Ridder maa med Kunst forbinde
 Sin Tapperhed med sandt Galanterie.

Ruprecht.

Da har jeg aldrig vidst, hvad det betød,
Og bider mig dog ind, jeg er en Ridder,
Fra den Tid jeg kan bruge Sværd og ride.

Morits.

Min Fader! der maa giøres Forstiel paa
En Ridder og en Rytter.

Ruprecht.

Jeg er Adel.

Morits.

Det er en sand Lykksalighed. Men vor Tid
Er bleven sær med det: Man mener i
Provence, hvor man dyrker Muserne,
Det er ei nok at være stærk og fornem.
Det er jo Jernet med, og er i Bierget
Af gammel Slægt, men er dog ikke Guld,
Fordi det mangler Smidighed og Glands.

Ruprecht.

Det klinger artigt. Hvem har sagt dig det?

Morits.

Det har min Mester Ludvig i Provence.

Ruprecht.

Har du nu ogsaa lært det Provençalske?

Morits.

Af, hele Viser kan jeg udenad.

Ruprecht.

Aa, lad min høre en, hvordan den klinger!

Morits.

Saaledes sang en høflig Troubadour
Til Fredrik Barbarossa i Turino:

Plas mi cavalier frances,
 E la donna catalana,
 E l'onrar del Ginoes,
 E la court de Castellana,
 Lou cantar provençales,
 E la dansa trevisana,
 E lou corps aragones,
 E la perla juliana,
 Las mans e cara d'Angles,
 E lou donzel de Toscana.

Ruprecht.

Det flinger smukt. Det var vel ikke muligt,
 At faae saa smuk en Klang i vore Sprog?

Morits.

Det skulde jeg dog mene. Vil I høre
 En Minnesang, jeg selv har giort?

Ruprecht.

Ja nok!

Kun ingen Hølelser og Grillenfængen
 Og melancholiske Tanker, hvad det hedder;
 Det kan jeg ikke udstaae for min Død.

Morits.

Frygt ei! Der er slet ingen Tanker i;
 Det er kun Hiertets tryllende Musik,
 Som jeg i Niim har udgydt for min Dame:

„Sode Mø! dve — maa mit Hiertes Blomst for-
 uden Solens Skin.

Nattergal — Skrald — lyder dog saa godt i Slo-
 ven ind.

Af, saa bold, men saa kold est du Bene, Hulde!
 Fuglesang — Klang — rører ei og smelter ei din
 Kulde."

Min Fader! see, det var det første Vers.

Ruprecht
 med en stolt Forundring.

Det klinger bedre, naar jeg selv skal sig' et,
 End Provençalsken; skøndt du er min Son! —
 Ha, Ridder Hugo! bi et lille Korn,
 Her er din Overmand. — Men, Morits, Morits!
 Har du nu ogsaa rigtig lært at slaaes?

Morits.

Der holdtes ingen ridderlig Turnering,
 Hvor jeg var ikke med. Hvad seer I her?

Ruprecht.

En gylden Kæde; er det ægte Guld?

Morits.

Den har til Tak jeg vundet af min Dame.
 Her seer I dette Baand; det bærer jeg
 Bestandig hos mig, som en Amulet,
 En Talisman i Nød. Det Baand har flyngt sig
 Om hendes bløde, lysegule Løkker.

Ruprecht.

Hvad du forlovet dig paa egen Haand?

Morits.

Forlovet mig? Af, sicere Fader! der
 Vil mange Landser brydes, mangen Ridder
 Af Sadlen stikkes, før det kommer saavidt.

Ruprecht.

Hvad har du faaet malet paa dit Skjold?

Morits.

Et Baabenmerke, for at være fiendt,
Naar Jern mig dækker i Turneringen.

Ruprecht.

En froget Bicelke?

Morits.

Det er Sigfrid Thurns,

Bor Stammefaders, Arm; med froget Arm
Holdt han sit Sverd, da denne Borg han vandt.

Ruprecht.

Fortraesligt! Det skal være Stammens Baaben.

Morits.

Det lod jeg male, da mit Hiertes Dame
Bed en Turnering paa Sanct Thomas' Dag
Mig ind i Skranken forte ved en Kicede
Af hendes Haar, til Tegn paa, jeg var Slave.

Ruprecht.

Hør, Morits! vi har Krig med Staden Boppardt.

Morits.

Det hører jeg.

Ruprecht.

Jeg kan ei selv gaae med;
Thi Ridder Hugo har i Tvekamp staaret
Mig alle Sener over paa min Haand.

Morits.

Bed Sanct Sebastian og ved min Dame,
Det hevner jeg!

Ruprecht.

Vel, det var just min Mening.

Du finder ham, den feige Pøbelven,
Immellem Borgerne, som deres Forsvar.

Morits.

Mit Hug skal gaae fornemmelig mod ham.

Ruprecht.

En dygtig Islok af harnisklædte Mænd
Dig venter, hvormed du endnu i Morgen
Kan støde til den anden Hær.

Morits.

Heel vel!

Ruprecht.

Og Levnetsmidler skal I ikke mangle.

Morits.

Hvad Levnetsmidler? Vi har Krat og Bildt!
Vi skyder os i Skoven en Kanin,
Udtrykker Blodet, flaaer saa Hudens af,
Stroer den med Salt, og spiser saa den raa.
Det falder man chevreuil de presse, min Fader!
Den sande nourriture des héros.

Ruprecht

holder sine Hænder.

Nu gaaer jeg glad og rolig i min Grav.
See der! der kommer Wolfram alt med Vinen.
Drif med din gamle Faer i Aften, Morits!
I Morgen skal du hevne ham.

Morits.

Det skal jeg,

Bed Sanct Sebastian og ved min Dame,
Marie Marguerite de la Brodouse!

De gaae.

Dunkholder Brand.

Et Bord og Baenk uden for Vertshuset.

Verten. Toende Riddersoende.

Verten

med en Flaske Rhinstøvn og Glas.

Sætter jer, I gode Herrer! For Korsfarere, der ere vant til Cyperviin og andre delicate Sager, er det vel ingen Herlighed; men I forsmaaer dog ei et Glas gammel Viin, voxet paa Fædrelandets Grund? Afjides. Kunde jeg bare lokke ud af dem, hvem den fremmede Korsridder er!

Henrik.

Af de hede Vine, Herr Bert! kan man ikke drikke meget i de varme Lande, for Sundhedens Skyld.

Verten.

Ja, der maa være forsaerdelig varmt. Dersor har vel ogsaa denne Apollo eller Mahomed, hvad han hedder, forbudet Tyrkerne Vinen? Klinker. Altsaa — Fædrelandet har I ikke glemt. I ere vel Rhinlændere?

Henrik.

Vinens Skaal, Herr Bert! Den voxer, hvor der er Sol, og hvor der er Bierge.

Verten.

Hvor det fornoier mig, at see de røde Kors paa eders Kapper! Det maa dog være herligt, at stride saadan for Guds Skyld. Skade, det just skulde falde Paven ind, at sætte Keiseren i Band, ligesom han var i Færd med at tvinge Kirkens Fiender!

Didrik.

Ha, Paven blev vred, fordi Keiseren ikke første Gang kunde kæmpe mod Pest og Uveir. Men hvad bryder han

sig om det? Det andet Tog gik desto heldigere. Vi landede lykkelig ved Acre; Johanniter- og Tempelherrerne kom os venligt i Mode, indtil de fik Vandbulleten at høre.

Berten.

Saa var det forbi?

Didrik.

Gud velsigne den vakkre Herman von Salza! Han fik dem til at vende om igien, og Ulting blev bilagt paa den Maade, at Feltkriget ikke skulde skee i Keiserens, men i Guds Navn.

Berten.

I glemmer at skenke i eders Glas.

Didrik.

Midt i November kom vi til Gaza —

Henrik.

Til Joppe, vil du sige.

Didrik.

Det er sandt! Ved Gaza stod Sultanen af Egypten, dengang Herre af Jerusalem, imod Sichem sin Fiende, Sultanen af Damaskus.

Berten.

Det maa være deiligt med alle disse Palmetræer, som der er i de hede Lænder. De have saadanne brede, nedhængende Blade; det maa svale prægtigt i Middagsheden.

Didrik.

Fredrik foretrak den Førstes Vensteb —

Berten.

Bliv ikke vred, jeg falder jer i Talen! Er nu disse Mahomedanere virkelig Morianner, eller ere de kun blakkede i Huden?

Henrik.

De ere ligesaa hvide, som I, Herr Bert!

Didrik.

Kort at fortælle: Fredrik foretrak den Førstes Venstebab, og ved floge Underhandlinger bragte han det dertil uden Sværdsslag, hvorhen hans Formænd ikke funde bringe det ved de største Blodsudgrydelsser.

Berten.

I kan troe, her er ogsaa rart i dette Land. Her er saamange deilige Suurbronde, saa det er en Lyst; og længer henne mod Rhense staaer den berømte Kongestol, muret i en Ottekant med syv Svibbuer af store Qvaderstene, paa en grøn Plads mellem hoie Balnsoddetræer.

Didrik.

Kort og godt: Fredrik vinder Jerusalem, gaaer ind i Kirken, og da ingen Præst vil messe, sætter han selv Kroen paa sit Hoved, og Herman von Salza holder en Tale til Folket.

Berten affides.

Han fortæller mig Alting, undtagen hvad jeg vil vide. Heit. Det maa være en Glæde for eders gode Herre, efter lang Tids Forløb at vende tilbage til Slægt og Benner.

Henrik.

Det kan I troe!

Berten.

Men han seer mig dog saa bedrovet ud.

Henrik.

Det lader kun saa.

Berten.

Hør I langt hiem, med Forlov?

Didrik.

Kort at fortælle, Herr Bert! Tempelherrerne —
Berten.

Glem ikke, hvad I vilde sige! Der er en fremmed
Herre med eders Husbond. Man figer, det er en Danf;
er det sandt?

Henrik.

Ja, det er sandt.

Berten.

Herregud! saa kan der dog trives Mennesker i disse
nordlige Enemærker. Jeg meente, der var ikke Andet, end
lutter Hvalrosser og Sælhunde, der snorkede saadan omkring
paa Jæstumperne.

Henrik.

Jo, der findes ogsaa enkelte Mennesker hist og her;
men de ere sieldne.

Berten.

Hvor nu saadan En kan taale Heden i de sydlige Lænder!

Henrik.

Han kan taale, hvad det skal være.

Berten.

Af, der komme de sammen! De lade til at være for-
trolige Venner.

Henrik.

Herr Bert! jeg mærker, hvad I ønsker at vide, og jeg
kunde nok løse jer Gaaden. Kan I tie?

Berten.

Ja, jeg kan, min Ven!

Henrik

Slaer ham paa Skuldren.

Det kan jeg ogsaa.

Han gaaer.

Didrik.

Han er nu altid saa treven. Jeg er mere snaksum,
Herr Bert! det har I nok mærket. Jeg vil fortælle jer
Alting, hvis I giver mig et godt Ord.

Berten.

Ti for eet, min Ven!

Didrik.

Om Kongen af Jerusalem, om Sultanen af Damaskus,
om Keiser Fredrik, om Ludvig den Hellige —

Berten.

Dg om eders Herre!

Didrik.

Ta vist, om hans Bedrifter, Heltegierninger, Udholdenhed
til Lands og Bands —

Berten.

Samt hans Navn og Stand, Fødestad, Forældre,
Hustru og Born!

Didrik.

Det er Biting. Tager ham om Hagen. Hy, Herr Bert!
hvem vilde være saa nysgierrig?

Han gaaer.

Berten alene.

Har I ikke lært Andet i det hellige Land end at holde
Folk for Nar, saa kunde I ligesaa gjerne blevet hiemme.

Gaaer ind.

Walther. Harald.

Harald.

Min Broder! og du bliver ved dit Forsæt?

Walther.

Ja, Harald!

Harald.

Tag mig med!

Walther.

Nei, nei, min Ven!

Jeg maa gaae ene.

Harald.

Men du sætter dig

I siensynlig Fare.

Walther.

Lad saa være!

Jeg fandt min Borg tom, som en Storkerede,
Naar Fuglen sloet er til Indien;
Den kom tilbage, men den finder ei
Sin elskte Hun — saa maa jeg føge hende.
Hun er paa Hugos Borg.

Harald.

Hos sin —

Walther.

Ti, Harald!

Fornærm ei Bertha med et flygtigt Ord!
Hun er hos Kunigunde, sin Veninde.

Harald.

Hvad vil du da?

Walther.

Mit skobelige Fartoi
Staaer mellem frygteligt Koral. Jeg speider
Med Loddet i min Haand.

Harald.

Hun troer dig ded.

Walther.

Det falske Budskab har forjaget hende
Fra Franken, hvor hun eied ingen Ben.
Det er begribeligt.

Harald.

Men denne Hugo?

Han elskte hende jo, hun ham igien.

Walther.

Forelsket var den uerfarne Mo;
Et Egteskab har hende lært at skielne
Imellem Kærlighed og flygtig Elskov.
Bud Gud, hun fældte Taarer, da jeg reiste,
Jeg maatte vriste mig af hendes Arm.

Harald.

Men Qvindfolk, Ben! er et letsindigt Folk,
Dg tids — som ud af Diet, ud af Hiertet.

Walther.

Man hører, du har aldrig elsket, Harald!

Harald.

At du vil flynde dig til Hugos Borg,
For der at undersøge Leiligheden,
Det finder jeg naturligt; men saa glem
Da heller ei Forposterne, min Broder!

Walther.

Hvis Bertha var mig tro, behover jeg
Ei Nogens Hielp; er hun mig utro, Harald!
Saa hialp mig ikke Keiser Fredriks Hær.

Harald.

Dg hvis — thi, Walther! thi det veed du dog,
Man maa belave sig paa hvad der kommer —
Dg hvis du finder din Forventning skuffet?

Walther.

Saa — Christ Maria! Harald — hvis — min Gud —
Duaabner mig et Svælg, hvorfor jeg svimler.

Harald.

Hvor ofte har vi staet sammen, Walther!

Dg skuet roligt ned i Dodens Svælg,

Naar Fiendens græsse Ild, hvad heller Bolgens
Oprørte Band os trued at opsluge!

Walther.

Mit Hjerte hænger alt for fast ved hende.

Den friske Bedbend trives frødig paa

Sin magre Klippevæg; men løsner du

Den fine Trevl, som binder den til Stammen —

Saa visner den.

Harald.

Tillad mig blot at følge

Dig med en Skare Mænd!

Walther.

Nei, Harald! nei!

Forklaedt som Capuciner vil jeg komme.

Uklaedt hun seer mig, uklaedt vil jeg gaae,

I Fald hun har forglemt sin Egtesælle.

Harald.

Men har hun glemt ham — vil du ile da

Tilbage til min Arm, til Benslags Arm,

Og finde der din Trost, din Stottestav?

Walther.

Det vil jeg, Harald!

Harald.

Det er gaaet os

Forskielligt: Du, med stærk Indbildningskraft,

Drog til det hellige Land, som til et Rige,
 Hvor Feer leved; som et Land, hvor end
 Mirakler af det gamle Testament
 Tildroge sig i Drøgen. Jeg gif med
 Som Kriger, for at øve, hærde mig.
 Det Virkelige aabnede dit Die,
 Og da du ikke fandt dit Drommebilled,
 Saa kolted du. Jeg lærtte kiende Verden,
 Den stærke Sol og Mennesker. Det modned
 Mit haarde Bryst, og gav mig Holeser,
 Som før jeg lidet kiendte til. Velan!
 Indbildungen forbant sig med Forstand
 Hos dig; og jeg, som før var kold og klog,
 Fik Anelser om noget Høiere.
 O, jeg besjinder mig heel vel derved.
 Bør du, som jeg! En Mand bør ei fortvivle.

Walther.

Hun var mit sidste skionne Drommebilled;
 Naar det forsvinder, har jeg Intet meer
 At leve paa en Jord, som er mig fremmed.

Harald.

Af, stolte Walther! Benslab var dig Intet?

Walther
omfavner ham.

Jo, jo, ved Gud!

Harald.

Bil du da love mig,
 At du vil tye tilbage til din Ven,
 Og ikke foretage noget Skridt
 Af Bigtighed, før du har talst med Harald?

Walther.

Jeg lover det, min Ven!

Trykker hans Haand med Zaarer.

Og dersom Skiebnen

Mig vinker bort — thi tunge Anelser

Beklemme dette Bryst — saa skal jeg give

Dig viist et Varsel.

Harald.

Sværmer! Walther! Mand!

Du græder? Vi skal leve med hinanden!

Walther.

Farvel! Jeg gaaer fra Verden, hvis jeg gaaer,
Ci med Fortvivelse. Jeg sandt en Ven!

Harald.

I Livet og i Døden er vi Benner,

Staldbrodre, Riddere fra Christi Grav.

Hans Hielp, min Ven! vil redde dig af Noden.

Walther.

Ta, Harald! han vil styrke mig i Døden.

Farvel!

Harald.

O, Sanct Georg! ledtag min Ven,

O, lad ham finde tro sin Biv igien.

De skilles ad.

Tredie Handling.

Skou.

Hugo kommer med Treugott og Ditlev, Alle bevæbnede.

Treugott.

Det var en Klapjagt, strenge Herre!

Hugo.

Gubbe!

Det glæder mig, du svigted ikke Kampen
Med dine sølvgraae Haar.

Treugott.

Naar man kan staae sig

Mod vilde Dyr, kan man vel ogsaa stride
Mod vilde Mennesker.

Hugo til Ditlev.

Og du, min Son!

Du tegner ogsaa brav.

Af sides.

Nu har jeg Tid

At læse hendes Brev.

Han aabner et Brev og læser:

„I det uvisse Haab, min Hugo! om jeg nogensinde
seer dig mere, er min eneste Lindring at skrive dig disse

Linier. Ja, Bertha elsker dig, usigeligt elsker hun dig, Hugo! og hvis du er falden, saa er hendes eneste Trost, snart ogsaa at ile fra den glædeløse Jord. I bange Forventning vanker jeg, som en urolig Aand, paa din stille Borg. Kunigunde har indsluttet sig paa sit Kammer, hvor hun mere jamrer sig over din Utroskab, end hun frygter for din Død. Hun vil ikke see mig. Uden dig er jeg forladt og ulykkelig. Kommer du hjem med Seier? O, hvilken Tanke! Men jeg skielver; thi ikke blot Doden, ogsaa Livet skiller dig evig fra din

Bertha."

Han trykker Brevet til sine Læber.

Din Hugo lever, og for dig, min Bertha!

Ditlev,

som imidlertid har talt med Treugott og stirret ind i Skoven.
Vist er det ham.

Treugott.

Det er umuligt, Ditlev!

Dog — du har ganske Ret. — Af, strenge Herre!
Der kommer Ridder Morits i Galop,
Fulgt af en Riddersvend.

Hugo.

Hvad vil han mig?

Ditlev.

Jeg maatte see: han kaldte paa sin Dame
Midt i Skærmydselen, imens han hug
Saa vildt omkring.

Hugo.

Han mangler ikke Kærlighed.

Treugott.

Nei; men jeg troer, han har en Skrue løs.

Han stiger af; nu stryger han sin Hest.
 Hvad vil han her? Han er vor Fiende; vover
 Han sig paa eders Grund?

Ditlev.

Der kommer Svenden,
 Og tager imod Hesten af sin Herre.

Hugo.

Han nærmer sig med ædel Gravitet.

Treugott.

Jeg gad dog vide, hvad han har i Sinde.

Morits

Kommer i Harnise med Landse i Haand; han sænker sin Landse for
 Hugo, og hilser ham.

Ridder Hugo, stærke Helt,
 Men hovmodig dog tillige!
 Undres I maa skee derved,
 Hvad en Ungersvend tør sige,
 Som i Kundskab og Bedrift
 Eders Dygtighed maa vige,
 Men i Tapperhed og Mod
 Vel kan faldes eders Lige?
 Eders Rygte bredtes ud
 Af den hundredtunget Pige,
 Af den hoie Famas Mund
 Lige til Provences Nige,
 Ja, til Rom og Lateran.

Treugott affides.

Det var mange Riim paa Ige.

Morits.

Ofte onsted jeg en Dybt
 Med saa drabelig en Ridder

I den dunkle Bøgeskov
Mellem Duft og Fugleqvædder.
I skal see, at ogsaa jeg
Tapperhed og Mod besidder.

Treugott afsides.

Men det ingen Ende faaer
Med den lange Sladderslidder?

Hugo.

Vil I slaaes med mig, Ridder Morits?

Morits.

Ridder Hugo! er I Helt,
Nu, saa vil I ikke negte,
Først med Landse, saa med Sværd,
Med en Riddersmand at fegte.
Lad en Kreds i Græsset slaae,
Kald paa eders Prygelsknegte!
Vi vil see, i Sadlen fast,
Om vi Heltene beslagte.
Saaret I min Fader har;
Men hvad jeg formaaer at mægte,
Vil jeg henvne ham igien
Med min Landses tunge Lægte.

Treugott afsides.

Det maa hver en Christensiel
Tilstaae ham: de Niim var øgte!

Hugo.

Jeg har saaret eders Fader, Ridder! i en Tvekamp,
som han uden Grund opfordrede mig til. Jeg har for
Resten altid søgt at vise ham Forekommenhed, som min
Nabo.

Morits.

Forsagte Riddersmand! vil I undskyde,
 Med Høfthed forgylde
 Den sorteste Bedrift? Troer I at dæmpe
 Med sagre Ord en Kæmpe?
 I dobbelt er min Fiende,
 Og dobbelt derfor eders Blod skal rinde,
 Forvovne Helt, som vover
 En frankisk Ridders Vib at sætte over
 Provences Perle, mine Tønkers Muse,
 Marie Marguerite de la Brodouse!

Hugo.

O, Treugott! hent min Landse
 Og bring min Ganger.

Morits.

Den skal Fama krandse,
 Som vinder denne Kamp.

Hugo.

Med blegen Mine
 Skal du hos Pluto kyssé Proserpine,
 Hvis ei du i en anden Tone taler,
 Og rommer strax min Grund, du unge Praler!

Morits.

Du doer, naar Morits om sin Landse fatter.

Hugo.

Ja, du har Ret, jeg doer — jeg doer af Latter!

De gaae.

Hunlueien ved Hugos Borg.

Dorothea

synger ved en Eithier.

Naar Ridderen drager i Kampen hen,
 Da maa ham folge den Riddersvend.
 Naar Ridderen vinder Land og Stad,
 Da ligger den Svend i de Slagnes Rad.

Den Ridder viser sit høie Mod,
 I Stilhed Svenden udoser sit Blod;
 Hen over hans Liig Stridsgangeren gaaer,
 Ham skuler i Stovet Blod og Saar.

Men drage de hjem med flingende Spil,
 Da stimle de Piger fra Borgen til,
 Og møde den Hør paa støvede Bei;
 Men af, hun finder, hun finder ham ei!

Hjst bagved børes paa Baar en Død;
 Der ligger han under den Kappe saa rød.
 Da sniger hun sig fra Sværmen ud,
 Til Kirkegaarden; forbarmende Gud!

Men kommer han hjem med Lov i sin Hat,
 O, Glæde! da bliver der en lyftig Nat.
 I Salen sig fryde Ridder og Frue,
 Og Folket i flingrende Borgestue.

Walther

kommer forklaædt som en Capuciner.

Blessignet være Christ!

Dorothea.

I Evighed!

Walther.

Min vakkre Pige! kan du sige mig —
Jeg har ei været her i mange Aar —
Er dette Veien op til Slottet Rheinberg?

Dorothea.

Ja, ganske rigtig.

Walther.

Boer ei her en Frue,

Fru Bertha Walther?

Dorothea.

Jo! Hvis I vil tale

Med hende, kommer I tilpas, min Fader!
Thi hisset seer jeg hende just. Hun gaaer
En Aftenvandring.

Walther.

Virkelig? hun kommer?

O, stig mig dog —

Dorothea.

Undskyld mig, gamle Fader!

Jeg er bespændt, jeg kan ei tale med jer.

Walther.

Da kunde du dog synge før, min Datter!

Dorothea.

Sang letter Hiertet.

Walther.

Og hvad har du tabt?

Dorothea.

End Intet; men jeg frygter for at tage.

Walther assides.

Min Skiebne ligner din.

Hoit.

Og hvad, min Datter?

Dorothea.

Det Kicereste, jeg har paa Jorden.

Hun gaaer.

Walther ene.

Himmel!

Hvi falder det mig tungt, som Bly, paa Brystet?

Det Kicereste, du har paa Jorden, frygter

Du for at tabe? — Med ensfoldig Tungsind

Klang hendes Eitherstrænge, mindte mig

Om sorgelige Viser fra min Barndom,

Som Ammen sang i Regnveir, naar vi Smaae

Var ene hjemme, mens Forældrene

Drog i Besøg. Da overfaldt mig tidt

En underlig nedtyngende Forsagthed.

Var det maaskee — O, hellige Johannes!

Hun kommer — staa mig bi! Ja, det er hende!

Bertha hurtig.

Min Gubbe! du er Fremmed, kommer du —

Walther.

Jeg kommer langt herfra, min Frue!

Bertha.

Kunde

Du ei maaskee da sige mig Besked —

Walther.

Jo, jeg kan sige jer Besked om meget.

Bertha.

Af, kommer du fra Boppardt?

Walther.

Nei, min Frue!

Jeg kommer fra Jerusalem.

Bertha abspredt.

Saa langt fra?

Da est du modig vel?

Walther.

Hvis ei mig rækkes

Et Lædslebæger snart, maa jeg forsøgte.

Bertha.

Det vil ei mangle dig paa Hugos Borg,

Thi han er Giæstfriheden selv; kun Skade,

Han er fraværende — han er — o, Gud!

Walther.

I ængstes, Frue?

Bertha.

Gamle Mand! veed du,

Har nogentid du i dit Liv forsøgt

At miste, hvad der var dig kært, som Livet?

Walther.

Jeg frygter, jeg har mistet, hvad der var

Mig kærere.

Bertha.

Han er i Kampen nu,

Den Wedle! Stærk og kæf er Hugos Arm;

Men Lykken er foranderlig og trolös.

Et Sværdslag — og den ødle Pande hvælver

Sig ikke meer mod himlen, Rosen blegner

Paa Hæltens Kind, og Diets Flamme slukkes.

Walther.

Jeg har seet Flammer slukkes, jeg har været

I Dødens Farer med en udsøgt Fløk
 Af Tydsklands og af Frankrigs bedste Sonner,
 Modstaet Storm og Uveir, Pest og Hunger,
 Og Tyrkens Ild, og vilde Sabelhug;
 Dog aldrig skialv jeg, som jeg skilesver nu
 I dette stille Ly bag Rhinen's Klippe.

Bertha.

Af, Alderen gior skrobelig!

Walther.

Jeg kommer
 Fra Torsal — og I spørger ei et Ord,
 Om jeg har fiendt Herr Walther, eders Husbond?

Bertha forskækket.

Min Gud — er han ei død? *

Walther smertelig.

Jo, han er død.

Bertha.

Hist finder han sin Løn!

Walther.

Er I bedrøvet?

Bertha.

Hans Salighed kan ei bedrove mig;
 Han fandt jo, hvad han sogte: Martyrdøden.

Walther.

I farer vild; han elskte eder, Frue!

Han vilde kæmpe for sin Tro som Helt,

Og vende hjem igien med Fredens Palmer

Til Kærlighedens Arm og til sin Hytte.

Bertha.

Den Døde har jeg ydet mine Taarer,

Han trænger ikke til min Angst.

Walther.

I ængstes

Før Ridder Hugo?

Bertha

rækker ham en Pung.

Gamle, fromme Mand!

Tag denne Skiev af et bedrøvet Hjerte,

Gaf i din Gelle, knæl, og beed en Bon

Før Hugos Liv, det ædelste, det bedste!

Før din Skyld vil mig Himmelens bøn høre.

Walther.

I elsker ham?

Bertha.

Til Alderdommens Nat

Kan Kærligheden vel betroe sin Flamme.

Walther.

I elsker ham?

Bertha.

Ja, ja! jeg elsker ham.

Walther.

Farvel, Fru Bertha!

Bertha.

Bliv, og hvil dig ud!

Jeg gaaer.

Walther

med undertrykt Bevægelse.

Maa jeg udbede mig en Godhed

Af eder?

Bertha.

Hvad?

Walther.

Herr Walther var min Ven,
 Han blegned i min Arm; jeg ønskte mig
 Et Mindetegn af ham, men eier intet.
 Jeg seer, I har hans Ring paa eders Finger;
 Saa er den mig beskrevet. I sin Dødsstund
 Gav han mig eders, som det Kicereste
 Han eiede. See, Frue! eders Ring
 Er kostbar; men som Ridder Walthers Ven
 Maa jeg dog foretrække Walthers egen.
 Giv mig hans Ring!

Trekker hendes Ring af sin Finger, med næsten ubrydende Smerte.

See der! der har I eders.

Bertha.

I Sandhed, det er min.

Walther.

O, jeg er sanddru!

Bertha for sig.

Er det en venlig Styrelse fra Himmel? P
 Vil den mig dermed sige: du er fri!
 Faaer jeg min Ring tilbage, for at kunne
 Den siden flinke til mit Hiertes Elste?
 Af! kommer der en Dag, hvor denne Ring
 Skal glimre paa min Hugos Haand?

Walther.

Betænker

I eder, Frue?

Bertha

giver ham sin Ring.

Der!

Walther.

Og der er eders!

Bertha.

Du skælver?

Walther.

Det er Svaghed.

Bertha.

Vil du bede

Før Bertha?

Walther.

Ja, jeg vil! Ja, jeg vil bede

Før Bertha i min Dødsstund — jeg vil bede!

Gud er barmhertig.

Bertha lytter.

Stille! Hører du

Trompeten? glade Toner fra det Fierne?

O, Himmel! kommer han med Seir tilbage?

Jeg maa bestige Taarnet, for at have

Fri Udsigt. Nu Farvel, min gamle Ven!

Hun gaaer.

Walther

med udbrydende Taarer.

Farvel! far evig vel, trolose Liv!

Han afkaster fortvivlet sin Kappe.

Opslug mig, Jord! O Gud, o Gud, o Gud!

Ha, Bertha! ha, bedrageriske Qvinde!

Er dette Trostlab? Svor du saa din Ed

Før Herrens Alter, for det gamle Billed

I Domcapellet? Er det Lønnen for

Min Kærlighed, naar fiernt paa nogne Strand

Jeg stod om Natten, støttet til mit Sværd,

Dg drømte mig i Franken?

Hø, Forræder!

Du har forsørt — Forbandede! du har
Med Elskovsdrif, med en fordicølet Trolddom
Har du forsørt min Hustru. Hun var reen
Som Morgenduggen, for hun kiendte dig.

Hvad gør jeg? Hvad har Jorden meer for mig?
Bort, bort — med Harald! til det folde Nord,
Hvor Læslelysten doer, hvor gammel Trostlab
Har reddet sig endnu for Lastens Syndflod
I en affides Kloft!

Hvem kommer der?

Hø — det er ham, min Skibnes Bredesengel!

Hugo

Kommer ind; i det han seer Walther, farer han forfærdet tilbage.
Hvad seer jeg? Hvilkens rædsom Skiffelse
Staaer der ved Hulens Afgrund?

Walther.

Philip Walther.

Hugo.

Hvad søger du paa Jorden, Philip Walther?

Walther.

Jeg er en daarlig, en affindig Aand,

Jeg søger et Phantom.

Hugo.

Hvad?

Walther.

Trostlab! Trostlab!

Hugo.

som har fattet sig.

Du lever, Walther?

Walther.

Nei, jeg gaaer igien.

Hugo.

Himmel og Jord — hvorledes kom du her?

Walther.

Jeg sneg mig som en Pilegrim herhid,
At speide Skiebnen.

Hugo.

Veed da Bertha vel,

At du er her?

Walther.

Nei.

Hugo.

Og hvor er dit Folge?

Walther.

Jeg kommer ene. Alt mit Folge, Hugo!
Er denne hvide Stav.

Hugo.

Hvad vil du speide?

Walther.

Jeg veed, hvad jeg behøver.

Hugo.

Og hvad veed du?

Walther

med forbittret Foragt.

At du er en affybelig Forræder.

Hugo opbragt.

Det lyver du, Forvovne! i din Hals.

Walther.

At du er den elendigste Forfører.

H u g o

drager sit Sværd.

Forsvar dig, eller, ved min Niddercære,
Jeg dræber dig!

W alther.

Med denne hvide Stav,

Som David imod Goliath, gientager
Jeg sanddru, tryg i min Samvittighed:
Du er en Niding!

H u g o

Støder ham rafende for Brystet, saa han styrter ned i Gruben.

Far til Herved, Satan! —

Han bliver nogle Dieblk staaende i den Stilling, hvori han
nedstodte ham; derpaa drager han sin Ande dybt.

Han foer til Herved. — Ha — det var en Dævel!
Tag dine Taager med!

Han sparker hans Kappe ned efter ham.

Er det en Drom?

Hvor er jeg?

Han holder Hænderne for sit Ansigt, derpaa siger han:

Ganske ret! — Hvad har jeg giort? —

Faldt han?

Han raaber ned:

Hør, Walther! Walther! Svar dog, Walther!

Næf mig din Haand, kom, lad mig hielpe dig!

Saa svar dog! Har du saaret dig? Jeg henter
Et Reb, og drager dig igien af Dybet.

Du har afflyelig fornærmet mig,

Men troer du, jeg vil derfor være Morder?

Han stirrer ned.

Der svarer Ingen fra det mørke Hul.
 Hvem skulde ogsaa troe, der var saa dybt?
 Følt gaber dette skumle Hælvedsvælg,
 Og faaer mig til at svimle. Alle Hælgen!
 Hvo kan i Verden vel beregne Sligt?

Forsædet, i det han bliver Kunigunde vaer i Baggrunden.
 Hvo staaer i Hulen der? — Gud, Kunigunde!
 Hvis hun har seet —

Kunigunde kommer færlig.

Min Ven!

Hugo affides.

Ja, hun er bleg;

Forsædelsen har rystet hende.

Hoit.

Saae du —

Kunigunde.

Jeg saae dig, og jeg ilste dig i Møde.
 Velkommen fra det hæderlige Slag,
 Min Mand, min Husbond! Lad mig tørre Sveden
 Dig af din Pande! Af, den staaer endnu
 I tunge Draaber.

Hugo

stoder hendes Haand bort.

Ekiuler du mit Ansigt

Med Svededugen? — Hvorfor er du bleg?

Kunigunde.

Af, jeg har været syg; men Glæden gør
 Mig atter frisk, min Hugo!

Hugo.

Ei! saa hurtig?

Mig synes dog, at dine Dine true,
Som Maanen imod Uveir med sin Dunstfreds.

Kunigunde
tager hans Haand.

Gud! du har Feber.

Hugo.

Ja, jeg har lidt Feber;
Men tænk ei derfor, at jeg ikke mærker,
Hvad foregaaer — og dersom du har seet —
Kunigunde.

Hvad seet?

Hugo

drager sit Sværd.

Sværg paa mit Sværd en evig Taushed,
Hvis ikke du vil vorde Sværdets Brud.

Kunigunde.

Hvad skal jeg sværge?

Hugo.

Ei at robe, hvad

Du veed.

Kunigunde.

Hvad veed jeg? Ved Guds hellige Blod,
Min Husbond! jeg forstaer dig ei. Hvad veed jeg?

Hugo.

Mod har du!

Kunigunde.

Af, Gud hielpe mig, jeg Arme,
For Mod, jeg har! Hvi stirrer du saa vildt?

Hugo.

Kan sligt et Ansigt lyve, Gud i Himlen?

Kunigunde.

Hvad siger du?

Hugo.

Jeg siger: guult er ei
Alene Falskheds Farve; Liliefinder
Dg Diets blaa Viol kan og bedrage.

Kunigunde.

Troer du, jeg lyver?

Hugo.

Ja, Forræderste!

Kunigunde.

Tilgiv mig, Gud i Himlen! Ormen krymper
Sig, naar man træder den, Det gaaer for vidt.

Hun gaaer.

Hugo

seer efter hende.

Din Ryg er mere ørlig, end dit Ansigt.

O, gid jeg aldrig saae dit Alasyn meer!

Tag dig i Agt! tag dig i Agt, min Hustru!

Min Bøgtstaal holder til den ene Side,

Den Draabe Purpur mindre eller meer

Kan ikke bringe Skaalen til at synke.

Han gaaer.

Et Værelse i Bertshuset Dunkholderbrænd.

Walthers Rustning hænger paa Væggen. Et Bord med Lys
og et Limeglas.

Verten med en stor Soliant. Harald.

Verten.

Ja, denne Bog har saamænd tilhørt en Dansk, som
studerede i Coln, og som paa sine Smaareiser ned ad

Rhinen adskillige Gange var i mit Huus. Den skal være skrevet af en Æslænder med saadan et snorrigt Navn. Hvad var det nu, han hed? — Ja rigtig! Sture Snorlesen, troer jeg, det var.

Harald.

Snorro Sturlesen?

Verten.

Ja rigtig.

Harald.

Har den Danske forøret jer denne Bog?

Verten.

Ifke han; en Cartheuser, Benedict Krause, har ved en Leilighed faaet en Afskrift deraf. Gud maa vide, hvordan den er kommen til at ligge her. Børnene bruge den som Skammel, til at lege med og sidde paa. Der er Ingen, der forstaaer sig paa dette Skrift, uden J, Herr Ridder!

Harald.

Jeg læser gjerne en Times Tid, for jeg gaaer til Sengs. Jeg har begyndt paa Bogen, og den morer mig meget.

Verten.

Hvad handler den egentlig om?

Harald.

Det er mit Fædrelands Historie.

Verten.

Jeg vil ikke være til Uleilighed. Der staaer et Timelglas paa Bordet; nu kan J selv see, hvad Tiden er, for at indrette Læsningen derefter.

Harald.

Mine Svende ere dog gaaet ordentlig til Sengs?

Berten.

De sidde endnu og spille Tærninger. Tydskerne drinke
Viin; men de Danske sik Dl. De raabe Hurra, og sige:
Nu er vi igien i vort Element! Sort Brød har jeg ogsaa
maattet skaffe tilveie.

Harald.

De ere dog ordentlige?

Berten.

Meget ordentlige. Man skulde aldrig troe, der var
et halv Hundrede Mand.

Harald.

Beed dem lægge sig; det er silde.

Berten.

Den anden Herre kommer vel ikke hjem i Aften?

Harald.

Neppe.

Berten.

Saa ønsker jeg eder da en god, rolig Nat.

Gaaer.

Harald alene.

Midnatten nærmer sig, saa tyk, saa sort.
Han kommer ikke. Nu, det var at vente. —
Min stakkels Walther! sidder du fornoiet
hos Hugo, hos din Bertha, ved et Børger?
Af, eller klavrer du, forvirret, bleg,
Paa Klippen? Speider du fra Graneklosten
Med bange Blik det Lys, som sig bevæger
I Højen fra den taarnefulde Borg?
Her efterlod han Alt: sin Ven, sit Folk,
Sit Harnist. —
Der hænger det paa Knagen. Ha, hvor ofte

Stod du i dette Vandser ved min Side,
 Og svang dit Sværd mod Saracenens Klinge!
 Nu hænger det — tomt — som en gammel Rustning
 Paa Hæltens Grav. — Ha, jeg er mod i Hu!
 Det er mig, som jeg saae ham aldrig meer.
 Hvi lod jeg ham forlade mig? Som David
 Og Jonathan er vi jo hidindtil
 Saa troelig fulgtes ad. Og jeg blev her!

Efter en kort Taushed.

Han loved mig et Varsel. Venlig trykte
 Han da min Haand; det var, som Dødens Kulde
 Foer af hans Fingerender i mit Blod.
 Nok! — Jeg vil læse, jeg vil glemme Tiden,
 Jeg lever i, og tænke mig tilbage.

Han sætter sig ved Bordet, og slaaer Bogen op.
 Rundt om er Nædsel nok paa Jord. Hvad Chaos
 Af Grumhed og Blodtorstighed begynder
 Mit Fædrelands Historie! Dog Kraft
 Og sielden Styrke!

Baldemar, min Konge!

Hvor er din Styrke nu? Som Samson faldt du
 I Skiodet af en Delila; nu har
 Philisterne afslippet dig dit Haar.

Han blader.

Her er det: Fiir og tyvende Capitel,
 Om Alf og Yngve. Ja, her vil jeg læse.

„Kong Alf havde en Kone, hed Bera, den fagreste
 Qvinde, meget skön, myndig og lyftig af Sindet. Yngvi
 Alfresson var da en Host kommen fra Viking til Uppsala, og
 var navnkundig. Han sad længe oppe til Drifts paa Qval-
 den. Alf Konge gif ofte betids at sove. Bera Dronning

sad til ud paa Natten og talte med Yngvi. Alfr raadte hende til ikke at sidde saa længe, bad hende gaae før at sove, sagde, han vilde ikke vaage efter hende. Hun siger, den Kone være sel, som heller skulde eie Yngvi, end Alfr. Han harmtes da meget, thi hun sagde det tidt. En Dvæld gik Alfr ind i Hallen, da Yngvi og Vera sadde i Hoisædet og taltes ved. Havde Yngvi da paa sit Knæ et stakket Sværd. Mænd vare heel drukne, og gave ei Agt paa, at Kongen kom ind. Alfr Konge gik til Hoisædet, tog et draget Sværd frem under Kjortelen, og stak det giennem Yngvi, sin Broder —

Walther's Rustning falder med Gny ned af Knagen paa Gulvet.

Harald

springer forsædret op.

Jesu Maria!

Han staaer længe og lytter.

Intet rører sig —

Kun Rustningen — Og Timeglæsset staaer,
Har pludselig hørt op at rinde. — Walther!
Er alt dit Timeglas udrundet, Walther? —
Ja, ja! det var et Barsel. — Det er Midnat,
Nu lege Spøgelser, Gienfærdene
Gaaer om i Klostrets Gange, stride haanligt
Hen over Borgegravens Dyb, og banke
Paa Sovekamret. Barsle vilde han —
Hans Harnist styrter raslende til Jorden,
Just som jeg læser om Kong Yngves Død!
Et venligt Barsel af en venlig Aand!
Af, arme Walther! est du død? i Fare? —
Op, op med mine Mænd til Hugos Borg!
Igjennem Natten, hurtig og forsigtig!

Hvis J har dræbt ham —

Drager sit Sværd.

Nu, ved dette Sværd,
J skal undgiede det. Men lever han,
Da skal jeg vriste ham af eders Bold,
Om J var tusind Nidinger.

Han raaber:

Op, Kæmper!

Til Baaben og til Havn! Den sorte Nat
Har spyet en Hemmelighed af sit Svælg,
Som Nidingen betroede den. Op, Danske!
Med Skild og Spyd, til Redning eller Havn.

Han iles ud.

Fierde Handling.

Ruprechts Borg.

En Dor staer aaben; man seer en Liigliste i det andet
Bærelse. Ruprecht kommer ud af et Sidekammer med
Borgcapellanen, der har en Monstrans i Haand. En
Bygmester.

Ruprecht

mørk nedstaaet, til Bygmesteren.

Hvem er I?

Bygmesteren.

Jeg er Hans Henning Bygmester, strenge Herre! I
har havt Bud efter mig, for at aftale, hvorledes I vil
have Ridder Morits's Gravsted indrettet i Sancte Cathrine
Kirke.

Ruprecht.

Nu, er I Bygmesteren? Det var vel. — Jeg vil have
det ordentligt og net, saa at Intet mangler.

Bygmesteren.

Det skal skee.

Ruprecht.

Han skal ligge for det lille Alster paa hoire Haand,

naar man kommer ind i Kirken, lige under det brogede
Bindue, som forestiller Cain og Abel.

Bygmesteren.

Bel, strenge Herre!

Ruprecht.

Gravstedet skal I bygge af den røde Steen, hvorf
dette Fjeld bestaaer.

Bygmesteren.

Meget vel!

Ruprecht.

Det betyder, at Borgen har mistet sin Grund. Det
Røde betyder Blod.

Bygmesteren.

Hvor det er tungt, at saa haabefuld en Junker skulde
falde for Fiendehaand!

Ruprecht

med et følt Smil.

Ho! det skal vi nok henvne, Mester! — I maa see at
faae en stor Messingplade — saadan en, som der er paa
min salig Kones Grav. Der skal han ridses af, i fuld
Rustning, med Skjold og Landse. Den frogede Bisælke maa
ikke glemmes paa hans Skjold. Falken skal han have paa
sin Haand.

Bygmesteren.

Det skal Altsammen efterkommes.

Ruprecht.

Har I taget Maal af ham?

Bygmesteren.

Endnu ei, Herr Ridder!

Ruprecht torrer sine Øine.

Han var just ikke meget lang.

Bygmesteren.

Det kommer ikke altid an paa Længden. Han var behiertet og stærk.

Ruprecht.

Gaa ind og maal ham, Mester! Naar man er død, strækker man sig. Lægger sin Haand paa hans Skulder. I maa jo giore Graven, saa den passer ham.

Bygmesteren.

Han skal ligge saa mageligt deri, som om han laae i sin Seng; det lover jeg eder.

Ruprecht

ryster hans Haand.

Tak skal I have, Mester! I under ham godt.

Bygmesteren gaaer.

Ruprecht til Munken.

Og I skal gaae til Braubach, Broder Augustin! kiobe din Regel og hvide Voxlys.

Augustin assides.

Saa from har jeg aldrig seet ham. Hoit. Af, strenge Herr Midder! det smirter mig, at I har mistet eders Son og eneste Arving; men det glæder mig dog igien, at I er blevet saa sagtmodig. I Noden vender man sig til Gud.

Ruprecht.

Augustin! veed I, hvad jeg har taget Sacramentet paa?

Augustin.

Nu, for at styrke eder.

Ruprecht.

Ja, for at styrke min venstre Haand. Han river en Dolk ud af Barmen. Seer I, Augustin! Halber ud. Jeg har vænt mig til at træffe sikkert og dybt med min venstre Haand.

Augustin.

Hvad har I i Sinde?

Ruprecht.

Hugo har berøvet mig min Førlighed — dræbt min Son. Jeg duer til Intet meer; mit Navn doer med mig. Troer du ikke, jeg hevner det?

Augustin.

Hvad har I besluttet?

Ruprecht.

Jeg vil dræbe Hugo med min venstre Haand.

Augustin.

Gud i Himmel! — vil I —

Ruprecht.

Spild ikke forgives eders Tale! Det er uroffeligt, jeg har svoret det, jeg har taget Sacramentet derpaa.

Augustin.

Hellige Jomfru Maria! derfor var det, at I —

Ruprecht

med en vild Glæde.

Ho ho! jeg skal lære ham, hvad det er, at berøve Drnen sine Eg, og Loven sine Unger.

Augustin.

Strenge Herr Ridder! for eders evige Saligheds Skyld, anraaber jeg eder —

Ruprecht.

Ingen Snak! Der ligger han inde. Mine Døre ere lukkede; mine Bæresser lugte af Liig. Ingen Glæde meer! Han skal stødes ned.

Augustin

efter en Taushed.

Og hvad vil I saa?

Ruprecht.

Saa vil jeg Intet meer. Saa skal Mester Henning
bygge mig et Gravsted af sort Marmor, ligeover for Morits
ved Siden af Cathrine — og saa kan du synge Siele-
messer for min Salighed.

De gaae.

Hunvejen ved Hugos Borg.

Treugott, Dillev, Dorothea komme.

Treugott.

Ja, mine Born! fort har I kiendt hinanden,
Men længe nok, for vel at vide, hvad
I har at vente. Den Uskyldige
Er let at kiende; ingen smaalig Rynke
Forstyrrer Herrens Billed i hans Ansigt.
Seer, Kære! i sin Ungdom troede Treugott,
At han var slæbt alene for Johanna;
Der var en Tid, hvor ei jeg tænkte Livet
Mig muligt uden hende. Det gif an dog;
Halvfjerd sindstyve Aar gav Gud mig Glæde.
Dog, mine Born! dog vil jeg ikke ganske
Forkaste Sympathie. Jeg troer endnu,
At vore Bæsner var bestemte til
Forening. Gud maa vide, hvad der hindred
Forbindelsen i første Ved; den lykkes
I andet, mellem Dillev og Dorothea.
Saaledes seirer dog tilsidst det Gode,
Naar Mennesket vil ydmyg give Tid,
Og ikke stamppe frysende mod Braadden.
Gud signe jer!

Han lægger deres Hænder i hinanden.

Dorothea.

Min Fader!

Ditlev.

Kære Fader!

De kysse hans Hænder.

Treugott.

Børnslille! I maa reise bort herfra,
Saasnart som eders Bryllup er forbi.
Paa Rheinberg er ei længer godt at være.
Saa høit det ligger i den skyfri Luft,
Er Lusten dog ei længer sund og blaa.

Ditlev.

Hvad vil du?

Treugott.

Jeg er gammel og erfaren,
Jeg seer et rædsomt Tordenveir i Møde.
Det skal I ikke dele; I maae bort.
Tag hende! Tag din Stav, og gak til Schweiz,
Til dine stille Kloster bag dit Field;
Bogt dine Haar, mask dine Geder, dob
I Sundhedsilden dine Børn, og glem,
Der er en Jord, hvor Lidenlaben raser!

Dorothea.

Hvad frygter du, min Fader?

Treugott.

Kære Born!

Bor Ridder spiller vildt med Tærningen;
Jeg frygter for, han sætter snart fortvivlet
Alt paa det sidste Kast.

Dorothea.

Skal jeg forlade

Dig og min stakkels Frue? Al, der kommer
Hun jo med denne føle sorte Doctor,
Hvad er det nu, han hedder?

Treugott.

Zoroaster,

Troer jeg, han falder sig. Han var en Biergmand,
Nu er han Alchymist og Astrolog.
En Sværmer uden Twivl!

Ditlev.

Hvad skal han her?

Treugott.

Han drager om fra Borg til Borg og viser,
Og laer sig dyrt betale for sin Viisdom.
Nu Raden er til os.

Ditlev.

Hvor bleg han er!

Treugott.

En Lygtemand i Overtroens Nat.
Hvad skal han her, just nu? Kom, lad os gaae!

Dorothea.

Hvad øngster dig?

Treugott.

Det er Spilsægteri —

Dog maa jeg gyse, naar Liighønen piber
Paa Marken ved et Huus; naar Faarekyllingen
Sagtmodig banker i en Sengestolspe.
Kom, Born! Jeg troer, at Lusten smitter mig. —
Hvor langsom, sort han skrider frem! Saa daler
Mod Regn den sortblaau Svale paa sin Vinge.

De gaae.

Zoroaster. Kunigunde.

Zoroaster

med en Ønskeqvist i Haand, sort Skortel, blottet Skalbehoved
og langt hvidt Skæg.

Lykselig er blandt Mennesker den Mand,
Som eier sligt et Fjeld. Hans Taarne kneise
Mod Himlen, Klippens Baeg beskytter ham,
Og Biergets Indvold skenker ham sin Skat.

Kunigunde.

Det glæder mig, at J er kommen hid;
Thi fuldeligt forstaaer J eders Kunst.
Min Husbond er ei ganske vel, jeg haaber,
J vil adsprede ham med eders Lærdom,
Og give ham et nyttigt Raad.

Zoroaster.

Maaskee.

Seer ned i den øde Grube.

Jeg seer, J har forladt den gamle Mand
I Gruben.

Kunigunde forundret.

Hvilken gammel Mand?

Zoroaster.

Nu, Frue!

Det er en Talemaade blandt os Biergmænd;
Man kunde ellers lige gjerne sige:
Hvorfor har J forladt den unge Mand?
Vi mene dermed det forfaldne Biergeværk.

Kunigunde.

Ja, det staaer øde nu i hundred Aar.
Man troer, det er ufrugtbart.

Zoroaster.

Mørkets Frugt

Bør hæves op for Lyset. Her er Blod-Erits,
Det Tegn er godt.

Han strækker sin Green over Hulen, saaledes at han holder den
i begge Enden.

Min Dnskeqvist siger boier
Med Bælde ned. Her maa I grave, Frue!
I denne Aftenschichte; her er Blodsteen.

Kunigunde forundret.

En Aftenschichte! Blodsteen!

Zoroaster rolig.

Aftenschichte

Er den, hvor sig Arbeiderne maae vende
Mod mørke Midnat. Blodsteen tyder Dværgsolv,
Og hvor der findes Dværgsolv, kommer Solv.
Det gaaer Metallerne, som Jordens Frugter:
De modnes efterhaanden. Jern og Kobber
Er et umodent Guld, som Tin og Bly
Umodent Solv. Den flygtige Mercur
Kan vorde begge; det beroer alene
Paa Tidens Leilighed: om da maaстee
Den varme Sol, hvad heller Luna hersker. —
Her maaе I grave.

Kunigunde.

Jeg vil tale med
Min Husbond. Troer I virkelig —

Zoroaster.

Jeg veed.

Kunigunde.

Belan! Maaskee det kan adsprede ham.
Nu vil vi estersee de andre Gruber.

Zoroaster

peger paa den øde Hule.

Glem ikke den, den er af Vigtighed.

De gaae.

Hugos Værelse.

Hugo i Morgendragt; han staer hensunken for Berthas Billed, som hænger paa væggen. Ditlev kommer med en Kasse, som han sætter paa Bordet, uden at Hugo seer ham.

Hugo.

Hvor Mennesket dog tidt behielper sig!
Det Billed var mig skært, jeg havde vist
Ei byttet det for nogen Ridderborg.
Ei nogen Aften gif forbi, jeg stod
Jo her, og stirred paa det grove Lærred,
Og tænkte hende leve, glædte mig.
Hvor dog Grindringen kan være blind!
Det Bertha, dette stive Contrafei?
Ha, hvilken Tanke, Hugo! hun er her,
Her virkelig, tre Værelser fra dig.
Dig skiller ingen Ringmuur, ingen Bei,
Og ingen savnedyb Umulighed
Fra Bertha.

Ditlev afsides.

Nu seer han atter paa det ulykkelige Billed. Hoit.
Herr Ridder! her er den Kasse med indianiske Sieldenheder,
som Raadet i Boppardt sendte eder i Foræring.

Hugo.

Jeg har allerede esterseet Alting.

Ditlev.

Skal den staae her I eders Kammer?

Hugo.

Hvordan lever Dorothea, Ditlev?

Ditlev.

Ih nu, godt, Herr Ridder!

Hugo.

Naar skal Brylluppet være?

Ditlev.

Naar I befaler.

Hugo.

gaaer hen, og aabner Kassen.

Har du allerede givet din Brud en Fæstensgave?

Ditlev.

Jeg har givet hende mit Hierte; det er Alt, hvad jeg har.

Hugo.

Du er rig, Ditlev! du har et Hierte at raade over.

Bil du have nogle af disse Snurrepiberier?

Ditlev.

Herr Ridder —

Hugo.

Der har du en Guldkæde med smukke Stene. Tag den, og hæng den om Dorotheas Hals!

Ditlev.

Ak, Herr Ridder! I er alt for god. Af sides. Hvor det dog er Synd, at saadan en Mand skal være saa ulykkelig!

Hugo.

Tag den, Ditlev! Der har du endnu et Spende.

Ditlev.

Nei, det er alt for galt.

Hugo.

Troer du, at disse Rubiner vil klæde godt paa Berthas Bryst?

Ditlev.

Upaatvivlelig!

Hugo.

Disse sorte Granater om hendes hvide Haand?

Ditlev.

Hvad det dog er herlige Ting!

Hugo.

Kostbart Legetøj, Ditlev! Hvad var det Alt, dersom jeg ikke havde min Bertha, og du ikke din Dorothea?

Ditlev.

Uden Dorothea var Livet mig Intet.

Hugo.

Og mig Intet uden Bertha.

Ditlev.

Jeg veed ikke, hvad jeg skal giøre. Eders Godmodighed stopper Munden paa mig, og jeg havde dog saa meget at sige eder.

Hugo.

Ti dermed, hvis du ikke vil tage min Godhed.

Ditlev.

Himmel! hvem kommer der saa bleg?

Hugo.

Min Bertha — bleg og forvirret i sin Morgendragt!
Forlad os, Ditlev!

Ditlev gaaer.

Bertha

kommer hurtigt, og gør en øengstelig Bevægelse med Armen mod den Dør, hvorfaf hun er kommet ind, som flygtende for Noget.

Hugo.

Min Bertha! saa forstyrret og saa bleg!
Hvad fattes dig?

Bertha.

Gud, Hugo! frels mig Arme.

Hugo.

Min Bertha! er du syg?

Bertha.

Ja, sælesyg!

Hugo.

Hvad er der hændet dig?

Bertha.

Her er jeg sikker,

Her tor han ei forfolge mig!

Hugo.

Hvem?

Bertha.

Han!

Jeg tor ei nævne ham. O, Gud i Himlen!

Hun vrider sine Hænder.

Hoist græsseligt, hoist rædsomt! Hugo, Hugo!

Vi maae for evig skilles ad igien,

Jeg maa forlade denne føle Borg,

Jeg maa til Franken.

Hugo.

Hvad?

Bertha.

Dersov jeg roligt;
Her spøger det, her har man ingen Ro.

Hugo.

En Drøm har skrækket dig?

Bertha.

Aarvaagen laae
Jeg hen ad Morgenstunden. Morgenkulden
Inddyssed mig som i en Feberdrom,
Da —

Hun seer sig frugtsom om.

Er her Nogen?

Hugo.

Ingen, uden vi.

Bertha

hemmelighedsfuld.

Da var det mig, som hørte jeg dernede
En rædsom Knagen i det hule Bierg,
Især som fra den længstforsaldne Grube
Mod Vesten, naar man stiger op til Borgen.

Hugo.

Hvad drømmer du!

Bertha.

Og ud af Hulen steg han
I Munkedragt med blodigt Hovedhaar,
Hvid som et Klæde — Minen sorgelig —
Jeg overlever ikke denne Dag!

Hun skuler sit Ansigt i sine Hænder.

Hugo.

Og talte han da til dig?

Bertha.

Nei, han taug,

Og trued mig kun med sin hvide Stav.

Hugo

med dæmpeit Skæk.

Bertha! en Drøm er Blændværk. Tænk dig om,

Om ei maaſkee en heel naturlig Aarsag —

Her er lidt qvalmt — bi, lad migaabne Binduet!

Han gaaer hen, og lukker Binduet op.

Bertha.

Tak, Hugo! denne friske Luft, den letter.

Efter et lidet Ophold.

Get falder der mig ind, som troſter mig.

Hugo.

Og hvad?

Bertha.

I Astes, da jeg vented dig,

Kom der en gammel Munk fra Palæstina,

Som havde været Walthers Ven. Han bad mig

Om Philips Ring — og gav mig atter min,

Som selv min Husbond havde ſlienket ham.

Det lod til, at den Gamle blev fortørnet,

Fordi jeg ikke folte meer mit Savn.

Du var i Fare, Hugo! Jeg forlod ham

Adspredt og flygtig. Af, nu mindes jeg,

Det var den samme Munkedragt!

Hugo

med et tungt Kædedragt.

Nu, feer du?

Saaledes er det Hele let forklart.

Fat dig, min Elſte!

Bertha.

Det har rystet mig.

Du skulde seet: han foer af Gruben, sprang
Ad Trappen op, og svæved gennem Slottet.
Hver Laas, hver Dør sprang op for ham. Jeg laae
I Feberkuld, indhyllet i mit Lagen,
Med Diet fæstet paa den lufte Dør —
Da knærked op bag Sengen ved min Side
En Blinddør i den rode Damastveeg.
Der stod han, viste mig med vild Triumph
Sin egen Ring, greb med sin Dødninghaand,
Som med en iiskold Jerntang, om min Finger,
Og klemte mig. Da vaagned jeg med Skrig.

Hun betragter Fingeren.

O, hellige Maria! den er blaa.

Hugo

gyser, men fatter sig, og betragter hendes Haand.
Bertha! hvad er vi Mennesker? En Puls,
For hurtig fremskyndt eller standset, bringer
Os Hiertet til at skælve. Gives der
Et stærkere Beviis paa Sicels og Legems
Udeelbarhed? Betragt din Finger! Adspredt
Har du sat Ringen paa den hoire Haand
Paa Mellemfingren; det har trykket dig.
Fat dig, min Elste! Med lidt Rosenolie
Bil den afglide let igien.

Han henter Olien i Kassen, og bestrynger hendes Finger.

Hør er den.

Bertha.

Det letted mig.

Hugo
sætter den paa sin Finger.
Den skal ei meer forstyrre

Din sode Sovn.

Bertha forskrækket.

Hvad gør du?

Hugo.

Jeg trolover

Mig med min hulde Brud.

Bertha.

Førvovne Hugo!

Og veed du ei, at denne Haand, hvorpaa

Du sætter Ringen, ei tilhører dig?

Hugo.

Saa lad da hende, lad Giengangerne

Afhugge den med deres Boddelsværd!

Min Sicel er fri, den skal de ei forfue.

Bertha.

Din Kærlighed gør dig ulykkelig;

O, Gud forbyde meer!

Hugo.

Kom! Du har Ret,

Hvad skal vi her paa denne føle Borg?

Jeg gierne skienker Alt til Kunigunde,

Kun ei mig selv og dig. Kom, min Veninde!

Med dig ved Haand, med Sværet i den anden,

Jeg giennemhugge vil den tykke Schwarzwald,

Og søger os et Ly bag Slovens Mørke.

Bertha.

Tal ei saa vildt! Den arme Kunigunde

Er syg; det vilde dog bedrove dig,
Hvis du befordred hennes Død.

Hugo mørk.

Jeg har

I Gaar befordret mange Hæstes Død,
Hvis Liv for deres Hustruer og Born
Bar af langt mere Værd, end Kunigundes.

Bertha.

Det var paa Wrens Bei.

Hugo

sukker med et bittert Smil.

Hvor er den Haand,

Udstrakt med Fingrene paa Korsveisbælken,
Som viser mig den rette Livets Bei?

Bertha.

Har en forsfæstet, giennemboret Haand
Gi viist dig den fra Korsets Bælke, Hugo?

Hugo

kysser hendes Haand.

Du skionne Sværmerinde! Lov mig det:
I Fald hun dør, vil du da vorde min?

Bertha.

Af, syndigt er det Menneske, som grunder
Sin Lykke paa en Andens Undergang.

Hugo

med tiltagende Bl.

Lov mig at vorde min for Herrens Alster,
Naar ingen Lænke binder Hugo meer!

Bertha.

Du øengster mig.

Hugo

stoder hende fra sig.

Bel, heller ikke det!

Saa reis herfra, forføreriske Slangen,
Som lokker uden Tilfredsstillelse!

Bertha med Taarer.

Gud, Hugo! kan du twile om, hvor høit
Jeg elsker dig?

Hugo

omfavner hende.

Det var en sod Musik. —

Gaa paa dit Kammer, sat dig! Lad dem fugle,
Fornærme, hidse, skynde frækt til Synd,
Belure os, forraade os — og spøge!
Men ved mit gode Damascenersværd,
Jeg sætter Kraft mod Kraft, og vi vil see,
Om Mennesket kan staae sig mod en Skygge.
Gaa paa dit Kammer!

Bertha.

Af, min Ben!

Hugo venlig.

Farvel!

Hun gaaer.

Hugo

alene, efter at have fattet sig.

Hvad vil han? Giekke mig? Fornærme først,
Afslaae en Kamp, og siden true, naar
Man opbragt slaaer ham for det feige Bryst?
Saa er han kun et Spøgelse fra Holved.
Jeg flammer mig ved dette Sværmeri,

Der dybt er under Mandens Værdighed.

Han seer paa Jordens.

Hvad ligger der? Al, hun har tabt sin Handske.

Tager den op.

Hvor nydeligt man seer de skionne Former

I eftergivne Skind! Den har modtaget

Hvert yndigt Indtryk af den lille Haand.

Han kysser den.

O, søde Duft! dig kiender jeg, din Ambra

Modtog mig strax i gamle Dage, naar

Jeg treen i hendes Bærelse.

Han giemmer den paa sit Bryst.

Bær mig

En Amulet mod Farer! — Du har fastet

Din Handske til mig, Bertha? Det betyder,

At du opfordrer mig til Kamp for dig.

Bel, Bertha! jeg skal kæmpe som din Ridder.

Zoroaster kommer.

Hil dig, du Jordens Son!

Hugo forundret.

En Stiernethder?

Zoroaster.

En Astrolog, som ønsker dit Bekjendtskab.

Hugo.

Troer du at kunne være mig til Gavn?

Zoroaster.

Centauren Chiron underviste fordum

Achil —

Hugo.

Saa tænker du, du kan vel finde

En haabefuld Skolar i mig? Belan!

Kun Skade, jeg har glemt, hvor Solen stod,
 Da jeg blev født; du skulde ellers tage
 Mit Horoscop. Saa meget husker jeg,
 Min Stierne var Saturn.

Zoroaster.

Saa sluttet du

Meer end sædvanligt ind i Skiebnens Ring.

Hugo.

Saa troer du: Alt beherske Stiernerne?

Zoroaster.

Hvert Væsen rører sig ved dem; thi saa
 Som Creaturene paa Jorden virke
 I deres Qualitet — saa Stiernerne.
 Den Vise speider deres Løb og Stilling;
 Hvad deres Kræfter og Forbindelser
 Kan føre med sig. Thi som Blæst og Regn,
 Som Kuld og Hede strømme fun fra dem —
 Saaledes Godt og Ondt, og Liv og Død.

Hugo.

Til sleg Philosophie har jeg et Hang.
 Alt styres af en streng Nødvendighed.

Zoroaster.

Frihed er kun et Skin.

Hugo.

Og Dyd og Last?

Zoroaster.

Nødvendige Betingelser for Livet,
 Elateres, modsatte Qualiteter.

Hugo.

Og Livet?

Zoroaster.

Qualiteternes Product.

Hugo.

Hvad er Samvittighedens Rost?

Zoroaster.

En Smerte,

Som tyder Sygdom og Oplosning i
Det Mandelige.

Hugo.

Hvor den altsaa tier?

Zoroaster.

Er ingen Smerter.

Hugo.

Dg naar den bedoves?

Zoroaster.

Saa vorder Livet etter consequent.

Hugo.

Du sætter altsaa Dyd?

Zoroaster.

I Consequents.

Hugo.

Dg Last?

Zoroaster.

I vakkende Forvirring.

Hugo.

Riktig!

Før Folgerne?

Zoroaster.

Maa Providencen raade.

Hugo.

Beviis, at alle Kræfter ledes blindt
Bud Stiernerne, saa skal jeg lønne dig.

Zoroaster.

Et sligt Beviis er Summen af et Livs
Aarvaagne Studium ved Nattens Lampe.
Jeg kan kun kaste Funker paa din Bei,
Og vække Følelsen, i Hald den er der.

Hugo.

Den er der. Viis mig Stiernehærrens Virkning
Paa Skabningen i eet og andet Billed!

Zoroaster.

Udfolder Blomsteret sig ikke fyldigst,
Naar du det planter i den fulde Maane?
Omstiftes ikke Pantherdyrets Pletter
Med Maanens Lob, snart straæ, snart fugelrunde?
Arbeider ikke Myren flittigst i
Den rode Luna, dovner hun ei i
Det blege Ny? Betragt det runde Græskar!
Fra Nattens Dronning suger det sin Kraft,
Og henter Bædske fra de folde Straaler.

Hugo.

Nu Solen, Stiernerne?

Zoroaster.

Hvert Jordens Dyr

Behersker Solen, eller dens Planeter.
Behiertet og skarpsindig kneiser Løven
Og Ornen i solarisk Majestet.
Det jovialske Lam er mildt og muntert,
Trædsklædig den mercurialske Ræv.
Bellystig lader Venus Duen kurre,

Mens martialiske Tiger sonderriver.
 Lunaris kold og frugtbar flyder Anden
 I maanelyse Kær, mens føle Bildskat
 Er grum af Angst, og myrder ved Saturn.

Hugo.

Er da Saturn saa fiendtlig en Planet?

Zoroaster.

Ei altid. Dersom han regiererene
 I Fødselstimen Sielens Egenskaber,
 Da er han det tildeels; men skinner Venus
 Med ham, da vorder Mennesket, som fødtes,
 Godmodig, tugtig, maadelig, raadvillig,
 En Hader af Splidagtighed, en Ven
 Af Kunst og Bidenskab, og frygter Gud.

Hugo mørk.

Med min Saturnus fulgte ingen Venus.
 Hvordan er den, som Lyset saae i Vægten?

Sagte.

Jeg maa dog kiende Kunigundes Stierne.

Zoroaster.

Den evige Vægt er billig og retsærdig,
 Og saa er hendes Born.

Hugo

ester en fort Taushed, hvori han med dyb Alvor betrakter ham.

Min gamle Ven!

Din Bisped tvinger mig et Smil paa Læben.
 Du taler saa bestemt.

Zoroaster.

Den værste Feil

Er Ubestemthed.

Hugo.

Deri har du Ret;

Og saadan komme vi tilbage til,
Hvad jeg bisalder. See, din Theorie
Den underskriver jeg af ganske Hierte;
Thi Stovet gaaer i Skiebnens Ledebaand.
At Elementerne med Kæmpekraft
Indvirke paa vort Sind, det see vi daglig:
En taaget Morgen gior os let forstent;
Den himmelblaau, den rene Luft tilsteder
Strax mere Spændkraft, mere Munterhed.
At der er Sympathie i Alt, det troer jeg.
Naar Rosen og naar Pomerantsen blomstre,
Saa taber Rosenvandet, Pomerantsen
Fra sidste Host i Lugt. Naar Druen modnes,
Maa Binen giøre. Klinger Etherstrængen,
Saa twinger den en lignende til Klang.
Det har sin Rigtighed. Men længe, længe
Maae eders Hierner gruble, megen Olie
Maa brændes ud i Nattens dunkle Lamper,
For I har bragt den Regning i det Rene. —
Belan! dit Selslab vil behage mig.
Forlad mig nu, og kom igien i Morgen!
I Fald jeg finder hos dig, hvad jeg søger,
Skal jeg taknemmelig belonne dig;
Thi skiondt du sikkert er en Alchymist,
Har du vel ikke meget Guld?

Zoroaster

trækker paa Skuldrene.

Hugo.

Jeg veed det.

Men daarligt var det, dersør at foragte
 Din Kunst. Fandt Alchymisten intet Guld,
 Saa fandt han andre Kostbarheder; finder
 Du ingen Sikkerhed som Astrolog,
 Saa viser du dog med Skarpsindighed,
 At Alting ledes af en streng Natur,
 At Mennesket er ei sin egen Herre,
 At altsaa det var latterligt at støde
 Sin Lykke fra sig, naar engang den kommer;
 Og daarligt at begræde, hvad der maa skee.

Zoroaster.

Du er paa gode Veie.

Hugo

efter et Ophold.

Stierneyder!

Du kom mig ret beleiligt — kom, som faldet;
 En Aand kan være sterk og uforagt,
 Og trænger dog imellemstunder til
 Opmuntring udenfra.

Zoroaster.

Naturligviis.

Alting bestaaer i Virkning og Modvirkning.
 Det ene Led maa føies i det andet;
 Hvorledes holdt vel ellers Livets Kiæde?

Hugo.

Gud være med dig!

Zoroaster.

Jeg forlader dig.

Han gaaer.

Hugo staarer i dybe Tanker.

Kunigunde
kommer fra den anden Side.

Min Ven!

Hugo vaagner.

Ha, det er hende!

Kunigunde venlig.

Kære Hugo!

Hvorledes gaaer det?

Hugo

koldt afbrydende.

Godt.

Kunigunde.

Du var i Aftes

Ret syg, min Ven!

Hugo.

Lidt Feber!

Kunigunde.

Efter slig

En Strid kan Blodet vel ophidses. Føler

Du nu dig bedre?

Hugo.

Ja, fuldkommen vel.

Kunigunde.

Tilgiv mig, hvis min Utaalmodighed

I Gaar mig bragte for et Dieblik

Til at forlade dig i Brede, Hugo!

Hugo tier.

Kunigunde.

Forlad mig, ødle Herre!

Hugo.

Alt forladt!

Kunigunde

i en muntrere Tone.

Du trænger til Adspredelse, min Husbond!
Den bedste Læge mod Melancholie;
Hvad siger du, i Fald vi bod engang
Vort Naboslab til Giestebud?

Hugo.

Maaſkee —

Det var ei ilde.

Kunigunde.

Til i Morgen Middag?

Hugo.

Gior, som du vil; mig er det lige gyldigt.

Kunigunde.

Det vil opmuntre dig, og Bertha med.

Et Anker Viin af bedste Slags fra Mosel
Har mig min Fætter Arnold sendt; den vil
Vi prøve.

Hugo.

Som du vil.

Kunigunde

efter et lidet Ophold.

Her var en Biergmand,

Jeg saae dig ogsaa nylig tale med ham;

Han foreslog os Noget, som maaſkee

Især vil muntre dig.

Hugo.

Og hvad?

Kunigunde.

Du ynder

To Biergværksvidenskaben, dine Gruber
Er dig af Bigtighed.

Hugo.

Nu da?

Kunigunde.

Du veed

Den store Grube vester imod Trappen,
Den øde, den forladte.

Hugo.

Nu, hvad den?

Kunigunde.

Som staaer forfalden nu i hundred Aar.

Hugo.

Teg fiender den, spar mig Beskrivelsen!

Kunigunde.

Din Moder har fortalt mig, at den blev
Forladt heel pludselig, thi der er skeet
Et Mord i gamle Dage.

Hugo

træder tilbage.

Kunigunde!

Kunigunde.

Den gamle Biergmand foreslog, at lade
Den etter undersøge; vist han meente,
Der var en sielden Skat, hvis Kostbarhed
Dig vilde sætte i Forundring.

Hugo

med et skarpt Blif.

Saa?

Kunigunde

uden at mærke det.

I Fald du nu tillader det, min Ven!

Saa vil jeg give strax Besaling til

Biergsfolket, at befare den i Aften,
Og undersøge det forladte Værk.

I Morgen — hvis man finder Tingens giorlig —
Kan mellem vore Venner vi jo holde
Den rige Grubes Høitid ved et Bæger
Af Arnolds gamle Vin.

Hugo

stirrer paa hende, derpaa satter han sig hurtig, og figer med tilshyne
lædende Rolighed:

I Fald dig synes,
Saa vil vi dog opsette det til Søndag,
Saavel med Gruben som med Giesterne.
Og Vinen vil vi spare med til den Tid.

Kunigunde

omfindtlig, i en bedende Tone,

Vil mig den Godhed, lad det skee i Morgen!
Jeg har, oprigtig talt, alt budet dem.

Hugo.

Alt budet dem?

Kunigunde.

De lovet har at komme.

Hvor kunde jeg da troe, du var imod det?

I Fald der sendes Afbud — ricere Husbond!
Du veed, hvor snart Bagtalesken er færdig
At grieve hver en Leilighed.

Hugo.

Din Slægt!

Kunigunde.

Hvad fattes dig igien?

Hugo,

som Gen, der fatter en hemmelig Beslutning, rolig.

Bal! lad dem komme;

Jeg skal beverte dem.

Kunigunde.

Din bittre Kulde

Er dræbende. Men jeg vil ei fortvile.

Skee Hilmens Billie! Jeg har Intet, veed jeg,
Af Vigtighed at forefaste mig.

Hugo.

Men jeg?

Kunigunde.

Jeg vil ei gaae i Rette med dig.

Men du har Synd af at bedrove mig.

O, negt mig ei den Trost at see min Slægt!

Nærvoerelsen af mine Elskede

Vil styrke mig. Som Blomsterne til Solen,

Saa trænger dette Bryst til Kærlighed.

Hun gaaer.

Hugo

efter en dyb Taushed.

Der staaer et Opiat i denne Kasse —

Han gaaer hen, og tager en Flaske frem af Kassen med de
indianske Sieldenheder.

Og et Glas Vand i hendes Sovelkammer,

Hvoraf hun drikker, før hun gaaer til Sengs — —

Han stirrer hen for sig med Flasken i Haand; Tæppet falder.

Femte Handling.

Aften. Hulveien ved Rheinberg.

Harald med flere Ridderstvende, bevæbnede.

Harald.

Saa vidt kom vi lykkeligt uden Modstand. Men denne Borg har Naturen befæstet; det vil falde vanskeligt at overrumple dem. Desuden maae vi være forsigtige, hvis Walther endnu er i Fare. Jeg vil selv gaae op til Borgen, for at speide. I Andre maae lægge eder i Baghold i Klosterne. To af eder kan gaae hen til Indgangen hist og holde Bagt.

Ridderstvendene.

Bel, Herr Ridder!

Harald.

Claus og Skammel! stiger saa høit op paa Klippen, som I kan, for at see, om vi ere sikre. De gaae. I Andre maae fordele eder rundt omkring. Her i Nærheden paa venstre Haand af Trappen, har jeg ladet mig sige, skal være en forfalden Grube, forladt af Mennesker. Har I Stigen med?

Svendene.

Den er her.

Harald.

Saa maa Leiligheden undersøges; maaſkee man her
træffer et paſſeligt Baghold.

Medens Svendene flaae Ild, tænde Lygten, hisse Stigen ned,
og undersøge Hulen, træder Harald hen i Forgrunden,
og støtter sig til sit Sværd.

En herlig Aften! Luften er saa blaa,
Ned blinker alt de klare Stierner smaae.
Det stille Fjeld, som Dagens Lyft har seet,
Optaarner sig i rolig Majestæt.

Igiennem hoie Hvælvings Klipperift
Nedblinker Evighedens Stierneskrift.

Den store Carlsvogn gaaer sin vante Gang,
Skiondt den af Elde boiet har sin Stang.
Skion Freia styrter med sin Demantgiord
Som Lucifer fra Himlen imod Jord.

O, Walther! hvor om Sommeraftnen tidt
Ad Dækket begge vi med lange Skridt
Beundrede den Pragt, som Himlen gav
Sin fortblaau Hvælving over Middelhav.
Hvor ofte sad vi hiſt, du tappre Helt!
I Palæstina ved det hvide Telt,
Og tænkte paa det Hiem, som vi forlod,
Mens blanke Taarer i vort Die stod;
Da svang sig hoit mod Stiernerne din Aand,
Og henrykt trykte vi hinandens Haand.

Men Stiernen hiſt saa felsomt paa mig seer,
Som sagde den: du seer ham aldrig meer!
Nu Harald staær sorgmodig og forladt,

Betroer sit Tab den følesløse Nat.

Hvor er du, ædle, bolde Riddermand?

Har David mistet alt sin Jonathan?

Din Bue, som fun flang paa Herrens Bei,

Er blodbestænkt vendt hjem fra Slaget ei?

Hvad bliver der da vel igien for mig?

At savne, længes — og at hevne dig!

Han drager sit Sværd.

Henrik

kommer tilbage.

O, Herr Ridder! Gud i Himlen!

Harald.

Hvad er der?

Henrik.

Vi have været i Graven, som I befalede.

Harald.

I Gruben? nu?

Henrik.

Vi have fundet et Liig.

Harald.

Hvilket Liig?

Henrik.

See selv! Jeg kan ikke bringe det over mine Læber.

Man bringer Walthers Liig tildekket paa Stigen.

Harald

blotter hans Ansigt, og stirrer længe maalos paa ham, endelig faer
hans Hølelse Luft.

Ja, det er ham! Din blege Dodningmaske

Gør ikke dig ukiendelig for Harald.

Kom, mine Benner! seer I dette Liig?

O, Gud! det faldne Harnist havde Ret.

Her ligger han, vor Broder og vor Helt!
 Men hevne skal jeg dig, min elskete Ven!
 Fred med dit Stov!

Han kysser ham, trækker hans Haand, betragter den, og figer,
 i det han springer op:

O, hellige Georg,
 Min Skytspatron! jeg siender dine Vink;
 Du giver mig endnu et sikkert Tegn.
 See — han har talst med hende, han har givet
 Den utro, falske Birz sin Ring tilbage!

Tager Ringen af Ligets Finger.

Tilgiv mig dette Ran! Paa Dommedag
 Skal Harald bringe dig din Ring tilbage,
 Og giore Regnskab for den. — Nu Farvel!

Han reiser sig.

Naar mandeligt jeg hevnet har din Dod,
 Da kommer jeg for at begrave dig.

Svendene gaae, paa hans Vink, med Liget ind i Krattet.

Ruprecht

træder pludselig frem af Bussen med en Blok Mænd, og raaber med
 tordnende Rost:

Hvem er I?

Harald

drager sit Sværd,

Hugos Fiender!

Ruprecht.

Og hvad vil I?

Harald.

Hevn.

Ruprecht.

Det vil ogsaa jeg.

Harald.

Og hvem er I?

Ruprecht.

Mit Navn er Ridder Ruprecht Thurn; han slog
Min Søn, det vil jeg hevne.

Harald.

Han har dræbt

Min Ven, det skal han bøde.

Ruprecht.

Herligt, herligt!

Ræk mig din Haand!

Harald.

Hvad staaer mig inde for,

I taler Sandhed, Ridder?

Ruprecht.

Denne Skramme,

Som han har hugget i mit hoire Haandled.

Harald.

Men hvis —

Ruprecht.

Saa gaa da du ad dine Beie,
I Fald du ikke troer mig. Jeg gaaer min.

Harald.

Saa fremt vi stunde til det samme Maal,
Maae vi jo mødes.

Ruprecht.

Stig du op til Borgen,
Og jag Bildsvinet ud af sit Morads!
Her skal vi stoppe ham.

H a r a l d .

S kee, hvad der vil;

J eg er belavet paa min Sikkerhed.

R u p r e c h t .

Ei! er du bange?

H a r a l d .

N ei, kun lidt forsiktig.

R u p r e c h t m i s t æ n k e l i g .

D et skader ei, det vil jeg ogsaa voere.

T il sine Folke.

H an seer mig ud til Allehaande. Kom!

H alv troer jeg, der er Ugler alt i Mosen.

D e trække sig tilbage.

H a r a l d .

T il sit Folge.

N u sælder eders Spyd! Afsted til Borgen!

M en sagte! Beien er besværlig, lang,

H er fordres ud en taus Bersærkegang.

D e gaae.

Kunignedes Sønekammer.

En Alkove i Baggrunden. Et Natbord. Paa Væggen oplyses den hellige Elisabeths Billed svagt af en Læmpe.

Maanen skinner fra vinduet klart ind i Børrelset.

H u g o

kommer langsomt med en sonderrevet Seddel, hvoraf han læser:

„Min elskete Broder Rudolf! hvad der meer

I Gaar tildrog sig mellem mig og Hugo

I Klippehvelvingen, skal jeg betroe
Dit tause Benslab, ei det sorte Bogstav."

Tager Gifflasken af sin Lomme.

Her er en Talisman, som bringer Taushed
Paa dine Løber, i dit Hjerte No. —
Den folde Luna staer saa bleg derude,
Og figer ind ad Bindvet. Tidens Dronning!
Fortryd ei paa, jeg forekommer dig.
Et Par Minutter mindre eller meer
Kan Intet sige-hende. Hun er din;
Thi Ormen gnaver alt i hendes Hjerte.
En venlig Saft skal forekomme Smerten,
Og giore hende til det Stov, hun var.

Han gyder Giften i Bægeret.

Jeg følger efter, naar jeg først har drukket
Af Glædens Bæger. Hvorfor skulde Hugo
Da ingen Glæde nyde? Hun var lykkelig
Bed mig; jeg var det ingentid ved hende.
Og Hemmeligheds-Hulen maa forsegles,
Hvor Daniel blev stødt til Loverne.

Han gaaer.

Hortensa kommer med et Lys, fulgt af Kunigunde.

Kunigunde venslig.

Tak, min Hortensa! jeg behøver ei
Din Hielp; jeg klæder selv mig af og paa.
Gaa til din Fr'e!

Hortensa.

Lad mig hielpe jer!

Kunigunde.

Det vilde kun forstyrre mig. Jeg sysler

Hver Aften gierne saa en Timestid.
Gaa til Fru Bertha!

Hortensa.

Hun er ikke her;
Hun gaaer endnu vildtsvormende derude
I Haven i den maaneklare Nat.

Kunigunde.

Hent hende dog! Hun kan forkiole sig;
Saa varm som Dagen er, saa kold er Natten
Paa denne Klippe.

Hortensa.

Gud forlade mig,
Jeg troer, hun frygter for at gaae til Sengs.

Kunigunde.

Hvi saa?

Hortensa.

Hun plages hardt af føle Drømme.

Kunigunde.

Saa maa du sætte dig ved hendes Side,
Dg bede høit, til hun er slumret ind.
God Nat!

Hortensa.

I afflaaer da min Hielp?

Kunigunde.

Min Moder!

Jeg bruger ingen. Skynd dig til dit Herslab!

Hortensa.

I er dog ikke vred paa mig?

Kunigunde.

Hvi skulde

Jeg da vel være vred paa dig?

Hortensa.

Jeg frygter,

Min Tale har fortørnet jer i Gaar.

Kunigunde sukker.

O, gid jeg havde lyttet til dit Raad!

Hortensa

opdager Billedet.

Hvo hænger der?

Kunigunde.

Elisabeth, min Helgen.

Hortensa.

I ligner eders Helgen.

Kunigunde.

Tro det ei!

Jeg er, trods al min Straaben undertiden,

Et Verdensbarn, og fuld af Lidenskab.

Hortensa.

I lidenskabelig?

Kunigunde.

Hevngierrig er jeg.

Hun leder.

Hvor er nu den ulykkelige Seddel?

O, Gud skee Lov, jeg sonderrev den atter! —

Jeg kan ei finde den. I Hald han seer den,

Hvad troer han?

Hortensa.

Hvilken Seddel, ædle Frue?

Kunigunde

holder sine Hænder.

Tilgiv mig, Sanct Elisabeth! og lær

Mig Taalmod og Standhaftighed herefter.

Hortensa.

Maa jeg vel vide, hvad der ængster eder?

Kunigunde.

Hortensa! see — jeg mødte ham i Aftes
 Ved Klippetrappen, træt og vild af Kampen.
 Han sværmed — Gud maa vide, hvad han meente;
 Men uden Twivl har jeg igien forstyrret
 Et færligt Stævne mellem ham og Bertha,
 Thi fort tilforn jeg skued hende vild,
 Forfærdet ile bort. — Han drog sit Sværd,
 Aftwang mig Taushed om sin Videnskab.
 Jeg gif forbittret hiem; hevngierrig greb
 Jeg Pennen, satte mig til Skriverbordet,
 Med Taarer.

Og -- tænk, Hortensa! — jeg besluttet at
 Forklage ham, min Husbond, for min Broder.

Hortensa.

Det var ei vel. Imellem Egtefolk
 Bor Himslen mægle Fred, ei nogen Fremmed.

Kunigunde.

Tak, min Elisabeth, min fromme Helgen!
 Ja ja, Hortensa! det var hendes Haand.
 Jeg sad forbittret skrivende, da steg hun
 Ned fra sit Billed, rørte ved min Skulder,
 Og som jeg hæved Diet, saae hun himmelsk
 Paa mig med sine store, blide Dine,
 Drog med sin hvide Haand Papiret bort
 Med venlig Trusel, rev en Rift deri,
 Og fasted det i Støvet.

Hortensa.

Det var eders

Samvittighed, jert eget gode Hjerte.

Kunigunde.

Med Skæf maa jeg tilstaae dig det, Hortensa!

Hugo er inderlig fordærvet. Jeg

Bil gaae i Kloster — jeg vil bede for ham.

Gud vil bønhøre mig. Endnu maaske

Kan Hugos arme Hjerte reddes.

Hortensa.

Af!

Kunigunde.

Gaf nu til Bertha!

Hortensa

kysser hendes Haand.

Himlen styrke jer!

Hun gaaer.

Kunigunde

Knæeler, naar hun er alene, for Helgenbilledet.

Du, som er saa venligt forestillet!

Du, som smiler til mig fra dit Billed

I et himmelfarvet Klædebon!

Styrk det svage Hjerte, hæv min Aand,

Lær mig med Taalmodighed at tage

All den Malurt, Livet har tilbage.

Tidlig Fromhed har dit Liv forsødet:

Alt som Barn med Psalmebog paa Skiodet

Sad du, for du fiendte Munkeskrift;

Men dit lille Die hviilte stift

Paa den store Bog, som dig var givet
Til din Trost og Salighed i Livet.

Ydmygt hængte du paa Korsets Kanter
Kronen med Rubin og Diamanter,
Tænkte paa din Frelsers Tornegreen,
Spandt med Arme Hørren af din Teen,
Lindred Nod, og hævede dit Die
Mod Barmhertigheden i det Hoie.

Af, dit Liv har Himlen velbehaget!
Skovens fugle sang paa Kirketaget,
Da dit folde Legem ned blev lagt;
Himlen stod i sin sapphirne Pragt.
Evig skal vort Land du hellig være,
Altre ryge til din Helgenære.

Du, som nu Allsaligheden fatter,
Min Elisabeth! see til din Datter.
Hendes fulde Hjerte mangler Ord.
Stræbt hun har at gaae i dine Spor;
Af, hun var for skøbelig en Qvinde!
Beed til Maaden for mig Synderinde!

Hun reiser sig.

Ja, hellige Maria! jeg er din.
Han trænger til et heftigt jordisk Bryst,
Som ganske fyldes kun af ham; det funde
Jeg aldrig skienke ham. Vel, jeg vil tvinge
Den skøbelige Qwindes Midficerhed.
Jeg gaaer til dig — og han beholder hende.
Det er det Eneste, som end maaskee

Kan redde hans oprorte Siel. Han mangler
Ei Følelse. Min Frelser! du opoffred
Dig huldt for mig, og skulde jeg da ikke
Udholde det Par bitre Diebliske?

Ja, den Beslutning gior mig let om Hiertet.
Nu vil jeg gaae til Sengs. Skee Himlens Billie!
Hvis Skibet sønderstaaes paa Verdens Hav,
Saa veed jeg dog en Havn, hvor jeg kan reddes.

Hun tager Bægeret, som staer paa Bordet.
Forst en Drif Vand! Du kose Klippekilde,
Hvor ofte har du quæget den Beklente!

I det hun vil driske, banker det paa Doren. Hun sætter
Bægeret atter paa Bordet.
Kom ind! — Hvo kan besøge mig saa silde?

Bertha kommer.
Kunigunde.

Af, Bertha! er det dig?

Bertha.

Tilgiv mig, flære
Veninde! dersom jeg forstyrrer dig.

Kunigunde.

Vil du ei gaae til Sengs?

Bertha.

Det er saa lyst,
Den fulde Maane Skinner klart derude.
Man kunde gierne gaae den hele Nat
Imellem Blomsterne; det er som Dag.

Kunigunde.

Du trænger vist til hvile.

Bertha.

Tværtimod!

Og Natten har i dette blege Skin
 En Skionhed, som man savner reent om Dagen.
 De brede Skygger og den sterke Duft!
 Saa svalt, saa svalt! Og saa paa Klippen høist
 Udsigten over Dalene. Mig tyktes,
 Som saae jeg i det klare Maaneskin
 Min Borg i Franken.

Kunigunde.

Det er reent umuligt.

Bertha.

Jeg troer det gierne, men det tyktes mig,
 Som saae jeg den, og som den stod i Lue.

Kunigunde.

Om Natten signe Klipperne hverandre.
 Et fugtigt Blus har du vel seet fra Mosen.

Bertha.

Ja, uden Twvl. — Hvor langt er herfra til
 Jerusalem?

Kunigunde.

Af, der er meget langt!

Bertha.

Du maa ei lee mig ud, men som jeg stod
 Og stirred høit fra Klippen over Sletten,
 Da syntes mig, som laae den store Stad
 Klart for mit Die med sit Oliebierg,
 Og Golgatha med tre fulsorte Kors.

Kunigunde.

Hvad du har seet, er Braubach, hvor paa Bakken
 Retserdigheden strækker med sit Mærke.
 Tre sorte Steiler staae paa Retterstedet.

Bertha.

Ja, seer du? det er just det herlige;
 Den mørke Nat forædler hver en Gienstand.
 Jeg havde gierne staet til i Morgen;
 Men Duggen faldt tilsidst dog alt for kold,
 Og Natviolen dufted mig for stærkt.

Kunigunde

tager medlidende hendes Haand.

Gaa i din Seng, min stakkels Bertha!

Bertha.

Hvi

Beklager du mig da?

Kunigunde.

Du er saa kold.

Bertha

seer ind i Alkoven.

Din Seng er bred; der er vel Plads til To.
 Jeg faaer et Indfald — du maa ikke smile —
 Grindrer du, at vi som Piger tidt
 Sov sammen mangen Nat, naar ei vi funde
 Tilendebringe, hvad vi havde Alt
 At tale med hinanden?

Kunigunde.

Vil du blive

Hos mig i Nat?

Bertha.

Af ja, det vil jeg gierne.

Kunigunde kysser hende.

Kan du tilgive mig, at overilet

Jeg bed dig hid? Jeg meente dig det vel.

Bertha.

Det veed jeg. — Hvad er Tiden?

Kunigunde.

Det er Midnat.

Bertha gyser.

Kunigunde.

Du stælver?

Bertha.

Af, jeg har forkølet mig

I Haven; Maanelyset var saa koldt.

Kunigunde.

Saa klæd dig af, og gaa i Seng!

Bertha

stirrer ind i Alkoven.

Den Seng

Er mig for bred. — Hvad er det for en Helgen,

Som hænger der?

Kunigunde.

Sancta Elisabeth.

Bertha

faster sig paa Knæe.

Ora pro me, sancta Elisabeth!

Kunigunde.

Fat dig, mit Barn! Du er ei vel.

Bertha staarer op.

Af nei!

Det trykker mig for Hjertet. Har du ei

Et folligt Bæger Vand i Nærheden?

Kunigunde.

Her staarer paa Bordet et, som nys er hentet

Fra Klippefilden, det er ganske frislt.

Bertha drinker.

Kunigunde.

Drik ei saa meget Vand! En Draabe Viin
Var dig vist mere tienlig.

Bertha

sætter Bægeret hen.

Det gør godt!

Kunigunde.

Vil du da blive her i Nat hos mig?

Bertha.

Kunigunde! Kiender du den gamle Psalme:

„Dagen viger og gaaer bort,
Natten bliver tyk og sort“?

Kunigunde.

Vel gør jeg det; det er en Aftenpsalme.

Bertha.

Der er et Vers deri, som altid har
Behaget mig saameget i min Barndom:

„Fire Fioele er min Pragt,
Hvorudi jeg bliver lagt
Med et Lagen og lidt meer,
Eier ikke — eier ikke saa en Fier!“

Kunigunde urolig.

Nu vil jeg falde paa din Kammerfrue.

Bertha

stirrer ud af vinduet.

Den er ei gaaet ned endnu, den straaler.

Jeg maa igien ud i den friske Luft,

Indsuge Lysets Glands endnu engang —

Jeg slummer tidsnok uden Lust og Lys.

Kunigunde.

Hvor vil du hen?

Bertha.

I Haven, ud i Haven,

I Maanskin mellem Malverne derude,
Og stirre over til Jerusalem.

Kunigunde.

Vi, Bertha! Jeg forlader dig ei nu,
Jeg følger med. O, den Ulykkelige!

De vil gaae, Hugo moder dem i Døren.

Hugo studsende.

Bertha! hvad gør du her?

Bertha.

Frisk Luft! frisk Luft!

Kunigunde

trækker i Klokkestrængen.

Hun er ei vel. — Læg dig lidt paa min Seng!

Den folde Natteluft gør det kun værre.

Hortensa er imidlertid kommet ind, hun og Kunigunde lede

Bertha til Alkoven.

Hugo

gaaer hen til Bordet, og stirrer forsædet i Bægeret.

Det er alt tomt til Bunden!

Kunigunde.

Hun har Kramper.

Hugo

tager Bægeret, og gaaer hen til Kunigunde i en gyselig

Spænding.

Hør Bertha eller du tomt dette Bæger?

Kunigunde.

Hun.

Hugo skriger.

Bertha?

Kunigunde.

Ta.

Han kaster Bægeret til Jorden, og sluler sit Ansigt i sine Hænder.

Kunigunde.

Den Ulyksalige!

Hvad aner mig?

Hortensa i Alkoven.

O, Gud! min arme Frue!

Der staer et rædsomt Skum for hendes Mund.

Hugo.

Hielp! Bertha! Hielp! Forgift! hun er forgiftet!

Han kaster sig fortvivlet ved Sengen.

Treugott med Dil.

Af, ødle Herre! vi er om en Hals,

En Skare Fiender har med List indtrængt sig

I Borgen, folger mig i Hælene.

Det er for silde, der er ingen Udfugt!

Harald med Sværd i Haand. En Skare Bevæbnede.

Harald i Doren.

Hvor er han? Ridder Hugo!

Hugo

springer forbittret op, og drager sit Sværd.

Her, Forbomne!

Harald træder frem.

Svar: est du Walthers Morder?

Hugo.

Hvo har givet

Dig Ret til fligt et Spørgsmaal?

H a r a l d.

Dette Sværd

Og et uskromtet Venslab.

H u g o .

Denne Klinge

Skal være dig.

De fægte, Harald falder.

H a r a l d .

O, Philip Walther! nu

Adskiller ingen Død vort Venslab meer.

Han doer.

H u g o

raaber til ham:

Viid, før du doer, at Philip Walther selv

Var Alrsag i sin Skiebne! Havde Walther

Saa mandigt mødt mig med sit Sværd, som du,

Saa var han ikke tumlet ned i Hulen.

Ruprecht,

som har trængt sig gennem Mængden, bører Hugo Dolken

i Brystet med den venstre Haand, og raaber:

Tag der din Straf for Walther og for Morits!

Han faldt? Ha ha! det koldede min Hevn.

Han kaster Dolken fra sig med en vild Glæde.

Nu maae I gierne dræbe mig igien,

Hvo der har Lyft! Men hos min Morits vil jeg

Begraves i Sanct Catharine Kirke

Bed Messingpladen, for de brogede Rude;

Hvis ikke bliver jeg en frygtelig

Knægt Ruppert, som forfører jer om Natten,

Og leder efter min blodstænkte Dolk.

Han gaaer.

Skammel.

Han raser. Følger ham, I thyske Svende!
I Danse! tager eders Husbonds Liig,
Dg bærer ham forsigtigt ned af Klippen.

Skalm.

Hvor skal vi jorde ham?

Skammel.

Hos Philip Walther

Bag Rosenhækken nedenfor ved Trappen.
Den Plads skal vies ind til et Capel.
Hans Skild og Landse bringe vi til Danmark;
Han brugte dem til Wre for sit Nord,
De hænge skal i Roskilds gamle Chor.

De gaae alle, uden Kunigunde, som bliver hos den døende Hugo.

Kunigunde

efter en fort Taushed, med al Indberlighed.

Min elskte Husbond!

Hugo

med brudt Stemme.

Kunigunde, kom!

Jeg har en hæslig Twivl paa Hiertet — end den!

Kunigunde.

O, vend din Siel til den Korsfæstede!

Hugo.

Sværg ved det dunkle Blod, som flyder her
Ud af mit Bryst — sværg: est du ikke skyldig?

Kunigunde.

Af jo, min Ven! jeg er en syndig Qvinde.

Hugo

viser hende Brevet.

Siig: har du ikke skrevet denne Seddel?

Kunigunde.

Jo jo, det har jeg.

Hugo.

Skynd dig, før jeg dør!

Hvad var din Hensigt med den?

Kunigunde.

Af, jeg vilde

Beklage for min Broder Rudolf mig,
 Fordi du elskte Bertha, og fordi
 Du saared mig saa dybt med heftig Brede.
 Du seer den overstroget, sonderrevet;
 Jeg sværger ved den hellige Guds Moder,
 Mit Forsæt var fortrudt, som det var fattet.

Hugo.

Far hen i Lusten, lustige Beviis!
 Du brænder, som et Vexelbrev paa Herved,
 Mig i min Haand.

Han kaster det fra sig.

En større Synd, min Hustru!
 En større Synd, hvis jeg skal døe med No.

Kunigunde.

Min Synd var stor, jeg har et Dieblik
 forglemt min Pligt, nu Gud har straffet mig.

Hugo.

Mit Hoved svimler.

Kunigunde.

Læg det i mit Skød!

Hugo

Iægger sit Hoved i hendes Skiod.
Beed for mig, Kunigunde! hos din Gud.

Kunigunde.

Ja, jeg skal bede for min Hugo, naar
Jeg beder for mig selv. Snart seer jeg dig
I Evigheden, elskte Husbond!

Hugo.

Amen! —

Du elskte mig?

Kunigunde.

Du var mig saare fær.

Hugo.

Saa veed du da, hvad Kærlighed formaaer.

Kunigunde.

Af kærligheden vil tilgive dig.

Hugo.

Ja, ja! der er en Evighed.

Kunigunde.

Tilvisse!

Hugo.

En straffende Retfærdighed.

Kunigunde.

En bundlos

Barmhertighed. Vend dig til Raadens Throne!

Hugo

ængstet i Døds Kampen.

Saa lad de blege Skygger først gaae bort
Derhenne!

Kunigunde.

Hvor?

Hugo.

See, hvor de vinke mig!

Ja ja, giv Tid, min Bertha — Philip Walther —
 Et Dieblik! jeg folger jer — i hulen.

Kunigunde.

O, Himmel!

Hugo

reiser sig overende med brustne Fine, og figer hemmelighedsfuld:

Naar det rasler her i Borgen
 Ved Midnat, og du seer tre blege Skygger
 Gaae giennem Salen her: den ene blodig
 I Tindingen, den anden blaa af Gift,
 Den tredie med en rusten Dolk i Brystet —

Med brudt Stemme.

Angst — angst dig ei, om end de traede lige
 Hen for din Seng! Hold dine fromme Hænder,
 Og beed til Gud for deres Salighed!
 Maaskee han hører dig.

Han synker tilbage med et Krampetræk, og doer.

Kunigunde

paa Knæ med oploftede Hænder.

Barmhiertighed, tilgiv ham! Du, som stred
 For Stovets Synder, see med Naade ned!
 Lad ei Samvittighedens Ild ham smerte!
 En grusom Lidenkab betvang hans Herte.
 Hvis ei en Orm derind sig havde bor't,
 O, det var bleven godt, som det var stort.

Tilgiv ham! Denne gamle Borg skal være
En Kirke, min Forloser! til din Ere.
I sorten Bai og lange hvide Lijn
Skal Kunigunde nu kun kældes din.
Som fromt Capel sig hvælve dette Kammer,
Hvor Lampen eensomt over Graven flammer;
Hvor Kunigunde daglig synker ned
Med Bon for ham til dig, Barmhertighed!

Hagbarth og Signe.

Tragödie.

Douglas de Gloucestre

Actus II.

Personerne.

Bera, Dronning i Siciland.

Aß og } hendes Sonner.
Asger,

Signe, hendes Datter.

Hagbarth, Sokonge fra Trondhjem.

Hamund, hans Staldbroder.

Halloge, Skiald.

Rinda, Sylla og andre Terner.

Grim, Erik og flere Drabanter.

En Herold.

Handlingen foregaaer i Lundten ved Veras Gaard. Man seer
Havet i Baggrunden, og Signes Buur næsten skjult bag Træerne.
I Forgrunden et Hængetaarn med Randgitter.

LAURENTIUS

anno 1610 | laurentius & gaudens
1611 | laurentius & gaudens { 1611
1612 | laurentius & gaudens
1613 | laurentius & gaudens
1614 | laurentius & gaudens
1615 | laurentius & gaudens
1616 | laurentius & gaudens
1617 | laurentius & gaudens
1618 | laurentius & gaudens
1619 | laurentius & gaudens
1620 | laurentius & gaudens
1621 | laurentius & gaudens

1622 | laurentius & gaudens | laurentius & gaudens
1623 | laurentius & gaudens | laurentius & gaudens
1624 | laurentius & gaudens | laurentius & gaudens
1625 | laurentius & gaudens | laurentius & gaudens

Første Handling.

Morgen.

Der blæses i et Horn fra Stranden, som besvares fra Landet.

Grim og Erik komme med Hellebarder fra Skoven.

Grim.

Det er en Normand.

Erik.

Nei, en Svense.

Grim.

En Norske,

En Trønder. Seer du ei de sorte Seil?

Erik.

Herolden stiger af sin Baad paa Strand.

Grim.

Og blæser i sit Horn. Jeg svarer ham.

Han blæser i Hornet.

Den norske Herold
kommer.

Hil eder, danske Kæmper!

Erik.

Tak for Ønsket!

Hvad vil J? Kommer J med Fred?

Normanden.

Førstaaer sig;

Saavidt som Krig kan føres fredelig.

Erik.

Du taler, som Præstinden, naar hun spaer.

Grim.

Tal reent ud, hvis du est for Værlighed.

Normanden.

Seer I den lange Drage med Guldmaster

I Bugten hist?

Erik.

Hvad bringer den til Danmark?

Normanden.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Son, fra Trondhjem.

Erik.

Og hvad vil han?

Normanden.

Forsøge sine Kraefter,

Og bringe danske Egelov til Norge,

I Hald det lykkes ham at vinde Kraadsen.

Grim.

Hans Navn berømmes vidt i norske Havne.

Normanden.

Nu vil han høste Noes i danske Skove.

Dog ønsker han ei Krig, men fun en Tvekamp.

De unge Konger, Allf og Allger roses

I Norden høit for deres Tapperhed;

Derfor vil Hagbarth prove Kraefter med dem,

At Asa-Thor i Thrudvang maa bedomme

Hvo af de Tre er bedst, skiondt Alle Helte.

Han sender mig med Bon til Dronning Bera,

At maatte hilse hende først i Hallen.
 Hans Flok bestaaer af tyve gode Stridsmænd,
 Beredt, som han, at prove Kræfter med
 En dobbelt Skare tappre Danske. Ei
 Af daarlig Pral, som var vi stærkere;
 Men den, som ørsker ud, bor underkaste
 Sig dobbelt Fare. — Nu er Alting sagt.
 Viis os til Beras Gaard, og skaf os fri
 Tilbagegang med Svar, I gode Svende!

Erik.

Det vil I ikke savne. Folger os!

De gaae.

Hagbarth kommer leende med en Nose i Haand, fulgt af Hamund.

Hagbarth.

Det var en blodig Kamp.

Hamund.

Du bløder, Hagbarth!

Plet ei din Kortel.

Hagbarth.

Kunde man da troe,
 At slig en ydmyg Skønhed vilde saare?
 At ligtig den kun loffed fra sit Lov,
 For dybt at rive mig med sine Torne?
 Hvad falder man den skjemsle Blomst?

Hamund.

En Nose.

Hagbarth.

Dem har vi ingen af hos os, det jeg veed.

Hamund.

De kan vel komme der med Tiden.

Hagbarth.

Ha,

Eelig kælen Bæxt dør i vor Hæltekuld.

Hamund.

Saa kælen som den var, saa stak den dig.

Hagbarth.

Og, ved mit Sværd, det gav mig Godhed for den.

Hvorledes er den kommen her?

Hamund.

Fra Syd.

Den stod i Jomfru Signes Urtegaard;

Den gronne Hække bredes meer og meer,

Og voxer vel snart over hele Sicelland.

Hagbarth.

Saa har jeg, uden selv at vide det,

Da giort et Jomfruran af Signes Have!

Lon som forskyldt, nu bloder jeg til Straf.

Hamund.

Men lugt nu til den!

Hagbarth.

Ha, en lislig Lugt!

Hamund.

Saa smuk at see som Pigens Læbe, sod

Som hendes Kys, nær trykket til din Mund.

Hagbarth spogende.

En Alf, som gjør mig kælen med sin Dufst.

Hamund.

Dig kælen? Der skal meget til. Men, Hagbarth!

Hvad vove vi, for vi har sikkert Leide!

Hagbarth.

Det vil dog ikke negtes os.

Hamund.

Jeg stoler

Paa Sonnerne; men Dronningen er grum.

Den ældste, Alf, er hendes Diesteen.

Hagbarth.

Hvis Nogen vover Noget, er det os;

Vi æске To mod Gen.

Hamund.

Desuden — nu,

Det er ei heller sagt, at Nogen falder.

Hagbarth.

Men rimeligt; thi, Hamund! man maa slae

Af alle Kraefter. Ussel er den Kamp,

Der fores kun forsængeligt paa Skromt.

Nei, Thor maa være med, Valkyrien

Maa svæve dybt, og Heimdal hist paa Broen

Maaaabne Valhals blanke Kobberport,

Saa snart de slebne Sværd i Kredsen blinke.

Hamund.

Saa ung og saa begierlig efter Doden?

Hagbarth.

Hvad er det hele Liv paa Jorden vel?

En Forberedelse paa Valhals Fester,

En Overgang. Jo snarere den leves,

Desbedre. Held den Kæmpe, der doer ung!

Han sidder smuk paa Odins Giestebænk,

Og elskes meer af sin Valkyrie,

End gamle Graaflæg, der forlader Jorden

Af Frygt for Graven og den blege Hel.

Hamund.

End stod du aldrig paa det bøgerige,

Det skionne Sjælland. See dig om engang!
 Hvad siger du om disse Bakker, Buske,
 Om Fiorden, om den rigtbebygte Dal?
 Du lever fun i dine Hæltedromme,
 Saa starblind for hver Lyst, som Snarensvend,
 Der neppe saae sit lange Sværd til Ende.

Hagbarth.

Og derfor trænger jeg til store Nuner,
 Til den høitidelige Kæmpeskrift,
 Som Diet skuer langtfra, og som hæver
 Den rafse Sjæl med sine stolte Synner.
 See, derfor elsker jeg den norske Klippe,
 Som blotter kæf sit negne Bryst for Bolgen,
 Og koler i en evig Enne sin Isse,
 Mens rodblæae Lyn slaae Skærret om dens Skulder;
 Den hvide Fos, der hores milevidt
 At styrte prægtig til sin Undergang,
 Forfærdeligt og lysteligst i Doden;
 Og Granen, rank og gron, som aldrig visner,
 Men splintres fun af Aukthors Tordenkil.
 Det elsker jeg, det er Natur, det hæver
 Mit Blik til Gudens blanke Heltevogn,
 Og Freias Rok, som spinder Livets Traade.
 Men disse nydelige Myretuer —
 Bikuber, om du vil, for travle Bier —
 For dem er jeg en starblind Svend, tilstaaer jeg;
 Men, reent ud talt, min Blindhed huer mig.

Hamund.

Gid denne Tro, gid denne Tønkemaade
 Maa evigt vare ved; men, Hagbarth! Hagbarth!
 Jeg frygter, det er Uerfarenhed,

Som taler af din Mund. Du est for ung,
 Est end ei seilet Klipperne forbi,
 Hvor sledske Havfri lokker Skipperen
 Med Elskovsviser i sin Malestrom.

Hagbarth.

Desbedre! Den, der overseer sin Hare,
 Kan undgaae den, i Tide styre Roret.
 End du?

Hamund.

Jeg er ei smuk, og mine Skrammer
 Bortskæmme Dvindens Blik. Desuden er
 Jeg kold, og sænger ei saa let; i Striden
 Opluer fun Valkyrien mit Herte.
 Du sværmer med en Skialds letrorte Blod,
 Og synger varmt om din formeente Kulde,
 For at bevise ret, hvor kold du est.

Hagbarth.

Jeg elsker Ula-Thor og Hildurs Leg;
 Men derfor kan man gierne være varm.
 Kun Kulden har sit Hjem i Niffelheim.
 Jeg segter ei af Hevn, og ei af Had;
 Kun for at ove Kraften og mit Mod,
 Og for at viske Krandsen om min Tinding.

Hamund.

Saa længe som jeg saadan fiender dig,
 Du finde skal en Broder tro i Hamund.
 Gaaer du en anden Bei — Farvel, ung Hagbarth!

Hagbarth fornærmet.

Farvel, Farvel! Gaa alt, i Fald du vil!
 Der holder ingen paa dig, Ungersvend!

Hamund.

Alt vred?

Hagbarth.

Hils dine Frænder hitt i Trondhiem!

Hamund.

Hagbarth! hvad nu?

Hagbarth.

Drag bort lun med dit Skib!

Jeg skal vel giøre fyldest her med mit.

Hamund venslig.

Saa vær dog ikke strax saa brusende!

Hagbarth.

Ei hvad! du sætter Stolen mig for Doren.

Hamund.

Vist ei! Naar vi har overvundet Alf

Og Alger her, gaae vi til Orkener,

At kempe med den tappre Angantyr,

Med Frithiof.

Hagbarth.

Nei, naar denne Kamp er endt,

Saa bygger jeg mig strax et Jomfrubuur,

Tær Sar i Haand, og sommer hvide Lün,

Baldyrer Hiort og Hind i Silkevæven,

Og synger Viser med i Fruerstuen.

Hamund.

Fra Orkener gaae vi til Venden; derpaa

Til Rurik i Dublin. — Nu, see dog paa mig!

Kan du ei taale Skiemt?

Hagbarth

ryster hans Haand.

Jeg haaber, aldrig

At giøre mig uværdig til dit Venstak,
Min gode Hamund!

Hamund.

Lad det Galskab fare!

Min Mening er: Kamplysten var det Baand,
Som sammenholdt os. Den, som elsker, Hagbarth!
Har ifkun lidt tilovers for en Ven,
Hvis man skal troe, hvad den Erfarne taler.

Hagbarth.

Og jeg har hørt, at Elskov twærtimod
I reent og edelt Venstak speiler sig,
Som Blomsten i den klare Solverkilde.

Hamund.

Tilgiv mig!

Hagbarth.

Benner!

Hamund.

Benner til vor Grav!

Ei fives meer!

Hagbarth.

Det kan jeg ikke love;

Men at ei Sol gaaer ned med Hagbarths Brede,
Det kan han love dig.

Hamund.

Det kan han holde.

Hagbarth.

Der kommer Nogen, lad os gaae tilfide!

Bel var det, Freden blev saa hurtig sluttet;

Det havde været alt for underligt,

Hvis Fienden havde truffet Bennerne

Selv i en heftig Strid.

Hamund.

Nu, hvorfor det?

Slight Underværk har man vel tiere seet.

De gaae.

Alf kommer med Erik.

Alf

mørk og alvorlig.

Lad Hagbarth vide strax, han er velkommen;
Men viis ham hid! Min Moder ønsker ei
At see ham hyst i Salen. Man vil mode
Ham her, og række ham til Velkomst Hornet.

Erik gaaer.

Alf

gaaer med langsomme Skridt hen for et stort Træ.
Mig bæres for, at denne Dag vil ende
Min dybe Tungsind, skienke Sicelen Binger,
Og samle mig med dig, o min Gyrithe!
I Dag — just nu i Dag — er hendes Dødsdag.
Tre hundred fir og tredjindstyve Furer
I Barken staae — nu skærer jeg den sidste.

Han ridser i Træet med sin Daggert.

O, gid det var den sidste! — Du har seet
Fra Freias Sal din Beilers Trofasthed.
Han har kun levet i Grindringen.
Dit Billed svæved for ham, usorfraenkst
I al sin Glands og Skionhed. Ned jeg hiem
I sene Vinterqvæl, da stod dit Gienfaerd
Bed Borgeledet, rankt og svobt i Maar,
Og gik i Mode mig i Maaneskinnet.
Maar Signe rakte hornet — var det dig;
Jeg greb om hendes Haand, og trykte den
Med usorstaet Ild til dette Hierte.

I Sommer svæved du saa yndigt her
 I Bogeskoven mellem disse Blomster;
 I hver en rank, en letbevæget Skygge
 Jeg troede vist at siende dig. O, Freia!
 Da saae jeg dig igien paa Dodens Baare:
 Med brustne Blik, de hvide Hænder lagte
 Paa Brystet, Kinden murehvid, og Diet
 Tilbagesunken i sin dunkle Hule. —
 Nu har du seet, at Alf kan elske dig,
 At ei hans Omhed var et Geberblus,
 Der dunsted bort alt med den aarle Morgen.
 Udstaet har din Ven sit Proveaar;
 Nu ynges Freia, samler mig med dig,
 Og denne unge Helt, som troer at drives
 Af egen Grelyst — er en Herold kun
 Fra hendes Sal, som i en venlig Strid
 Det rode Tegn skal trykke paa mit Bryst,
 Der slaffer Aldgang mig til hendes Himmel.

Alger

Kommer bevæbnet fra Isse til Gødsaal, i et nyt og glimrende Harnisk,
 med nedslaaet Hjelmgitter.

Alf

Gaaer ham i Mode, uden at siende ham.
 Hvo est du, Fremmede? Dit skionne Harnisk
 Forkynder mig, at du est Drotten selv.

Alger.

Ja, jeg er Drotten.

Alf.

Det er Algers Røst!

Alger.

Hvad! Alger?

Alf.

Det er Alger selv!

Alger

slaer leende Hielmgitteret op.

Umuligt!

Hvor sit vel Alger slige Vaaben fra?

Alf.

Bed Odin, jeg maa selv forundre mig.

Alger.

Du veed det ei?

Alf.

Saa ganske nye, saa smukke!

Alger.

Saa stærke! See engang den hvalte Hielm,

Og hvor den flutter mageligt om Hagen!

Kun Hielmegittret er en Smule trængt,

Og Sværdet gaaer lidt vanskeligt af Balgen.

Han drager det.

Alf.

Det blinker klart i Solen, som en Flamme.

Alger.

Og bider skarpt i Striden, som en vind.

Jeg kan ei faae det rigtigt ind, det gaber

Bud Hialtet. Lad saa være! det skal vænnes

Til Smidighed ved Brugen. — Men hvad siger

Du om mit Skold?

Alf.

En prægtig Maane.

Alger.

Fol dog,

Hvor let at bære! Kobberknop i Midten,

Saa Sælhundskind, og uden om en Guldrand,
 Der sættes kan for Munden, naar man stormer
 Til Strid og synger Bragamaal, saa Lyden
 Kan hviile grumt forfærdeligt tilbage,
 Og gyde Frygt i rædde Fienders Hierter.
 Saaledes er det Alt; Armskinnerne,
 Brynhoerne — som støbt om mine Lemmer,
 Og Alt forsynet vel med blanke Spænder.

Han slaeer paa sit Skjold.

Ei Thor i Thrudvang har en bedre Rustning.

Synger:

Vi slæe med vore Sværde,
 Og svinge gyldne Skiolde
 Hoit i Hildurs Lege,
 I Cyrasund paa Snekk'en.
 Med Blod vi farve Bolgen.
 Svolnirs Hatte klinge
 I Skedeluens Trætte.
 Det er, som smukke Skoldmøer
 I fislen Arm at kryste.

Alf.

Men siig mig dog: hvor sik du Alting fra?

Alger.

Hver gaaer sin egen Bei i dette Liv.

Mens Alf i Skoven gif, hvor den var mørkest,
 Og sukked for en Mø, som var hos Freia,
 Gif Alger til den gamle Fiolnir Smed.
 Du havde sielden Tid at tale med mig
 For dine Drommerier; sidde hjemme
 Og tomme Horn i Hallen, gad jeg ikke.
 Hvad var at giøre da? — „God Aften, Smed!

Bil du vel tage Alger i din Lære?"

— „Hvorfor ei, Son?" — Jeg gif hos ham et Aar,
Hialp ham, han underviste mig; og mens
Du gif og grubled mellem Bogene,
Stod Alger nede ved den klare Kilde,
Og hamred Staal, og svalte det. Saaledes,
Lidt efter lidt, blev denne Rustning færdig.
Og Aaret lob for mig snelt, som en Slange,
Mens det for dig frob langsomt, som en Snegl.

Alf.

Heel vel, min Broder! at du nu har Vaaben;
Her kan du bruge dem.

Alger.

Hvad mener du?

Alf.

Har du i Fiorden seet de norske Skibe?

Alger.

Nei, reent ud talt, jeg har den hele Vei
Kun seet paa mine Vaaben og mit Skjold.

Alf.

Forsengelige Fugl, som kroer sig stolt
Af sine Ficør!

Alger.

Nei, af sin Klo, sit Næb.

Alf.

Ung Hagbarth, Konning Hakes Son, fra Trondhjem
Er landet her, og æsker os til Kamp.

Alger.

Til Holmgang?

Alf.

Ja! med tyve tappre Svende.

Han byder stolt os mode ham paa Næsset
Med dobbelt Styke.

Alger.

Det var flippetiakt.

Hagbarth

triner frem uden Vaaben og Kappe.

Tilgiver denne Dristighed, I herrer!

Alger.

Er det vor Fiende?

Alf.

Uden Twivl.

Alger

drager sit Sværd halvt ud.

Førvonne!

Du drister, uden Varsel, uden Ørlov,

Dig paa den danske Strand?

Hagbarth rolig til Alf.

Jeg har jo Ørlov

Til denne Landgang? Har jeg ikke?

Alf.

Jo! —

Min Broder! overuul dig ei.

Alger fatter sig.

Jeg vilde

Kun prove Sværdet, om det gik af Skeden.

Det er lidt nytt, lidt trængt endnu.

Hagbarth

med et stolt Blik paa Alger.

Det trænger

Formodentlig til Øvelse.

Til Alf.

Din Svend

Har sagt mig Beras Billie. Jeg kommer,
Som fremmed Mand sig sommer, uden Baaben
Og uden Kaaabe, staaer for eder her
Jem Skridt i Afstand, med min hoire Haand
Om venstre Haandled, rogter saa beskeden
Mit Grinde. Hvad har I meer at fræve?

Alf.

Slet Intet. Og vi veed dit Grind alt.
Kun hvad der angaaer dobbelt Magt, forstaan os!
Vi skal vel værge os, skiondt enkelte.

Hagbarth.

Hvad agter du paa min Forvovenhed?

Alf.

Jo, meget.

Hagbarth.

Negter du —

Alf.

Din Fordeel smilte,
Til hvilken Kant saa Lykkens Vægtkaal hang.
Bandt vi — hvad Under? vi var To om En;
Men seired du — ha, hvilken Hæltegierning!
Og dog vi skulde sætte, mener du,
Et dobbelt Liv paa denne sleite Tærning?
Hvor egennytigt!

Hagbarth.

Bed min Faders Afsle,
Du est den Første, som beskylder mig
For Egennytte, danske Svend!

Alf.

Vi blændes

Gi her i Dalen af det Prægtige.

Hagbarth.

Du taler stolt.

Alf.

Det kan man, tænker jeg,

Selv i et Land, hvor der er ingen Fielde.

Alger.

Førtæfligt, Broder! Hagbarth er en Trønder,
O, han kan vist fortælle dig om Hunden,
Som Eisten satte over Trønderne,
Som talte tre Ord, naar han gisede eet.

Hagbarth.

Man seer, at Barnet nylig sluppet er
Fra Ammestuen; han kan Eventyr.

Alger.

Nu, ved min Faders høie Bautasteen,
Nu est du Dødens Mand. Hent dine Vaaben!
Jil — hent dem!

Hagbarth.

Alger! jeg skal hente dem.

Vil gaae.

Alf

holder ham tilbage.

Bliv, Hagbarth! — Alger! jeg tilsteder ei,
At Kampen skuffes. Fatter eder! — Alger!
Biid ei din Læbe. Du var første Mанд;
Hvad Andet var for Hagbarth vel at svare?
Hy, Alger! egge sig til Harm, for derved
At føle mere Stykke? det er Feighed!

Kun Finnen, Lappen drifffer stærke Driffe,
 For at faae Mod i Krig; men Odins Et
 Besjæles kun af Hoimod. Det er uselt,
 Blot at fornærme for at faae en Kamp.
 Betragter da hvert Bredesord som usagt!
 Ung Hagbarth stride skal med Een af os,
 De Andre med hans Kæmper; saadan fort,
 Til tyve Mand mod tyve. Hvo af os
 Der skal bekæmpe Hagbarth, det bestemmer
 Min Forstesodselsret — og det er mig.

Hagbarth.

Belan, jeg er tilfreds.

Alger.

Hvem faaer da jeg?

Hagbarth.

I Fald du vil, den Helt, som kommer der,
 Min Baabenbroder Hamund.

Alger.

Er han Drot?

Hagbarth smilende.

Ja, det forstaer sig; Drot paa sine Skibe,
 Som du og jeg.

Alger.

Er han af Kongeblood?

Hagbarth.

Jeg skulde næsten troe det. Hamund! har du
 Din Stammetavle med?

Hamund.

Les disse Runer!

Han drager sit Sværd, og rækker det til Alger.

Alger læser:

"Min Byrd er god; jeg bares
I Odelsbierget,
Dg Blod af Drotter blandte
Min Bjornetunge."

Nækker ham det tilbage.

Hvem skrev dit Sværd den Noes?

Hamund tor.

Jeg selv, en Aften,

Da Skæping havde fældet fire Jarler,
Dg nogle Kongesonner, uberegnet.

Alger.

Jeg henvner dem, du Stolte!

Hamund.

Mlegen Gre,

At du mig finder værdig, unge Herre!
At slide Kæmmereggjen af dit Sværd.

Alger.

Man hører tydeligt, du est en Bonde.

Hamund.

Slib Stalet først paa denne grove Sandsteen,
Saa kan det siden hvæsses paa den fine.

Man hører Trommer og Sloiter.

Alf.

Bor Moder, Dronning Bera, Søster Signe
Sig nærme hist fra Gaarden, for at bringe
Dig Velkomsthornet efter Skif. Tilgiv,
At ei de byde dig til Høieloft!
Du indseer selv — en Moder og en Søster —

Hagbarth.

Jeg indseer Alt, og skenkte gierne dem

Selv denne Høfslighed, hvis ei jeg frygted,
At Dronning Vera misforstod min Bortgang.

Drabanter og Spillemand. Derpaa Dronning Vera med Signe
fulgt af Lovinder. Naar Vera staer for Hagbarth, br.
tragter hun ham med et stolt Blit.

Bera.

Eft du den unge norske Drot fra Trondhjem,
Som ærker mine Sonner til en Kamp?

Hagbarth.

Ja, Dronning Vera! Hagbarth Hakeson.

Bera

vender sig til Alf.

Hvordan er Kampen afgjort? Gen mod To?
Det vil jeg ikke haabe.

Alf.

Nei, min Moder!

Der strides Gen mod Gen.

Bera.

Vel! Og hvor mange?

Alf.

Ung Hagbarth stiller tyve Mand i Marken.

Bera smilende.

Saa mange Maager flyve daglig jo
Fra Kattegattet, at fortærer af
De danske Drne. Hvordan vil I hugge?

Alf.

Paa baade Hænder; Skoldene paa Ryggen.

Bera.

Hvor mange Hug?

Alf.

Jeg tænker, som man pleier:

Tolv stærke Slag, for hver af Aserne.

Hagbarth

med Blikket paa Signe.

Og tre endnu for Freia!

Alger lydig.

Det var femten!

Alf

med et Blik til Himsen.

Ja, tre for Freia!

Vera.

Signe! bring ham Hornet

Til Hilsen, Afsked, og til Kampens Velkomst.

Signe med Hornet.

Lavard, Kong Hagbarth! Hil dig.

Hagbarth.

Drik mit Held!

Signe.

Held dig til Heltedoden, som du søger!

Hun drikker.

Hagbarth

med twungen Munterhed.

I Fald Valkyrien mig bringer Hornet

I Balhal, skion at slue til som du,

Saa var vel Reisen did et Dnske værd.

Han drikker.

Signe

til sine Brodre.

Jeg ønsker eder Intet; I forstaae

Bal uden Ord mit fosterlige Hjerte.

Bera

gaaer imellem sine Sonner, og tager dem med Værdighed hver ved sin Haand.

Det er ei første Gang, hiertelske Sonner!

At, revne fra det moderlige Bryst,

Med Sang og Klang I Faren gaaer i Mode.

Thor vinker eder; folger Hammerguden!

Grindrer eder, at det gamle Siceland

Staaer fuldt af Bautastene; lad den Storm,

Som hviſler over disse Stenes Nuner,

Mens Egeskoven skielver, liig en Skiald

Oplue Kraften, som I sik fra Skjold!

At dette Hierte skielver — det er Svaghed.

Jeg er en Qvinde, jeg er Moder. — Alf!

See mig i Diet. Alger! slaa dit Gitter

Lidt meer i Beiret. Saa! — Dan Mykilatis

Hoitidelige Faderstygge stiger

Fra Kampefisten, han omværer eder.

Gaaer I til Balhal — vel! — Gen i det Mindste

Hiemwende seirende, som Rigets Arving.

Min Alf — dig gav Naturen første Net —

Dog, Moderhiertet bor jo elſke lige.

Min Alger! du est uforsagt. — O, Alf!

See ei saa mørkt, dit Die maner Doden.

Hun fatter sig, og vender sig til Hagbarth.

Ei sandt, det er behageligt, det fildrer

Den unge Helt, at boie Qwindens Stolthed?

Med stigende Kraft.

Men Aſerne vil høre Beras Bonner,

Og blodende for disse Kæmpers Everd,

Wil du i Aften, strakt paa dunkle Balplads,

Med store brustne Dine stirre fra
 Dit Græs mod Stiernerne, mens Ravnen flagrer
 Fra Qvist til Qvist, forførdet for dit Liig,
 Men hungrig efter Kiødet af dit Hierte! —
 Kom nu, min Datter! Alger, Alf, Farvel!
 Jeg qvæler Graaden — qvæler I den Stolte!

Hun gaaer; alle folge, uden Hagbarth og Hamund.

Hamund.

Hvad Ord der dog kan siges af en Qvinde!
 Til Nastrond ile du med samt din Spaadom,
 Du blege Hel!

Hagbarth

stirrende efter Signe.

O, lad du hende tale!

Hvi jog du hende bort? Hvi gif hun alt?

Hamund.

Hvad? vil du høre fleer Forbandelser?

Hagbarth.

Jeg har slet Intet hørt, jeg har kun seet.

Hamund.

Da saae du noget Smukt.

Hagbarth.

Ja, saare Skønt.

Hamund.

Et Nattespøgelse med skumle Blif.

Hagbarth.

En Dagens Alf med lysegule Løffer.

Hamund.

Jeg taler om Fru Bera.

Hagbarth.

Jeg om Signe!

Hamund.

Hvad flettes dig? Du drømmer, trækker Beiret?
Dit Øje svommer? Kinden brænder? Hagbarth!
Er det en Tilstand for den stærke Helt,
Som gaaer i Kamp?

Hagbarth.

Strax, strax. Hent mine Vaaben!

Hamund.

Spild Tiden ei, følg med!

Hagbarth.

Gak du foran;

Et Øieblik kun lad mig fatte mig!

Hamund leende.

Hvorefter?

Hagbarth.

Efter hin Forbandelse;

Du siger jo, hun har forbandet mig.

Hamund.

Hagbarth! har alt Havfruen været her,
Og manet ned dig i sin Malestrom?

Hagbarth.

O, Intet! Skynd dig kun! Jeg kommer efter.

Hamund alvorligere.

Min Broder! jeg vil haabe, selv du indseer,
Selig Kicerlighed kom alt for ubeleilig:
Forst øesle Brodrene, og saa forelske
Sig strax i Søsteren, i Øieblifikket,
Du skal bekæmpe dem —

Sunil Hagbarth.

Det gaaer ei an.

Jeg veed min Pligt, gaaer ikke fra mit Ord.

Hamund.

Saa følg mig da!

Hagbarth.

Ja, vakkre Ven! strax, strax.

Hamund gaaer, rystante paa Hovedet.

Hagbarth

ene, gaaer hen paa det Sted, hvor Signe har staet.

Her stod hun, rank og skøn, og rakte Mioden.

O, aldrig smagte den mig før saa sed!

De hulde Læber ønskte Hagbarth Doden,

Og aldrig frygted mere han sin Dod.

Er Alt forvandlet? Disse lave Høie

Mig synes frygtelige Filefield,

Og siden jeg har seet i hendes Die,

Jeg glemmer Sarpen for et Kildevald.

Hvad drak jeg? Thor! hvad smelte mig Modet?

Hun saae paa mig, veemodig, stille, mild —

Da stremmed mig fra Bægeret i Blodet

En ubekjendt, en sed, en hellig Ild.

Jeg føler det, den vil min Kraft fortære.

Jeg er et andet Bæsen, Taagen faldt.

Nu liggeyldig, lunken for min Gere,

Jeg hader Thor — og Signe gaaer for Alt.

Hvad har jeg giort? Uldæsket hendes Brødre!

Til Døden jeg med Alf og Alger gaaer.

Nu hader mig den stolteste blandt Modre,

I Nat maaskee ei meer mit Hierte slaer.

Og falde de — hvad kan min Smerte ligne?
 Min Sol bedækkes af en evig Sky;
 Kan jeg som deres Morder staae for Signe,
 Og vil hun ei den grumme Hagbarth flye?
 O, Skiebne! du har styrket mig i Blinde;
 En Time for kun seet, hvad nu jeg saae,
 Jeg kommen var som Beiler, ei som Fiende.
 Nu skal paa Holmen mit Blodbryllup staae.
 Hun hader mig — vel, Guder i det Høie! —
 Jeg visne vil med dig, min Rose der!

Han tager den af sit Bryst, og betragter den.
 Du saared mig saa sødt, som hendes Die,
 Fordi jeg voved mig din Knop for nær.
 Men fært er Saaret.

Han kysser den.

Alf

Kommer bevæbnet.

Hagbarth! hvis dig lyster,
 Saa er jeg rede nu til Kampen.

Hagbarth.

Brav!

Men — hvis jeg falder, Danske! — hils din Søster,
 Og læg mig denne Rose paa min Grav.

Alf.

Hvo falde skal, beroer paa Ódins Billie.
 Jeg ønsker heller ingen Bautasteen;
 Lov mig, at du vil plante mig en Lilie,
 I Fald jeg blegner, over mine Been!

Hagbarth.

Det loves dig.

Alf.

Afsted!

Hagbarth.

Nu Sværd fra Bælte!

Vi strider uden Had.

Alf.

Som Odins Helte.

De gaae Arm i Arm.

Anden Handling.

Middag.

Signe. Rinda.

Rinda.

Af, ædle Jomfru! see, der kommer Skibet.
Signe.

Fat dig!

Rinda.

Min Harald!

Signe.

Hvad skal jeg da sige,
Hvis Døden mig har røvet mine Brodre?

Rinda.

Det var vel tungt; men, ædle Jomfru! af!

Hvad er to Brodre dog imod en Elsler?

Signe.

Nu, den som ingen har, kan ingen savne.

Rinda.

Og finder heller ingen hist hos Freia.

Signe.

Den, jeg beklager meest, er dog min Moder.

See, hvor hun gaaer derinde dybt i Lundens,

Med lange Skridt, og skletter ofte frygtsomt
Til Stranden; skiondt det kongelige Herte.
Gi være vil sin Sorg bekjendt.

Rinda.

Hvor langsomt
Den føle sorte Snekkे nærmer sig.
End veed vi ei, hvad Tidende den bringer;
Saa meget veed vi, at den bringer Dedsbud.

Signe.

Det er ei sagt.

Rinda.

Jo, Jomfru! det er sagt:
Det sorte Skild heit svæver alt i Masten.

Signe gyser.

I Sandhed? — Fat dig! Tyve Mand mod type,
Da er det rimeligt, at Nogen falder;
Men hvorsor just din Beiler, liære Rinda?
Hvi mine Brødre? hvorsor Beras Sonner?

Rinda.

En Drot er falden! See, den gyldne Ring
Hoit glimter over Skoldets sorte Bule.

Signe fortvivlet.

O, Rinda —

Rinda.

Edle Signe! tab ei Modet.
Bist Odin vil beskytte dine Brodre.
Det er den stolte, den forvonne Hagbarth,
Som selv er falden — tro du mig!

Signe.

Ti, Grumme!

Rinda.

Har du Medlidenhed?

Signe.

I troer du da ikke,

At ogsaa han har Sostre hist paa Klippen,

En elsket Moder og en fær Beninde,

Som græde vil og vride deres Hænder?

Rinda.

Det er hans egen Skyld! Hvi drog han Sværdet?

Signe.

Er det da første Gang, en tapper Kæmpe

Har æsket fremmed Helt? Har Alf og Alger

Ei gjort sig skyldig i den samme Brode?

Rinda.

Det er en grusom Skik, og den kan aldrig

Behage Guderne. Kun Baldur ynder

Den Kæmpe, som beskiermer Fædrelandet.

Signe.

Og hvis nu Ingen angreb, skulde Helten

Da sidde som en Træl i Arnens Aske?

Rinda forundret.

Ha, Signe! du forsvarer ham.

Signe fatter sig.

Jeg tilstaaer

Ham fun hans Ret; den skylder jeg min Fiende.

Fyrig.

Og er han død, saa er han ei min Fiende;

Thi Doden bør forsonе vore Hierter,

Og intet bittert Had kan boe i Graven.

Rinda.

Men bittert bor du hade ham, i Fald han
Har dræbt din Broder.

Signe.

Stille, Rinda! stille!

Angst ei mit Hierte. Du har selv jo spaaet,
At Skibet bringer os den dræbte Hagbarth.

Rinda.

Det standser alt, og under Lurens Klang
Udstige Heltene. Den gamle Skiald
Halloge, som saalænge var i Skotland,
Alfs Ben, din ældste Broders, gaaer foran,
Med Harpen egekrandset paa sin Skulder,
Med Blifket imod Jorden. — Signe, Signe!
Min Harald er der ei — han er ei meer.
See, Moer og Kvinder favne deres Mænd
Og Beilere. Min Harald er der ei.
Der er han! Bingolfs evige Gudinde!
Min Harald lever.

Hun iser hen, og omfavner ham.

Signe.

Lykkelige Rinda!

Her staer jeg Skielvende. — Nu, gamle Skiald!
Sæt dig paa Stenen, og oplad din Mund,
Lad Digtekunstens skionne Slør bedække
Den græsselige Tidende, du bringer;
Liig Bromberrankens Gront Gravstenens Rune.
Syng Sicelen til sin Ro! Maaskee du røver
Mig evigt min.

Skiasden

kommer. Han sætter sig paa Stenen ved Gyrithes Træ, og synger ved Harpen, omringet af Mængden.

Du, som din Bolig har imellem Skiolde,
Som hænger høit i Beras Sal,
Stig ned, o Harpe! lad din Stemme lyde,
Vi Valen til Einheria.

Af Hæltens Dine blinkte Sælen freidig.
Stærk stod han, som den lyse Klint;
Omkring hans Skuldre Stormene sig stedte —
De viftede kun den tunge Lof.

Da saae han den sorteide Gyrithe,
Og Møen smelte Hæltens Bryst,
Som Foraarsolen, naar dens Blik forvandler
Sneebarken til en Taareflod.

Men, ak! hun blegned, som naar Solen silde
I Høsten, svøbt i Taagers Dragt,
Besøger Isefjordens dunkle Bolger.
Folkvangur tog den Yndige.

Nu higed Alf at følge sin Veninde,
Men skyede hæderlose Dod;
Han frygted, at i Taagerne paa Graven
Kun skulde vifte Tidslens Skæg.

Da stormed Hagbarth, liig en Geierskagel,
Med Drnevinger paa sin Hielm.
Hans Skjold var blodigt, som den fulde Maane,
Bag Sværdet trued skumle Dod.

De stævned frem, hoit bolged deres Glavind,
Som Markens Ax i Hostens Bind.
Sterkt Jernet sang, fra Buerne sloi Pile;
Guulbenet Rovfugl glædte sig.

Læg Hiortens Takler nu ved Gravens Side,
Læg Sværdet under Aflens Kruus!
En Steen skal reise sig med Mos, og tale
Om Alf til Oldingsegene.

Vi vandred tidt i Sigarskov tilsammen,
At følde morfebrune Hiort.
Nu hyle den henfarne Jægers Hunde,
Og døe af Trostlab paa hans Grav.

Dug dækker snart den gronne Hoi; den glindser,
Som Diet giennem Taareskicer.
Men hist paa Skyen Alfs, Gyrithes Alander
Til Freia svæve, Favn i Favn!

Bera,

som er traadt ud af Lundten, og i heftig Bevægelse har hørt paa
Slutningen af Skaldens Sang, triner bleg og opbragt imod ham,
og raaber:

Ei, gamle Daare! Bort med denne Harpe!

Hun river den af hans Hænder, og rækker den til Erik.
Hug den i Stykker, brænd den! Landsforviist
Til Nastrond være denne solvgraa Drømmer!

Erik.

Forsynd dig ei, min edle Dronning! mod
Den alderstegne Skald; hans Kunst er hellig.

Bera.

En Sværmer er han, eller meer maaskee:
 En kloft Forcæder. Sandhed er ham Intet,
 Indbildung er ham Alt. Med lumske Toner
 Han veed at lokke Hiertet, hvor han vil.
 En skamlos Viking kommer høst fra Klippen,
 Anfalder Danmarks Drot; en Times Leg
 Tilintetgør en Olds, en Moders Haab.
 I Asten burde Folket sætte sig,
 Og Avner strøe paa deres Hovedhaar.
 Fortvivlelsen har som en vild Berserk
 Bendt Sværdet draget mod sin egen Indvold;
 Og denne sledste Gubbe ved sin Harpe,
 I Stedet for at skildre Landets Harm,
 Bellystig famler fun i Strængene,
 Besynger os et Elskovseventyr.
 Paa lidt nær takker han selv Morderen,
 Som kom og dræbte. Siig, Halloge! siig os,
 Hvor meget Guld gav Hagbarth for din Bise?

Halloge.

Jeg bruger intet Guld, min ædle Dronning!
 Jeg er en gammel Mand paa Gravens Bredde.
 Tilgiv mig, hvis min Sang fortørnte dig;
 Jeg sang den med et reent, uskyldigt Hierte.

Bera.

Fly fra mit Aasyn!

Halloge.

Du forviser mig?

Bera.

Ja, for din Ridingsvise.

Halloge.

Lad mig døe

I Fædrelandet! Det har hørt min Sang
I femti Aar — jeg bleven er saa vant
Til Leireskoven og til Isefjorden,
Jeg kan ei leve uden dem.

Bera.

Saa dø!

Halloge.

Dig rører Intet? Vel — saa lad mig vandre
Da i Landflygtigheden. Snart vil Bragi
Forbarme sig. Men giv mig dog min Harpe!
Den Ben, den Trost i mine sidste Dage
Bil du dog ei berøve mig?

Bera.

Den skal

Ei meer forføre Hierterne.

Til Eriks.

Drag Sværdet,

Og overskær Guldstrængene!

Eriks.

Nei, aldrig!

Bera.

Du vover?

Eriks.

Lad mig dræbe, hvis du vil;
Men mens jeg lever, skal min Arm beskytte
Den fromme Sanger. Gaa, Halloge! gaa
Til Skotland, hvor man agter Skaldene.
Du est den Förste ei, blier ei den Sidste,
Et utaknemligt Fædreland forskyder;

Men dine Sange overleve dig,
Dit Navn forglemmes ei, og seent i Nord
Vil Danmarks Piger synge dine Viser.
Tillad mig, Dronning! lad mig følge ham.

Bera.

Gaa, svage Yngling! jeg foragter dig.

Erik.

Kom, Fader! lad mig bære dig din Harpe!

Vil gaae.

Bera raaber:

Blier begge! — Jeg veed ikke, hvad jeg handler;
Forbittelsen forvirrer mig. Bliv, Olding!
Jeg troer dig; det var fun Enfoldighed.
Min Harm ei drages skal paa dig fra Hagbarth.
Ham er det, ham! — O, bringer mig Alfs Liig!
O, bringer mig til Alf, at sidste Gang
Jeg skue maa hans Aasyn! Er hans Ansigt
Forhugget af det morderiske Staal?

Erik.

Nei, ædle Dronning! Konning Hagbarths Sværd
Har ene giennemboret Heltens Bryst.

Bera.

Det sonligt=ømme Hierte! O, min Son!

Hun gaaer; Alle folge uden

Signe.

Hvi standse mine Taarer? Signe, Signe!
Din Broder faldt, og du est ei fortvivlet?
Min Alf, mit Hiertes inderligste Ven!
Din Søster græder ikke ved din Død?
Jeg aander let, som var der falden mig
En Steen fra Brystet. — O, det er naturligt!

Beklager ham? En elsket Mø forlader
 Sin unge Helt, gaaer til et bedre Land,
 Hvor der er evig Vaar og evig Roser;
 Der venter hun, saa sender hun ham Bud:
 Kom med! her er min Karm, saa let som Skyen;
 En Hest med Vinger, som kan bringe dig
 Igennem Lusten i et Dieblik.
 Agt ikke Kudsklen i den sorte Kaabe,
 Som sidder foran med det blege Ansigt! —
 Han stiger i den gyldne Himmelkarm;
 Og Søstren skulde græde ved hans Fryd?
 Seer hun ham ei igien?

Efter et Diebliks Taushed.

Igien? Nei, aldrig!

Thi de Forelskte boe i Freias Sal,
 Men Gefion kaaret har de unge Moer,
 Som doe ukiendt med Kicerlighed. Af, Alf!
 Saa skal jeg aldrig mere see min Broder?
 Nu komme Taarerne, nu kan jeg græde.

Hagbarth kommer hurtig.

Her er hun! O, jeg træffer hende ene.
 Frei være lovet!

Signe.

Ha, min Broders Morder!

Hagbarth.

Hans Bane, Signe! ei hans Morder. Sværdet
 Har blinket over Begges Hoveder.
 See her mit Pandser dybe Skaar og Buler!
 Blodnornen svæved over Alf og Hagbarth;
 Hun vinkte hin, maaskee i Morgen faldes
 Hans Banemand.

Signe.

Forlad mig, grumme Hagbarth!

Hagbarth.

Sa, Signe! jeg forlader dig for evig.
Kun Gud er saa nødvendigt mig til Reisen,
Som Binden i mit Seil; og faaer jeg det,
Af, Thor! da blier det mig et Anker meer.

Signe.

Hvad vil du?

Hagbarth.

Signe! — din Tilgivelse.

Signe.

Hvad traenger du til den, du stolte Helt?
Hvad cendser du en Piges Suk og Taarer?
Dem har du ofte seet, de har ei rørt dig.
Mægierrigheden er din Gud; dit Bryst
Er haardt og koldt, som Staaret i dit Vandser.
En Aets Lyksalighed, en Arnes Fryd —
Den einder du ei paa din Drueflugt.
Du styrter paa dit Nov, og det maa blode,
Hvis ei, da bloder du. O, det er billigt!
Naturen har jo skabt den stærke Bjørn,
Den vilde Ulv og Hogen til at myrde.
Dem elsker Thor, og det er stolte Dyr.
Men Hyrden lukker dog sit Led for dem,
Den lykkelige Hob flyer dem som Pest,
Bed deres Syn forstummer Spil og Dands,
Og Alle ønske dem langt bort igien
Til Skovens skumle Ly, for ei at skue
Den skarpe hvide Tand, som leer ad Blod.

Hagbarth.

Troer du, at Hagbarth er en saadan Ulv?

Signe fatter sig.

Tilgiv en Søsters Sorg, en Piges Kummer!

Du fulgte Landets Skif, saa mine Brødre,

Og jeg har Intet at tilgive dig.

Forskaan mig kun for din Nærvoerelse,

Og overlad mig til min stille Smerte!

Hagbarth.

Ja, Signe! du skal aldrig see mig mere.

Men hvi begraeder du din Broders Dod?

Han ønskte Doden, han er lykkelig,

Han er i Freias Sal, hos sin Gyrithé.

Jeg lovet har at plante ham en Lilie

Paa Høien. Jeg er vadet ud i Fiorden

Til Bøltestedet; nærværd var jeg druknet

Imellem Sivene. Det hvide Bæger

Mig forekom saa smukt. Tillad mig nu

At plante den paa Heltens Grav; saa gaaer jeg,

Saa seer Du aldrig Hagbarth meer.

Signe.

Forslad os!

Min Moders Sorg er frygtelig. Hun hader,

Og hun vil sikkertlig forfølge dig.

Stig paa dit Skib, og drag igien til Norge,

Oliv hos din Moder, Søster og din Brud,

Og gør ei Fleer ulykkelige!

Hagbarth.

Signe!

Hagbarth har ingen Moder.

Signe.

Ingen Moder?

Hagbarth.

Og ingen Søster.

Signe.

Ei?

Hagbarth.

Og ingen Brud!

Signe.

Ei heller?

Hagbarth.

Jeg staær ene, som en Gran
Udsat for Binden paa den golde Klippe.
De opdrog mig til Hærværk og til Baaben.

Jeg sad i mørke, stille Biølfestue,
Og higed efter Verdens Lyft og Larm.

Mig Skialdene sang for om Balhals Glæder;
Dem ønskte jeg, mit Liv var mig til Byrde,
I Kampen sogte jeg at miste det,
For at faae Binger til mit tunge Bryst.
Naar Sværdet flirred, glemte jeg min Længsel,
Og Døden forekom mig som en Port
Til den Lyksalighed, som her jeg savned.

Signe.

Det er den.

Hagbarth.

Nei, jeg var en daarlig Drømmer,
En uerfaren Svend, som blindt foragted,
Hvad ei han kiendte. Freia! hade Livet,
Det skionne Liv, og ønske Døden? Springe
Fra Buggen hen i Graven, over al den

Lyksalighed, som spirer, og som trives?
 Hvad fodtes jeg da til? Kun elske Guder,
 Og hade Guders Verk? O, dumme Sværmen!
 I Valhal ønske sig Valkyrier
 Med Driftehorn ved Odins Giestebord,
 Og gaae den skionne Kongesal forbi,
 Hvor Møen blussed, og hvor Freden smilte? —
 O, jeg har stormet, som en starblind Ugle,
 Der flagrer kun i Malm, hvem Dagen blander.
 Nu spræller jeg for dig i Støvet her
 Med mine Fører, og hader al min Stolthed.

Signe.

Af, Hagbarth!

Hagbarth.

Signe! jeg har vundet Krandsen.

Den kosted dig din Broders Dod, og Hagbarth
 Sin jordiske Lyksalighed. Tilgiv
 Din Broders Bane! Giv mig Egeqvisten,
 Du bærer om dit Haar! Det er den sidste,
 Jeg vinde vil i Verden. Skionne Signe!
 Den har berort dit Hoved, dine Løkker.
 Den hænge skal i Hagbarths Hal, paa Sverdet;
 Hver Aften skal han see paa den, ved Harpen,
 Og slunge sin ulykkelige Seir.
 Og naar jeg blegner, som jeg haaber snart
 (Thi Blomsten uden Sol og Dug maa visne),
 Da skal den slynges om min Askekrumle.

Signe stacer raadvild.

Hagbarth.

Nu — heller ikke det! Far evig vel!

Han vil gaae.

Signe.

Bliv, Hagbarth! den tilkommer dig med Rette.

Hagbarth.

Nei, ei med Rette! Giv mig den af Naade!

I det hun vil løse Krandsen af sit Haar, kommer Dronning
Berta med Alger og følge.

Bera

stregt til sin Datter.

Hvi staaer du her? Hvi famler du i Krandsen

Om Løkkerne? — Du løsner den? Hvad seer jeg?

Signe forvirret.

Min Moder —

Bera.

I en venlig Tale med

Din Broders Drabsmand? Gaa, Uværdige!

Signe

med et ømt Blit paa Hagbarth.

Farevel for evig!

Hun gaaer.

Hagbarth.

Signe!

Bera

stanser ham.

Nok, min Helt!

Her er dit Værk fuldendt for denne Sinde.

Mærk nu mit Ord; thi jeg er Dronning, veed du,

Paa denne Æ, og handler, som jeg taler.

Du kom med Ufred, uden mindste Grund,

Du vilde dræbe Alf, og fordred Kamp —

Den var jeg tvungen til at unde dig;

Jeg maatte følge Landets gamle Skil.

Nu har du dræbt min Son. Jeg hader dig
 Som Nastronds værste Slange. Det er billigt,
 Det har du forudseet, det har du attraaet.
 Thi Modrene i Norge, tænker jeg,
 Gi heller faste deres Weg, som Giøgen
 I fremmed Nede, uden Omsorg for
 Hvad siden hændes. — Du har dræbt mit Barn;
 Jeg negter ei, jeg fiender ingen Lyft.
 Saa stor som den, at vie dig til Hel.
 Dog see, du har mit Ord, du har mit Leide,
 Og Wren gaaer mig over selv min Hevn.
 Det stedes dig da frit i denne Stund
 At gaae fra Landet ud til dine Skibe.
 Det skylder jeg mit Lovste, intet meer!
 Hvor jeg herefter træffer dig, om her,
 Om i dit eget Land med Herrestiold,
 Da est du Dødsens Mand. I Fald jeg kan,
 Da overvælder jeg dig uden Skaansel,
 Og lader, som hiin værste Tyr, dig hænge
 I Skovens Green med trundet Hamp. Nu veed du
 Din Skiebne. Muligt kommer du med Magt
 Til næste Baar, og overvælder mig.
 Det takker jeg dig for; thi heller Døden,
 Den smerteligste Død af Fiendehaan,

End ingen Hevn. Nu gaa, forhadte Hagbarth!
 Alfs Skygge øengste dig paa dine Beie,
 Og styrte dig, som du har styrket ham.

Hagbarth.

Tillad mig fun —

Bera.

Dvæl ei et Dieblif,

Har du dit Liv fært. See, end est du fri;
 Med næste stærke Bolgeslag fra Havet
 Jeg løses fra min Ged, og du est min.

Hagbarth.

Saa grumt du higer efter Hagbarths Død?

Bera.

Ja — Intet var mig mere fært, end hist
 At see dig svæve bleg i Egetræet.

Hagbarth.

Grusomme Dronning! du opirrer mig.

Men et huldsaligt Blif mig bandt min Tunge.
 Skield, ras! Jeg flyer dig. Vel det sommer sig
 En Mand, at flye en opbragt Qvindetunge.
 Men Skionhed lokker Helten, som paa Græsset
 Det hvide Liin en Nattergal fra Træet,
 Om end maaskee det vorder Dødens Snare —
 Og rørte Hierter fiender ingen Fare.

Han gaaer.

Bera

stirrer efter ham.

Og rørte Hierter fiender ingen Fare,
 Naar Skionhed lokker dem i Dødens Snare?
 Ha! hvilken Skionhed, Hagbarth? — Signes?

Med en vild Glæde.

Taf,

Balkyrie! du med den sorte Hielm,
 I rustenbrune Kiortel, Kinden bleg,
 Og Diet funkende — du stille Hevn!
 Duaabner mig en Udsigt giennem Hadets
 Bælmore Skov; du laaner mig en Angel,
 Hvormed jeg fange kan den slupne Fisk.

Og Madingen er Signe. Hærligt! hærligt!
 Den Kunst er let, Smaadrenge ove den;
 Kun stroe lidt Korn imellem fire Tegl,
 Den usorsigtige Graasidsten styrter
 I Fælden snart — og spræller i sit Fængsel.

Hun betragter sin Son.

Nu, Alger? saa forstenet og saa taus?
 Naar pleied før dit Blik at søge Jorden?
 Du saae i Stiernerne.

Alger.

Der boer nu Alf,

Men Diet er for svagt, at see ham der.

Bera.

Du sørger for din Broder?

Alger.

O, min Moder!

Bera.

I Sandhed?

Alger.

Kan du twivle?

Bera.

Twivle, Alger?

Ei twivle meer, fordi du følder Taarer?
 Fordi dit Sind er rort? Jeg kiender Hiertet,
 Ei Skinnet kan bedrage den Erfarne.
 Det er naturligt, at du nu est blod;

Det var en god, en ficerlig Broder; sikkert!

Han elskte dig. Men — han var dog den Aeldste;

Han spilled dig et Puds ved Fødselen.

Saa nær ved Thronen, og saa langt derfra,

Det var en piinlig Trost. Hans Levetid

Laae mellem dig og Riget, som en Kæmpe,
Der slumrer udstrakt i sit stærke Harnisk.
Den Afstand var han nu saa føielig
At hæve ved sin Død. Hans snare Bortgang
Slog dig en sikker Bro hen over Svelget
Til Sicellands Hoistol. Du har arvet Kronen —
Det er en Taare værdt.

Algær.

O sy, min Moder!

Troer du, jeg græder Glædestaarer ved
Min Broders Liig?

Bera heftig.

Nu — hvis du elsker ham,

Beviis mig det!

Algær.

Hvormed?

Bera.

Sværg: hevn hans Død!

Algær.

Bed Aften i min Faders Krukke, ved
Den ædle Rust, som gnaver Heltens Sporer,
Bed Odins Horn af Guld, ved Hlorridas Miølner!

Bera.

Sværg mig, at hade Hagbarth uforsonligt!

Algær.

Ha, det er haardt, men du befaler det;
Jeg lyder dig, og sværger dig, at hade
Alt hvad mit Hierte kan. Det sværger jeg!

Bera.

Af Intet roffes, ei at rores af
 En jordisk Laare fra din strenge Pligt,
 Hvo der saa græder den — sværget!

Alger.

Bed Odin!

Bera.

Og at, naar Hagbarth er i Beras Bold,
 Med ingen Bonner, Overtalelser
 Du føge vil at rokke min Beslutning.

Alger.

Vel, ogsaa det!

Bera venlig.

Du est min gode Son!

Kom nu, og lad mig stille dig for Folket
 Som lydig Son, god Broder, værdig Konge!

De gaae.

Signe

Kommer tilbage med Egekransen i sin Haand.
 Han er der ei! Min Moder drev ham bort.
 Det tunge Mareshag i Bolgen lyder.
 Saa svinder i sin Skov den raske Hiort,
 Naar vilden Stoi dens Gensomhed afbryder.
 Han er der ei! Snart Maanen staer i Øveld,
 Og ender — flar — den mørkeste blandt Dage.
 Her har han sagt mig evig sit Farvel,
 Og aldrig kommer Hagbarth meer tilbage!
 Hvi saae jeg ham? Nu lyde mine Suk!
 O, Alf! du wilde dele Signes Smerte.
 Her græder din Vanemand. Han er saa smuk!
 Kan Grumhed enes med et venligt Hierte?

Og denne Krands — han bad saa om t derom —
 Hvor funde jeg ham negte disse Blad? —
 Han sik dem ei; den strenge Moder kom.
 Men hertet kan ei tvinges til at have. —
 Saa skiller jeg da Egefonden ad,
 Og ingen meer skal Signes Hænder binde.

Hun sonderriver Krandsen.

Jeg plukker — taus, taalmodig — Blad fra Blad.
 Far hen, mit Haab! far hen i Mattens Vinde!

Inn i vang, inn i vang
 Inngang til god villi giri dal en ut valk
 Legnir, gildar, voldar, og inn i gress inn
 Inn i vang.

SEGIS

Snorri, i uskrevne dage spandt rommet
 Træd med vittig røg til din egen mæ
 Ind i vang i galvan, oppe i
 Snorri, ofte med god vil i vang
 Snorri, ordnuende vang, ind i malin ikke
 Snorri i vang, vassil, frondeligt i vang
 Snorri, idund vildvært vang — vell — vang
 Snorri, til giri him vang und vang
 Snorri, vang, vang, vang, vang
 Snorri, vang, vang, vang, vang

Tredie Handling.

Ødlig Aften.

Hagbarth og Hamund komme fra Stranden.

Hagbarth.

O, hvilken Glæde! jeg er her igien,
Min Fod betræder efter disse Straæ,
Som hendes spæde Fodder traadte paa.

Hamund.

O, hvilken Glæde! Glæd dig! du skal hænges,
I Fald man træffer dig.

Hagbarth.

Naturen smiler,
Og Freia funkler Etskov fra sin Himmel
I maaneklare Nat.

Hamund.

Før at man bedre
Opdage kan vort Skib og os. — O, Grene!
Hvor ficerligt strækker I de hulde Arme
Imod os. Ha, jeg seer os alt i Aanden
At svæve under Eders Egeblade!

Hagbarth.

Jeg frygter ei.

Hamund.

Jeg heller ei. Ved Thor,
 I Snor at qvæles i et saadant Træ,
 Det er en ædel Død. Den blege Pande
 Gi klage kan paa Savn af Greskrandse.
 Og Jorden er for ringe til at giemme
 Et saadant Stov; det hæves høit i Luften.

Hagbarth.

Gåk du tilbage til vort Skib, og vent mig!
 Jeg dvæler helst alene her, og du
 Gi dele skal min Fare, som ei deler
 Mit Glædeshaab.

Hamund.

Saa har du fast bessuttet
 At være taabelig?

Hagbarth.

Jeg elsker hende,
 Og Doden ene skiller mig fra Signe.
 O, Hamund! hvis du kiærte Kiærighed!

Hamund.

Jeg kiender den: det er en Lygtemand,
 Som leder Vandreren i dybe Sumper.
 Den lokker ham med Haabets Grent, og qvæler
 I et fortvivlet Hængedynd. — Skion Freia!
 Det er en Alf, o Dronningen for Alser!
 Hun sværmer helst om Natten i et Halvlys,
 Thi Dagens Straalepile giennembore
 Den alt for spæde Krop, saa at man seer,
 Man har slet Intet seet. Hun klæder sig
 I Regnbusfarver; saare deiligt — langtfra!
 Men hvor hun staaer, er Dunster. Til, grib til —

Og hun forsvinder. Hendes Magt er Længsel,
 Og Twivl og Fare hendes Undigheder.
 Feilslagne Haab og vaagne Nætter, Taarer,
 Det er den bittersøde Frugt, hun stenker.
 Vær lykkelig — og hendes Trolddom svækkes.
 See daglig — og med hvert et Syn afmattes
 Din Glæde meer. O, smukke Drømmebilled!

Hagbarth.

Hvad kan vi meer end drømme vore Guder?
 Hver har sin Drom. Du sværmer efter Wren;
 Hvad er den meer? En Krands, et broget Navn,
 For Mord og Blod. Er din Valkyrie
 Bel dannet af et mere jordisk Stof?
 Og hun er grum, hun bringer Had og Drab;
 Men Freia sammenfører Hierterne,
 Og Doden selv er kør af hendes Hænder.

Hamund lystig.

Belan, saa lad os døe!

Hagbarth alvorlig.

Du skal det ei.

Du deler ei min Følelse. O, hør mig!
 Misfiend mig ei! Din Fare øengster mig.
 Hvad vil du med? Bent mig paa Skibet; der
 Du være kan til større Nutte mig.
 End her i Skoven. Du har sagt i Dag:
 Gaaer du en anden Bei — Farvel, ung Hagbarth!
 Jeg gaaer den Bei. Du ynder ei min Gang.
 Du spotter mig; dit Spøg mishager mig.
 Det frønker mig, med Tungen at forsvare,
 Hvad Hierret foler mere dybt, end Ordet
 Formaaer at tolke. Overlad mig til

Min egen Skiebne! Jeg skal aldrig glemme,
Hvad du har været mig.

Hamund langsom.

Nu — reent ud talt —

Da selv du finder det, saa vil jeg heller
Gi dølge dig, at denne Natteluft —

Hagbarth

afbryder ham hurtigt.

Thor signe dig! Farvel! vent mig paa Skibet!
Du seer mig enten der om soie Tid
Med Signe, eller aldrig meer.

Hamund.

Belan!

I Fald du ei miskiender mig —

Hagbarth.

O, nei!

Skynder paa ham.

Farvel, min Ven! Farvel!

Hamund.

Farvel, ung Hagbarth!

Han bliver staaende.

Hagbarth.

Du dvæler?

Hamund alvorlig.

Før til Afsked at fortælle
Dig end en Drom, mit Ungdomsliv har haft,
Og som forsvinder nu i dette Maanskin.

Hagbarth.

Du synes rørt!

Hamund.

Min Faders Bickehuus

Laae ved en storre Gaard; der leged jeg
 Som Dreng alt tidlig med vor Naboes Son.
 Han var lidt yngre, mere vild, end jeg.
 Jeg vaente mig, som eldre, til at voere
 Raadgiveren; han horte mine Raad
 Taalmodigt ud, og giorde, hvad han vilde,
 Og saadan gik det herligt Aar for Aar.
 En Alf besogte os da mangen Alsten
 I Mørkningen, naar Arm i Arm vi sad
 I Vaabensturet paa de gamle Kyster,
 Og stirred hen, med Sang, paa Kongens Harnist,
 Som sort og rustent hang i Bicelkehallen.
 Grindrer du den smukke Juleqvæld,
 Da Præsten havde offret Heste, Hunde
 Og Haner hoit paa Fieldet, for ved Bonner
 Snart at bevaage Solen under Havet
 Til Atterkomst? Den gamle Skiald fortalte,
 Hvorledes for man offred Mennesker.
 Da snoede vore Hænder sig paa een Gang
 Med dobbelt Kraft og Omhed i hinanden.
 Hvad Mennesket er Mennesket, det faste
 Vi dybt. Den gamle Skiald blev hierteglad;
 Vi lagde vore Hænder paa hans Harpe,
 Og svor en evig Trostlab. See, da quad han
 En herlig Sang, som runged hoit i Hallen,
 Og dirred giennem Kongens hule Brynie.
 Det var ret smukt. Ei sandt? Den Venstabsalf
 Bar heller ei aldeles at foragte?
 Dog, du har Ret: det var en Drøm! Den Drøm
 Er atter dunstet bort for andre Drømme.
 Jeg veed en Seng, hvor ingen Drømme meer

Urolige den trætte Vandrers Hierne.

Farevel! jeg gaaer til den.

Hagbarth omfavner ham.

O, elskte Hamund!

Hamund.

Troløse Hagbarth!

Hagbarth.

Kæreste, bedste Broder!

Hamund.

Saa koldt du kunde give mig min Drøv,
Forvise mig for evig fra dit Hjerte?

Hagbarth.

Nei, der er evig Rum for dig, min Ven!

Hamund.

Alvorligt?

Hagbarth.

Ewig, ved min Signes Side.

Hamund.

Begriber du da, at min Skiebne knyttes
Med Trostabs faste Knude tæt til din?

Hagbarth.

Ja! ja!

Hamund.

Og at jeg dele vil din Skiebne?

Hagbarth.

I Freias Navn!

Hamund

lægger sin Haand i hans.

I Baldurs Navn! — Belan!

Jeg lover dig, ei meer at spøge med
Din Kærlighed. Jeg lover, ei at være
Nidkær paa Signe, som berøver mig

En stor Deel af det Hierte, jeg besad.
 Jeg lover ei at spøge meer med Alser.
 Det hulde Venstlab, Kærlighed og Gren
 Skal svæve paa vor Sti; vi følge dem.
 Til Glæden eller Graven? Vige meget!
 Vi gaae den skønne Bei — det er vor Trost;
 Vi dele Faren — og det styrker os!

De gaae ind i Skoven.

Rinda kommer med Hylla.

Rinda.

Bor Jomfru kan ei sove, hendes Hierte
 Er underlig uroligt og bedrøvet.

Hylla.

Jeg fiender Signes Hierte, gode Rinda!
 Og har vel mørket, hvad der trykker hende.

Rinda.

Hun elskte Alf saa inderligt; hans Død
 Maa smerte hende.

Hylla.

Har jeg mørket ret,
 Saa er hun saaret af den Sammes Die,
 Hvis Arm har saaret Alf.

Rinda.

Ha, du formoder —

Hylla.

At ei man sufker saadan for en Broder.

Rinda.

Hun kommer —

Signe kommer med sine Mører.

Signe.

Denne Nat er saare skøn,

Saa klar som Dagen, næsten alt for klar;
 Man kan ei sove. Naar Naturen vaager,
 Maa Sælen med. Ei sandt, min vakkre Fylla?

Fylla.

Af, Signe! al Naturen synes mig
 Nu dod, og Maanen som den stille Lampe,
 Der lyser bleg i Gravens Hælvinger.

Signe.

Ja, jeg forstaaer dig, du har tabt din Beiler,
 Du arme Fylla! Hvilket bittert Savn,
 Saa bittert næsten, som en Broders Dod!
 Kom, jeg vil trøste dig! Giv mig din Arm!

Rinda.

Hvis du tillader det, min edle Jomfru —

Signe.

Hvad Flugt hos Binden? Blæser det fra Syd?

Rinda.

Der vifter ingen Binde, det er stille.

Signe.

Mig tykkes og, at Bolgerne derude
 Bevæge sig kun svagt.

Rinda.

Ja, det er Havblif.

Signe.

Saa er ei vore norske Fiender langtfra.

Rinda.

End for en Time siden saae jeg Skibet.

Signe.

Hvor lang Tid bruger vel et Skib til Norrig
 I Medvind?

Rinda.

Nu — to Dage, høit fun tre.

Signe

glad forundret.

To Dage fun? og det er dog saa langtfra!

Du skionne Solversø! du fierner blot

før at forbinde; dine Vover bruse

Kun med en indbildt Karm, som var det Mure,

Der stille milevidt. I lette Bolger!

Ei Freias Karm har mere snelle Hjul,

End I. Ei nogen Slæde gaaer saa hurtig

Paa Sne, som Kiolen over Bolgerne.

Rinda.

Hvis du tillader det, saa vil vi dandse

Lidt for dig her i Maanestkin.

Signe.

Som Alfer

Om Elletræet? Vel! Man siger jo,

Den, som seer Alfer dandse, doer om fort Lid.

Rinda.

Men du maa ikke sørge.

Signe.

Sorgen trøster.

Først naar det mørknes, dufter Natviolen.

Rinda.

O, tænk dog ei paa Doden!

Signe i Tanker.

Har min Moder

Ei svoret, han skal døe i Træets Green?

Rinda.

Hvem?

Signe.

Hagbarth!

Rinda.

Hvis han kommer her igien —

Jo.

Signe.

Det er billigt. — For nu Dandsen op!

Hun sætter sig under Gyrithes Bog. Pigerne dansse.

Fylla.

Hun mærker Intet. Seer I, hvor hun stirrer?

Rinda.

Behager dig ei Dandsen?

Signe.

Jo, mit Barn!

Gaaer ind i Buret nu, I gode Piger,
I, som har dandset! gaaer til Sengs! Jeg taffter
For eders Venlighed. Gaaer! hører I?
Du ogsaa, Rinda!

Til de Efterblevne.

Hvorfor stod I stille?

Hvad fattes eder?

Fylla.

Edle Jomfru! Rinda

Er lykkelig, hun forte Dandsen op.
Din Fylla græmmer sig med disse Moer;
Vi misted, hvad der var os mere figert,
End Livet, vore tappre unge Hælte.
Tillad os her at synge dig en Sang!
Maaskee du soler meer ved vore Toner,
End ved de Andres alt for muntre Dands.

Signe.

Maaſkee. Syng, Fylla! Gierne hører jeg
 Det elſklovsfulde Kluk, den omme Længsel,
 Som Nattergalen lærte vore Skialde,
 Og som behager med ſin ſode Gift
 Langt meer, end folde Troſt. Syng, fiære Barn!

Pigernes Sang.

Nu Maanen giennem Mulmet
 Saa mægtigt bryder;
 Men Dæmringen hendrager
 Vort Blik paa Doden.
 Dog lover flare Lue,
 Som roligt lyser,
 At Gimle ſlienker Glæde,
 Naar Graven briſter.

Paa Sky de fiære Skygger

Nu hisſet ſvæve,
 I Liin og blege Brynierz,
 Med brustne Blikke.
 De ſukke, Fryden ſavne,
 Mens Droslen synger.
 Af! Fuglen finder Birken
 Forladt, alene.

Men næſte Gang, naar Nyet
 I Natten taendes,
 Skal Mø huldsaligt ſlumre
 Ved Beilers Side.
 Forsærdes ei, Foreſkste!
 For Skovens Gienſerd.

Bor Elskov sværmer evigt
I Elmeskyggen.

Naar Sangen er endt, vinker Signe, og de forlade hende.

Signe alene.

Der ligger nogle Blade, nogle Kviste
Af Krandsen, som jeg sønderrev i Aftes! —
Nu svæver han derude, vild og lystig,
Og har alt glemt mig. Mon han staaer i Stavnens,
Og sender hen sit rafle Falkeblik
Til Sicellands Kyst? Mon han sig ønsker her?
O, Frei — jeg taer ei feil — der staaer hans Godspor!
Hun knæler ned derfor, og betragter det; derpaa reiser hun sig
pludselig.

Her er dog Ingen? Jeg er ikke klog.
O, føde Maane, hvor du skinner venligt!
Men hvorfor vækker du saa dybe Længsler,
Naaer du dog ei kan tilfredsstille dem?
Han havde noget Vigtigt paa sit Hjerte
At aabenbare mig — da kom min Moder.
O, det var vel! Lidt sukker han i Nat,
I Morgen er han fro, i Overmorgen
Er Allting glemt — og inden otte Dage —

Standser, og siger derpaa:

Med Kvinden er det anderledes; hun
Udbruer ikke med sin Følelse,
Den tier, og staaer dybe Hierterodder.

Hun seer ud til Stranden.

Saa iil afsted, letsindigkionne Fugl!
Spred ud for Binden dine lette Vinger,
Og syng dit Sværmeri paa andre Kyster.
Den stille Blomst staaer tro igien — og visner.

Nort har den lyttet til din fælne Tone,
Nu nager Ormen i dens Rosenkrone.

Hamund

træder hurtig frem.

Hil dig, du skionne Kongedatter!

Signe.

Freia!

En fremmed Kæmpe!

Hamund.

Frygt fun ei!

Signe.

En Normand!

Hamund.

Ung Hagbarths Ven.

Signe.

O, Thor! jeg er forraadt.

Hamund.

Hvem frygter du?

Signe.

Hvor er han, den Forvovne?

Hamund.

Du hader ham?

Signe

med heftig Angst.

Ja, ja, jeg hader ham,

Og Døden svæver over ham. Ved Alt,

Hvad helligt er, jeg beder dig, min Herre!

Forman ham, tving ham, drag ham med tilbage.

Hvorledes kommer han i Natten her?

Ha, frygter han ei Veras Havn? Staær Skoven

Ei med de sorte Stammer for hans Dine,
Som Netterstedet?

Hamund

med en forsikt Medslidenhed.

Af, den stakkels Hagbarth!

Han frygter Intet meer.

Signe.

O, alle Guder!

Hvad er der hændet ham?

Hamund.

Beed du det ikke,

At han er saaret dodeligt?

Signe

Staaer sine Hænder sammen.

O, Freia!

Hamund rolig.

Just som han vilde gaae fra Land, just som
Han steg i Baaden — traf en grusom Skiodms,
Der stod bag Treuet, Hagbarth med sin Piil.
Det blev hans Banesaar. Alt, hvad han ønskete,
Bar kun at vorde jordet her. Vi troede,
At ei man vilde negte Hagbarths Liig
Den sidste Hvile. Vi har bragt ham med —

Signe fortvivlet.

Hans Liig?

Hamund smilende.

Nei ham — lidt Liv er der endnu,
Han er ei ganske død. Men Pilen, Signe!
Dybt sidder i hans Bryst; skal Helten reddes,
Saa maa den trækkes ud. Men see, vi Somænd
Har plumpe Hænder, du har silkebløde.

Af os forstaer slet Ingen Lægekunsten;
Det er en Qvindekunst. Hvis her maaſkee —

Signe.

O, bring ham hid! Jeg, jeg forstaer den Kunſt.

Hamund

gaaer hen, og drager Hagbarth frem fra Træet.

Her er den Saarede. Drag Pilen ud,
Hvis ei, da dræb ham ganske! — Jeg staer Bagt,
At Ingen skal forſtyrre ham og Lægen.

Han gaaer.

Hagbarth.

Hvor frækt, hvor dristigt! Uerbødige,
Forvorne Hamund! Signe, ædle Signe!
Tilgiv hans vilde Spøg! Jeg sværger dig
Bed de almægtige Guder, jeg har ingen,
Slet ingen Deel deri.

Signe glad.

Af, Hagbarth lever!

Hagbarth.

Han lever.

Signe

deelstagende.

Er ei farligt saaret?

Hagbarth.

Farligt?

O, Signe!

Signe.

Tal! hvad flettes dig?

Hagbarth.

Jeg kan ei.

Signe.

Hvad vil du mig igien?

Hagbarth.

Veed du det iffe,

Saa skal min Læbe aldrig sige det.

Signe.

Hagbarth! hvad vover du? Og veed du ei,

At du udsætter dit og Signes Liv

For Dødens Fare?

Hagbarth.

Signes Liv — o, Himmel!

Udsætte Signes Liv — o, gode Baldur!

Farevel for evig! Giv mig dit Farevel!

Jeg sik det ei; din Moder kom. Jeg kan

Gi leve uden dette Ord, ei døe;

Mit Legem fandt ei No i Graven, gif

Hver Nat som Gienfærd her i Herthastoven.

Signe venlig.

O, Hagbarth! Guderne ledsage dig.

Hagbarth.

Tak, Hulde!

Signe.

Var det Alt?

Hagbarth.

Hvad jeg tor haabe.

Signe.

Du glemmer, hvad jeg havde lovet dig?

Hagbarth.

Min Egefrands!

Signe.

Der visner den i Støvet.
Jeg twivled om at see dig meer.

Hagbarth.

Et Blad,

En rønge Stilk deraf er Hagbarth nok.

Han tager den op.

Signe.

Lidt nok for den, som fordrede saa meget!

Hagbarth.

Tillad mig kun endnu et Dieblik.
At see dig rolig i dit skionne Ansigt,
At dybt det sig maa præge i min Siel,
At ingen Afstand, ingen Tid formaær
At svække dette Billed; at det svæver
For mig i Dodens Stund, en venlig Alf,
Der vinker Hagbarth til et bedre Liv,
Hvor ei du hader ham, hvor han maaskee
Seer dig igien.

Signe.

Ja, ja! det gør han vist.

De betragte hinanden længe.

Hagbarth

holder Haanden for sine Øine.

O, gid jeg nu var evig blind, at Intet
Forstyrred dette kære Indtryk meer!

Signe

drager hans Haand fra Øinene.

See kun lidt længer, Hagbarth! Signe selv
Kan ei forstyrre Billedet af Signe.

Hagbarth.

O, Signe, kan du elske mig igien?

Signe.

Jeg vil dit Vel! Forlad mig nu, min Ven!

Hagbarth.

Din Ven?

Signe.

Det er du.

Hagbarth.

Du tilgiver mig

Din Broders Død?

Signe.

Ham skete, hvad han ønskede.

Hagbarth.

O, hvor jeg længes nu at folge ham!

Signe.

Vil du ei glemme mig, naar du er borte?

Hagbarth.

Jeg glemme dig?

Signe.

Naar seer jeg dig igien?

Hagbarth.

Af! aldrig, eller — stedse, hvis du vil.

Signe.

Forklar dig!

Hagbarth.

Bera hader mig til Døden,

Og aldrig giver hun sit Minde til

Bor Kærlighed.

Signe.

Nei, nei! det gjør hun ei.

Hagbarth.

Hun handler ikke mod dig som en Moder;
Du skylder Bera ingen Datterpligt.

Signe.

Min Moders Synd undskylder ikke min.

Hagbarth.

O, evige Thor! jeg vover ei at bede —
At sige, hvi jeg kom.

Signe.

Saa siig det ei!

Hvis det er intet Godt, ti heller stille!

Hagbarth.

Jo, godt for os, i Fald du elsker mig;
Ustadeligt for hende.

Signe.

Tal, min Ven!

Hagbarth.

Følg mig paa Skibet, fly til Norge med
Din Hagbarth!

Signe.

Hagbarth! vil du stille Bera
I samme Døgn ved to af hendes Born?

Hagbarth.

Hun har en Son igien; hun har to Sonner,
Som før, og en huldsalig Datter, hvis
Hun glemme kan sit Had.

Signe.

Nei, Hagbarth! aldrig.

Jeg kiender hendes Hjerte, det vil briste.

Hagbarth fortvivlet.

Saa er der intet Haab i Verden meer
For Hagbarth da! — Farvel!

Signe

griber hans Haand, og holder ham tilbage.

O, sicere Ven!

Hagbarth.

Du vil ei følge mig?

Signe.

Min Troskab folger
Til Døden dig; men jeg kan ei forlade
Min Moder i en saadan Hierteqval.

Hagbarth.

Hvad gør vi? Tal! der er ei Tid at spilde.

Signe.

Kom næste Baar, naar hun er mere kold!

Hagbarth.

Vel, dyrebare Signe! vel, det vil jeg;
Og hvis hun da mig grusomt hader end,
Saa vil du følge mig?

Signe.

Der er min Haand,

Det vil jeg!

Hagbarth kysser den.

Elste Signe!

Signe.

Sicere Hagbarth!

Hagbarth.

Det kys var sodt, dog eet er sodere —
Skal Hagbarth skilles fra dig uden det?

Signe.

Min Hagbarth!

De omfavne hinanden; hun kysser ham.

Hagbarth henrykt.

Kom nu, Død! og tag mit Liv;
Her har det stådt sin bedste Blomsterknop.

Man hører Larm bag Skuepladsen.

Signe.

Ha, hvad er det? Jeg hører Sverdeflirren!

Hagbarth

slipper Signe, og drager sit Sverd.

Man kommer, Signe! Ned dit Liv! forlad mig!

Signe.

Nei! dette Favnetag mig bandt for evig
Til dig. Nu er jeg din, og Signe deler
Din Skiebne.

Hamund

styrter ind, dødelig saaret, med sit dragne Sverd, som han
fotter sig til.

Hagbarth! flygt, flygt med din Signe.

Jeg hostet har som Karl; de laae som Ax
Omkring min Lee derude. Men nu galor
Den røde Hane ud af mine Saar,
Og synger: Nok for denne Gang! Fordomt,
At List og Svig skal altid spille Mester!
Du stakkels Hagbarth! vilde gierne kysses
Eldt meer i Lundens med det smukke Barn?
Det gaaer ei an; den føle, blege Hel
Alt nærmer sig i Beras Skikkelse.

Han synker.

Det sortner for mig — men i Freias Sal —
Venlig.

Og Baldur boer ei langt derfra — der sees vi.
Han doer.

Tolv Kæmper komme tre og tre, med Skold ved Skold, og
nærme sig Hagbarth fra alle Kanter.

Hagbarth.

Ha, kæmper, har I Mod!

Bera

fulgt af Drabanter med Hellebarden og Fakler.

Vel vogter eder

At saare ham! I staaer mig inde for
Hans Liv med eders. Det er alt for kostbart.

Man har bundet Hagbarths Hænder med Bastbaand.

Hagbarth.

Saa troe I alt at stække Hagbarths Vinge?
Bud Signes Kærlighed, ved Hagbarths Trostlab,
Jeg agter ikke meer din usle Hevn,
End dette Bast, som brister af min Haand!

Han sonderlider Baandet med Kraft, og gior sig fri. Kæmper
springe til, og bemægtige sig ham.

En Drabant.

Den Normand har en usædvanlig Styrke;
Om selv vi havde Kobberlenker med,
Jeg troer, han sonderled dem.

Bera

med en ghyselig Mildhed.

Kom, min Datter!

Jeg seer, du har din Sax ved Bæltet. Du
Har Lænker, som kan binde ham, som sikkert

Han ikke bryder, fiender ellers jeg
En Ynglings Elstov.

Hun klipper en Lok af Signes Haar, og rækker den til Dra-
banterne.

Binder ham med den!

Den Lænke holder vel saa godt, som Kobber.

Hagbarth.

O, vise Vera! Tak! din Grusomhed
Har udtaenkst mig en Straf, som troster, som
Husvaler mig i Pinen. Skynder eder!
Der, der er mine Hænder, binder dem!

Han bindes med Signes Lok.

Signe.

O, Hagbarth! sonderslid den, gør dig fri.

Hagbarth.

Før skal de sonderslide dette Hjerte!
Min Land skal, som en giftig Slangebraad,
Til Døde saare den, som vover at
Befrie mig fra min lykkelige Trældom.
Nu vinder mig i Taarnet ned! Farvel,
Min elskte Signe! græd lidt over Hagbarth,
Og glem ham snart. Du Intet har forbrudt,
Din grumme Morder raser kun mod mig,
Hun vil ei som et unaturligt Dyr
Førtære egen Byrd. O, skionne Lok!

Kysser den.

I Fængslet skal jeg see paa mine Hænder,
Min Taare skal befugte denne Silke,
Jeg trykker den imod min hede Læbe,
Og ingen Træl, saalænge Verden stod,
Som Hagbarth har velsignet sine Lænker.

Bera.

Indslutter ham i Taarnet der, at han
Kan have hendes Jomfrubuur for Die
Den sidste Nat fra Gittret. Stakkels Hagbarth,
Som ei sik Tid til at forfore Dattren,
Da Sonnen myrdet var! Lev til i Morgen,
Og sværm paa Randen af Fortvivlelsen,
Til den opsluger dig. Du, Alger! selv
Maa holde Vagt i Nat. Tenk paa din Ed!
Jeg kun betroer min Hevn i dine Hænder.
Mit sidste Barn, min elskte Son! du vil
Ei slutte Forbund med din Moders Fiende.

Alger.

Stol trygt paa mig; jeg mindes, hvad jeg svor.

Bera.

Indslutter hende først i Jomfruburet!

Din Straf er —

Signe hurtig.

Doden?

Bera.

Nei, min Datter! Livet.

Hagbarth til Signe.

Du elsker mig — jeg spotter al min Trængsel.

Signe.

Før Kærlighed har Jorden intet Fængsel.

Hagbarth føres bort.

Fierde Handling.

Nat.

Ålger alene.

Min Søsters Nød og Hagbarths tunge Skiebne
Gaaer mig til Hiertet, alt som Natten viger,
Og Dagen nærmer sig, hvis Morgenrøde
Skal see hans brune Kind i Træet blegne.
O fy, o fy! Vil Fuglene vel siunge
I denne Lund, naar Dagen gryer? De flye
Bort fra den skumle Skov, som grusom Havn
Forvandler til et Rettersted. — Og jeg?

Han grunder.

Min Moder skyldte jeg mit Liv, men ei
Min Gre; denne Ed var øreløs.
Og du, min stakkels Signe — du, min Søster!
Hvad vorder hendes Skiebne? Glemme ham?
Det kan hun ei; thi Sorg gjør Elskov stærk,
Ulykke nærer den, og Andres Grumhed
Den lader smage meer sin egen Sodme.
Nu, som en Fugl paa den forfaldne Muur,
Der mistet har sin Mage, vil hun klynke,
Til Nattekulden quæler hendes Bryst.

Min Moder doer af Græmmelse. Jeg Konge
 I Sigersted? En Konge mellem Grave!
 Bleg vil jeg sidde med mit Kongespir,
 Som hel blandt Skygger i den skumle Sal.
 Et noget Skib vil nærme sig min Strand;
 Sælhunde, Hvaler fun og vilde Marsvin
 Vil leire sig hver Nat om Ifesfjord,
 Og vare Vikingen med hæslig Snosten
 Om ei at anfrie ved den sorte Skov,
 Hvor Giesten myrdes.

Signe kommer.

Alger.

Arme Signe! See,
 Der kommer hun. Hvor bleg — et Gienfærd liig!

Signe.

God Aften, Alger! Hvorfor aabnes Døren
 Til Signes Haengsel? Hvorfor faldes hun
 I Hagbarths Nærhed? Vil I dræbe ham
 For mine Dine?

Alger.

Det er Morgen snart.

Signe gyser.

Snart Morgen? — Nu, saa er det Nat for mig.
 Farvel!

Alger.

End gnider Dagen sine Dine,
 Og strækker sig paa sine dunkle Bolstre.
 Urolig er dens Blund; den skælver bleg,
 Forsærdet for sin Morgendrom.

Signe.

Tilviøse!

Alger.

Jeg vidste vel, du mægted ei at slumre
Den føle Nat.

Signe.

Snart skal jeg slumre sødt,
Naar Lundens Roseraabne sig for Duggen.

Alger.

Du stakkels Signe! Rosens Tid er fort,
Men mere fort, end Rosens, var din Glædes.

Signe.

Maa Hagbarth døe?

Alger.

Ja, Signe! — han maa døe.

Signe.

Nu vel, fortvivl ei! Døden skräkker kun
De feige Sæle.

Alger.

Signes Sæl er kæf.

Din Smerte —

Signe.

Døden overvinder den.

Alger.

At døe af Sorg er Svaghed.

Signe.

Tro dog ei

De folde Hierters følesløse Tale!
Doe Svaghed? Altid Svaghed? Mere Styrke
Den skulde vise, som i sovnig Kulde
Seer hver Forandring af sit Held i Mode
Og Undergangen af sin bedste Lyft?
D, saa er Jæn stærk, og Troet svagt,

Som gicerer og oploser sig i Jorden
Til bedre Blomst og Frugt. Jeg elsker Svaghed,
Og ringeagter Styrken, er det saa.

Alger.

Du elsker Hagbarth — af, du arme Signe!
Og Alger svoret har din Undergang.

Han kaster sig paa Knæ, og bedækker hendes Haand med sit
Ansigt.

O, Alger! utaknemmelige Broder!
Var det din Tak for al din Kærlighed?

Signe.

Du gode Alger!

Alger.

Hør mig, bedste Signe!

Get kan jeg; dervor har jeg kaldet dig.
Get kan jeg; det forhindrer ei min Ed.
Bevogte Hagbarth maa jeg; see ham doe,
Og Intet virke — af, det har jeg svoret!
Men — denne sidste Nat er saare skion,
Den fulde Maane staaer saa klart derhenne,
Som om den vilde sige: Elstke To!
End eengang kommer i min Bøgefavn,
Og lad mig smile mildt til eders Elstkov.
Kom, du skal see ham!

Signe.

Alger! elstke Broder!

I Fald du vidste, hvad du skienker mig!

Alger.

Jeg veed: en Draabe Vand i Tørstens Hede,
Som jeg med Hadets Salt har selv forstærket.
En lille Bichelke viser jeg dig i

Det Skibbrud, du har lidt paa Grumheds-Klippen,
 Hvor selv jeg var den Steen, som sonderslog. —
 Min Haand er bundet, og min Villie med;
 Alt, hvad jeg har igien — det er mit Hierte.
 Jeg svor at have, hvad mit Hierte kunde —
 Det kan ei! Freia være Tak, som gav mig
 Et Bink midt i min Ubesindighed!
 Kom, Signe! du skal see din Hagbarth.

Signe

grundende, som Gen, der pludselig fatter en hemmelig Beslutning.

Bi!

Alger.

Hvi dvæler du?

Signe.

En lille Fæstensgave,
 En Brudgomsurtekost!

Alger.

O, sode Sværmen!

Nu, ogsaa det. Jeg flerner hver en Speider,
 At Ingen skal forstyrre eder.

Signe

tager sin Broders Haand, med Hoihed.

Odin!

En grusom Skiebne har forfulgt vort Huns,
 Den elskete Fader hviler længst i Jorden,
 Den skionne Levning styrter i sit Gruus —
 Bevar Skiodnungacetten dog for Norden!
 Her staar det sidste Haab, den yngste Green
 Af Mykilatis kongelige Stamme;
 Hans uerfarne Sicel er skion og reen —
 O, lad den luttres i min Smertes Flamme!

Bevar ham Kronen i et kraftigt Liv,
 Lad ham de edle, stærke Fædre ligne,
 Giv ham min Kærlighed, skenk ham en Viv —
 Og gior ham mere lykkelig, end Signe!

De gaae,

Hagbarth og Fangesfogden sige op paa Taarnranden indensta.

Hagbarth

med Signes Lok om Hænderne.

Nu, altjaa — det er tilladt mig at tage
 Frist Lust paa Taarnet her?

Fangesfogden.

Ja vist, ja vist!

Saameget som J vil, min Ven!

Hagbarth.

Her staer

Jeg himlen mere ner, som snart med Klarhed
 Skal aabne mig sin blaa, sin lyse Favn.
 Seer du det store Stiernebilled hisset?

Fogden.

Ja, det er Freias Rok.

Hagbarth stirrende.

Du har ei spundet

Mig Silke, Freia!

Fogden.

Nei, det maa J sige.

Sagte.

Kun Hamp til Halsen, stakkels Svend!

Hagbarth.

Her strækker

Jeg op til dig, almægtige Gudinde!

De Hænder, som en salig Elskov bandt.

Forlad mig ikke, giv mig Kraft i Doden!

Fogden.

Hvor sært han staaer og strækker sine Hænder!

Den værste Synder frier man dog fra Lænken

Den sidste Nat; hvorfor ei ham?

Hoit.

Ung Hagbarth!

Tager en Kniv frem.

Kom, lad mig overskære disse Haar.

Hagbarth vild.

Jeg overvældes let i denne Stilling;

Men — hvis du sonderslider denne Lok —

Den første Brug, min Haand gør af sin Frihed,

Ei den, at styrte dig fra Taarnets Rand.

Fogden.

Han raser! Kan en Lindring —

Hagbarth.

Kast din Kniv!

Oprr mig ikke til Fortvivlelse!

Fogden.

Hvad er der ved den Lok?

Hagbarth.

Og veed du ei,

At den har stralet om min Signes Tinding?

Fogden assides.

Af, det er sandt: det var jo hendes Haar.

Ha, nu forstaaer jeg ham. Jeg har hørt sige,

At slig en Beiler sætter Priis paa Alt,

Der kommer fra hans Hiertenskær; lidt Baand,

En Traad, en Smule Haar, et Blomsterblad,

Det kan de giemme Dag og Nat paa Brystet
I hele Aar. Den arme, stakkels Tosse!

Det er dog syndigt, at aflive Folk
For Galenslab. Galenslab er ingen Synd.

Hagbarth.

Forlad mig nu, og lad mig ene! — Siig mig,
Et det ei Signes Jomfrubuur, man skimter
Hist mellem Træerne?

Fogden.

Jo, ganske rigtig!

Kom nu, og lad mig løse Hænderne!

Jeg krummer ei et Haar paa eders Lof.

Saa kan I bedre see, hvor smuk den er.

Hagbarth.

Nu, gode Gubbe! hvis det er din Hensigt —

Fogden løser ham.

See, der er Haaret!

Hagbarth tager Løkken.

O, min elskete Skat!

Han holder den ud over Taarnet.

Skin, Maane! skin paa disse gule Straaler,

Og bland din gyldenblege Glands med dem.

Fogden.

Den Stakkel, lidt fornoier ham! Nu, det
Er vel for ham, thi meget er ham negtet.

Hagbarth.

Hvad hedder du, min Gubbe?

Fogden.

Halfdan, Herre!

Hagbarth.

Nu, lov mig, Halfdan! at naar Beras Bødler

I Morgen hente mig til Nettterstedet,
 Du atter vil omvinkle mine Hænder
 Med disse Haar, og ei med Hampereb.
 Det er min sidste Trost, det Eneste,
 Som adler min afskyelige Dod.

Fogden.

Det lover jeg; men lov saa mig igien,
 Naar I er dod, at I vil aldrig spøge
 For mig og for min lille Søsterdatter!
 Hun er saa bange for, at I skal rettes,
 Thi hendes Kammervindve vender lige
 Mod Egetræet.

Hagbarth.

Gode Gubbe! see,

Bel troer jeg, Hagbarth faaer ei Ro i Graven;
 Han efterlader Noget her i Livet,
 Som er ham alt for sicert. Men frygt kun ei!
 Det blege Spøgelse vil smile venligt,
 Og svæve skaanende din Dor forbi.
 Naar det ved Midnat gør sin tunge Vandring.

Fogden.

I rører Hiertet til Medlidenhed.
 Selv Konning Alger ynkies over eder,
 Og har tilladt den gamle Skiald Halloge
 At forte jer den sidste Nat med Sang.
 Der kommer han just nede med sin Harpe.

Halloge kommer.

Hagbarth.

O, lad mig ene med min stille Beemod!
 Hans Trost vil trætte mig; mit sorte Bryst
 Er ikke længer stemt for slige Sange.

Jeg doer ei stolt, som Kæmpen i sit Fængsel,
 Skiondt Vera syldt min Indvold har med Slanger;
 Vortblusser ikke, som et Heltebaal,
 Med Røg i Sky, og trodser ei med Knald.
 Min Ungdom daler, som et Stierneskud,
 Der lysner fort — og doer i fugtig Luft.
 Forskaan mig!

Halloge,

som har sat sig ved Taarnet, synger ved sin Harpe:

Min Hielm er mig for blank og tung,
 Mit Skjold mig slet beskyrmer;
 Jeg soler det, skiondt jeg er ung,
 At snart sig Døden nærmer.
 Læg hen det frygtelige Staal
 Paa Heltens Bautastene!
 I Lundens staarer en Natviol;
 Der hvile mine Bene!

Hagbarth.

Ha! den Tone fandt en Gienklang
 Dybt i min Sjæl.

Rækker sig over Tralværket.

Hav Tak, du gode Skjald!

Miskiend mig ei, for jeg miskiendte dig.
 Du ei formane vil?

Halloge.

Nei, fiære Søn!

Jeg synger om din Sorg, hvor smuk den er.

Synger:

Jeg Livets bedste Rose brod,
 Og Freia være lovet!

Kom, sicere Død! nu i dit Skied
 Nedlægger jeg mit Hoved.
 Flyv, rafse fugl! frygt Reisen ei,
 Stræk ud de Vinger spæde.
 Du svæver til en evig Mai
 Og til en evig Glæde.

Hagbarth.

Alt ude nu?

Halloge.

Nu synger jeg en anden,
 Om siden Ragnhild, om den Trostesløse.

Hagbarth.

O, herligt! Og jeg sidder mellem Stierner
 Med Signes Løk, og hører paa din Sang,
 Og kysser den ved hvært et ficerligt Ord,
 Som minder Hagbarth om sin egen Skiebne.
 Og naar de komme for at hente mig,
 Saa folger du mig til min Brudeseng.
 Ei sandt?

Halloge.

Jo, Hagbarth! det er Skialdens Pligt,
 At løse Smerten op i venlig Beemod,
 Og være den Ulykkeliges Trost.

Asger

Kommer til Taarnet.

Gaa, gamle Ven! jeg tale maa med Hagbarth.

Sagte til ham.

Du veed mit Grind — Signe kommer.

Halloge.

Saa

Er Gubben overflødig med sin Harpe.

Min Sang faldt som en Regn, og blodned Hiertet;
Nu kommer Solen, og udklaæffer Blomster.

Han gaaer.

Hogden

inde i Taarnet til Hagbarth.

Kom ned!

Hagbarth.

Hvorfor?

Hogden.

Nu, skynd jer! Kongen venter.

Hagbarth kommer med Hogden. Den Sidste gaaer paa Algers
Bink efter ind i Taarnet.

Hagbarth stolt og kold.

Hvad vil du? Har din Moder alt betænkt sig?
Fandt hun, at Hagbarths Livstid til i Morgen
Bar alt for lang? Og kommer du, for nu
At bringe mig med egen Haand til Døden?

Alger.

Naturlig er din Brede, træffende
Din Spot. Du Alrsag har at have mig.

Hagbarth.

Saa spar mig for at spilde mine Ord
Paa den, som ei fortiner dem! Her er jeg.

Alger.

Foragt mig ei!

Hagbarth.

Og om jeg voved det?

Alger.

Saa funde det maaskee fortryde dig.

Hagbarth.

Saa maadeholden den, der bruste nys,

Som Havets Skum? — Dog, du har Ret: en Fange,
 Som sidder paa sit Liv og paa sin Ere,
 Kan ei fortørne dig.

Alger.

O, Hagbarth! Hagbarth!

Hagbarth.

Dog doer jeg uden Skam. Min Dod vil rygtes
 I Norden, det er sandt; men, Alger! Alger!
 Ei mig vil Tidens Brændemærke ramme.

Alger.

Jeg staer for dig forvirret, sonderknust,
 Jeg soler dybt, hvad der er skeet, og skal skee;
 Dog — klynke kan jeg ikke, som en Pebling,
 Og tryggle dumt om din Tilgivelse.
 Ei heller er jeg ene Skyld i Ovalen.
 Af Nedrighed har Alger ikke syndet;
 Det er min Trost. Saa vil jeg heller ei
 Da spilde dig den alt for korte Tid
 Med daarlig Klynken og med Selvforsvar.
 Jeg kan ei redde dig, din Stav er brudt;
 Dog — nogle Dieblik har du tilbage —

Hagbarth.

O, skynd dig, gør det fort og godt! Hvi vil du
 Seipine mig?

Alger.

Et Dieblik er ei
 Aldeles at foragte. Øste folte
 Den Lykkelige sødt i det, hvad ei
 En mindre Lykkelig sit hele Liv.

Hagbarth.

Jeg har ei meer at søge her paa Jorden.

Alger.

Og dersom det, som du forgieves sogte,
Nu skienktes dig, en Time for din Død?

Hagbarth.

O, alle Guder! Tal, hvad mener du?

Alger.

Du sikkert ikke taget Afsked med min Søster,
Vi kom saa pludselig, vi overfaldt dig.

Din Signe —

Hagbarth.

Enten kommer du fra Helsheim,
At pine mig med den udsogte Dval;
Hvad ellers kommer du, en Lysets Alf,
At sende Gimles Straaler i mit Mørke.

Alger.

Giv mig din hoire Haand, dit Ord derpaa,
At ikke du flygte vil; saa gaaer jeg fra dig.
Og efterlader ene dig med Signe.

Hagbarth.

Ha, Alger — nei, du spottet ikke — dit Øje
Mildt svømmer funkende.

Alger.

Din hoire Haand!

Hagbarth.

Bed Signes Kærlighed, ved Hagbarths Trostlab,
Jeg bliver her og dører.

Alger.

Tilgiver du

En Ynglings Ubetænksomhed, hvis Ed
Nu skiller dig ved Livet?

Hagbarth.

Det var Skiebne.

Alger.

Spild Tiden ei! den er kun fort. Hun venter.

Hagbarth

omsavner ham.

Mit sidste Suk for Signe, det næstsidste
For Alger og hans Held!

Han gaaer.

Alger

drager sit Sværd.

O, kunde jeg

Nu døe for Hagbarth! — Hvis jeg dræbte mig?
Han kunde flygte — Men han gior det ei;
Han holder Ord, han bliver ved sit Fængsel,
Og Bera gribet ham, som Algers Morder.

Fortvivlet.

Saa lev da, ulykseligste blandt Konger!
Og see den Nød, du ikke kan forhindre.

Han gaaer.

Signe med Roser i Haanden og gule Blomster paa Brystet;
Hagbarth. Naar de see sig ene, synke de til hinandens Favn.

Hagbarth.

O, føde Lyft at døe for slig en Mo!

Signe.

Hør mig, min Hagbarth! Tiden er kun fort.

Hagbarth.

Hist venter os en Evighed.

Signe.

Ja, sikkert!

Hagbarth.

O Signe, Signe! elsker du?

Signe.

Jeg elsker

Dig inderligt.

Hagbarth.

Den Tanke ængster mig,
Om ikke blot Medlidenheden rørte
Dit Hjerte.

Signe.

Jeg Medlidenhed med den,
Som frister hver en Helts Misundelse?

Hagbarth.

Nu, saa er Alting godt. Saa er min Død
Kun Borneleg. Jeg venter dig hos Freia.

Signe.

Du skal ei vente længe.

Hagbarth.

Lev, min Signe!

Og tænk paa Hagbarth, naar om Sommeraftnen
Du vandrer under disse Bøgeskygger,
Naar Fuglen synger, Hyldebukten dufter,
Og Maanen skinner mellem sorte Blade.
Tænk paa den første Dag, den sidste Nat,
Du saae ham her. Gi sandt, du vil ei gyse
For Egetraet?

Signe.

Hagbarth! disse Roser —
Modtag dem, som min Elskovs første, som
Dens sidste Gave. Jeg har rovet Hækken
Over Purpurknop. Men næste Baar, min Ven!

Skal Træet efter blomstre. Da vil Vera
Før tilde græmme sig, og plantte Roser
Paa Hagbarths og paa Signes Høi.

Hagbarth tager dem.

O, Rose!

Nu først forstaaer jeg, hvil din Torn mig stak:
Sodt Varsel om en ulykkelig Elskov.
Men, elskte Signe! hvilke føle Blomster
Har du i Barmen der?

Signe.

De er for mig!

Hagbarth.

Bedøvende Skarntyder, gustengule!

Signe.

Førgaet dem, had dem ei! Medlidende,
Trofaste Venner er de. Deres Saft
Skal styrke mig.

Hagbarth.

O, Freia!

Signe.

Hør, min Hagbarth!

Før nogle Timer siden foreslog
Du her din Signelil at flygte bort;
Da var hun raadvild, modlos, havde Pligter,
Som nu er hævede. Hun gav dig Haand paa
At følge dig, naar ingen Bon og Klage
Var mægtig at bevæge Beras Bryst.
Nu holder hun sit Lovste!

Hagbarth.

Signe! Signe!

Signe.

Hør mig, min Elsker! Naar din Purpurkaabe
Hoit syeover under Egen — da skal Signe
Uddrifke Bægeret. Og rode Luer
Fra det antendte Jomfrubuur skal vorde
Det Baal, paa hvis hoitidelige Flammer
To glade Siele svinge sig til Freia.

Hagbarth.

O, Signe! du vil døe? Lev, lev!

Signe.

Mit Liv

Blev kun en langsom Dod. Jeg vil ei tørres
Af langsom Qual, og boie, Lilien liig,
Mit Hoved ubemærkt og ubegrædt.
Vor Dod skal røre Hierterne, vor Hensart
Skal straale, som en Hoitidsfest. Den skal
Grindres længe, som et skjont Beviis
Paa inderlig og trofast Kærslighed.

Hagbarth

omfavner hende.

Velan, velan! vi følges ad.

Signe.

Vi følges!

Hagbarth.

Hvor er en Elsker paa den vide Jord
Saa lykkelig og salig nu, som Hagbarth?

Femte Handling.

Morgen.

Bera,

fulgt af Drabanter, gaaer urolig med nedslagne Øine;
pludselig standser hun, og vender sig.

Hvad vil I mig? Hvi følger I mig steds
I Hælene, som Fiender? Vil I lure?
Hvi kommer I med blanke Hellebarder?

Grim.

Min ædle Dronning! du har selv befalt os
At følge dig.

Bera.

Gaaer!

De træbe tilbage.

Hvorfor ængstes jeg?

Nu, Natten er forbi, kan Lyset strække?

Dsthimlen flammer som en By i Brand.

Ha, frygter du for Skygger?

Kalder:

Grim!

Grim.

Min Frue!

Bera.

Hvi har I sat Alf's Liig paa Dødningbaaren
I Sovekammeret til mig i Nat?

Grim.

Det var din egen Billie. Du forlangte
At slumre med ham under Tag end eengang,
Før Liget blev paa Baaret brændt til Aske.

Bera.

I Sovekamret? Fy! jeg har ei havt
En rolig Time den udslagne Nat.
Hør, Grim! har du i Morges Intet mærket
Bed Liget? en Forandring?

Grim.

Jo, det laae
Med begge Arme ned fra Dødningbaaren,
Og Dinene stod høit opspilede.

Bera.

Nu, det er vel, at du har ogsaa seet det.
Sandt nok, det hændes ofte med et Liig.
At Dielaaget springer op igien,
Og Armene kan falde fra hinanden
Bred deres egen Tyngde.

Grim.

Det skeer tidt.

Bera.

Jeg negter ei, det gjorde mig forfærdet.
Jeg tænkte just paa Hagbarth og min Hevn.
Jeg fandt ei No paa Leiet. Hiertet drev mig
Til Liget hen; jeg knælte ved hans Baare,
Og raabte: Alf, min Son! jeg hevner dig.
Da opsprang Dinene, han stirred vildt

Dg følt paa mig; og Hænderne, som fromt
 Var foldet nys, sig vristed fra hinanden.
 Jeg tilstaaer dig, jeg havde Mod ei til
 At lægge ham, som før, dem over Brystet,
 Og trykke ham de store Dine til.
 Jeg blegned — og forlod mit Sovekammer.

Grim.

Min Frue —

Bera.

Ti med hvad jeg har betroet dig!

Han træder tilbage.

Hvo kommer der? Min Datter, klædt i Liin,
 Med Egelov om Isen. — Bover hun
 At træde mig for Dine denne Morgen?

Signe nærmer sig hvidklædt, med en Egekrands om sit Hoved.

Bera.

Saa rolig? saa høitidelig? saa hvid,
 Som en Præstinde, naar hun gaaer at offre?
 Og dristigt er dit Blik, du seer med Hatning
 Mig stolt i Diet? Ha, Uværdige!
 Kom du som Bidne til din Hagbarths Død?

Signe.

Jeg kom at sige dig Farvel, min Moder!

Bera.

Ha, tro kun ei, ved Bonner og ved Taarer
 Falst at bevæge mig!

Signe.

O nei, det veed jeg,

Og dersor vil jeg heller ei forsøge
 Paa det, som var uværdigt og forgieves.

Min Graad er rundet; den har du ei seet.
 De Øffre, som mit Hierte skyldte Freia,
 Dem har jeg eensomt alt i rige Skaaler
 Hengydt paa hendes Ulter. Hun har hort mig;
 Thi kraeftigt styrker hendes Magt mit Bryst,
 Og jeg har lært at taale nu — og lide.

Bera.

Hvad vil du mig?

Signe.

Med faa Ord kun forklare,
 At jeg har Intet handlet, mig uværdigt.
 Jeg mistet har din Kærighed — o, giv mig
 Din Agtelse! Hvi harmes du paa mig?
 Mit unge Bryst var koldt for Freias Straaler,
 Som Knuppen, for den aabnes. Da kom han!
 Jeg saae ham, og jeg elskte ham. Har himlen
 Ei tegnet Sicelen klart i Stovets Øie,
 Og funkler ei det omme, gode Hierte
 Igennem Diets Blik? Hvi skulde jeg
 Da blues ved min Kærigheds Natur,
 Fordi den virkte let, og rorte hurtigt?
 Ei heller faldt min Omhed paa en Gienstand,
 Som var den uværd: Han er skion, er Held;
 Og selv den Trods, den Ubetenkdomhed,
 Der fulgte med hans Ungdom, og som bragte
 Dig til at have ham, var mig elskvaerdig.
 Hvad var nu Hagbarths Brode? Han har fældet
 I ærlig Kamp den, som var fied af Livet.
 Du trued ham, han glemte dine Trusler;
 Troer du, jeg skulde elskje Hagbarth mindre,
 Fordi jeg var ham mere kær, end Livet?

Nei, nei! den Udaad gior ham dobbelt skion.
 Og hvis du sætter grusomt nu i Baerk,
 Hvad dine morke Tanker har besluttet,
 Saa vil du see, at den, som voved kieck
 Sin Fare, kan med samme Munterhed
 Udholsde Folgen. — Gi med ynskem Klage
 Jeg derfor trygler om min Beilers Liv;
 Det var kun at fornædre ham, da dode
 Han en uærdig Dod. Desuden rorte
 Bel neppe jeg dit Hjerte. Du har sielten
 Skient mig din Omhed. Da min Fader døde,
 Da følte jeg mig ene — o, saa ene!
 Als elskte sin Gyrith, Alger Sværdet,
 Og du din Hoihed. Jeg har vænt mig til
 At give Slip paa Livets muntre Glæder,
 Og altid anet, hvad der vented mig.
 Belan! saa træder jeg tilbage da
 I mine Skygger. Hagbarth er min Brudgom,
 Og derfor staaer jeg i min Bryllupspragt,
 Med Haabets gronne Krands om mine Lofker.
 Misfied mig ei min Moder! Signe skilles
 Fra dig med omme Taarer, ei med Trods;
 Og hendes sidste Bon til Guderne
 Er den: at naar du hevnet er paa Hagbarth
 Og paa hans Signe — at det ei for meget
 Da maa fortryde dig.

Kysser hendes Haand.

Farewell, min Moder!

Gaaer.

Bera.

Var dette Liß? Gi Liſten falder Taarer,

Dg Signe kiender ei Forstillelse.
 Hun elsker ham. Hvad mægter unge Hierter
 Ei i den første Hede! — Hisset seer
 Jeg Alger. Ogsaa bleg! Ha, blege Begge,
 Som Alf paa Dødningbaaren. Mine Born
 Har oplagt Raad mod deres egen Moder.

Alger

i en stærk Bevægelse, som han søger at skuile.
 Hil dig, min Moder!

Bera.

Tak, min vakkre Alger!
 Hvor gaaer det? Mindes du den Ed, du svor,
 Og har du fuldbragt, hvad jeg dig besol?

Alger.

Han gaaer alt Skoven rundt. Om soie Tid
 Vil dine Vodler bringe ham. Han føres
 I Optog om, med drøvelige Lurer,
 Med dumpe Trommer — standser her — og quæles.

Bera.

Het saa!

Alger.

Det figer du.

Bera.

Og du, min Son?
 Hvad er din Mening?

Alger.

Jeg — har ingen Mening;
 Jeg handler blot som Værktøi her, og kommer
 Nu for at høre, hvad du meer forlanger.
 Er Hagbarths Død dig nok? Skal han kun dræbes
 I Egens Green, og jordes? Eller vil du,

Hans Legem her skal sveve flere Dage
Til Skam for ham og Skræf for Andre?

Bera.

Nei!

Nei, Alger! Hagbarths Død er Bera nok.
Naar han er død, da kan man jorde ham.

Alger.

Hvor?

Bera.

Under Træet.

Alger seer derhen.

Er der Plads til Tre?

O jo!

Bera.

Til Tre? Hvad mener du?

Alger.

Slet Intet.

Jeg har jo sagt, at jeg har ingen Mening.

Nu altsaa — derved bliver det?

Bera.

Hvad fattes

Dig, Alger? Ricere! tungt du drager Ande.

Alger.

Det kommer af, min Mund er spærret. — Nu,

Saa gaaer jeg da — og sætter det i Bærk.

Gaaer, men vender tilbage igien.

Tillader du til Afsked mig, min Moder!

Blot at fortælle dig en Dømesaga,

Jeg selv har digitet?

Bera.

Tal, min Søn!

Alger.

En Ørn

Var yndet af sin Moder; men hun frygted,
 At den forvoven skulde giore Misbrug
 Af sine Binger. I et Dieblik,
 Da den var svag af barnlig Kicerlighed,
 Fandt den sig i at lade Bingen stække,
 For ei at friste Haren. Moderen
 Nu bragte den sin Høde tro til Reden,
 Og saadan gif det nogle Dage godt.
 Engang, da Moderen var borte, kom
 Der en forfærdelig, uhyre Grif,
 Henvierrig, grum, og tog den yngre Søster,
 Som sad paa Redens Kant. Den unge Ørn
 Gi kunde nu forsvare, maatte see
 Det elskte Herte dræbes og fortærtes
 For sine Øine. Men da skyted han sig
 Fortvivlet ned fra Klippen; og da Bingen
 Ei bar ham meer, saa faldt han tungt — og knistes.
 Da Moderen nu atter kom tilbage,
 Da fandt hun Reden tom. Men dybt i Dalen
 Laae Dattrens hvide Hjer i Sonnens Blod.
 Da skreg hun Jammer over alle Klipper,
 Og kaldte sine Born — det var for silde!

Han fatter sig, og siger derpaa med Rosighed:
 Jeg har fortalt min Saga — og jeg gaaer.

Bera

Kalder ham tilbage.

Bliv!

Efter et Dieblik, hvori hun kæmper med sig selv.
 Hagbarth skal ei dræbes.

A l g e r
griber henrykt hendes Haand.

O, min Moder!

B e r a
kold og stolt.

Ti nu — og her — og lad mig ogsaa tale!
Thi ogsaa jeg har Altraa; ogsaa jeg
Har Førset, som ei noget Gienfærds Fagter,
Gi nogen Datters Graad og Sons Fortvivlen
Jik deite Hierte til at eftergive.
Han skal ei doe. Min Henvlyst gif for vidt.
Reisfærdighed kan ogsaa være grum;
Og det er Kongevældens største Skionhed,
At kunne lade Naade gaae for Net,
Naar Loven strider med Omstændigheden.
Jeg skylder Hagbarth ingen Skaansel. Sandt!
Men Höimod skylder jeg mig selv, som Dronning.
Vel! han skal ikke doe. — Dog, uden Straf
Skal heller ei den unge Bovhals ile
Tilbage til sin Klippe, for at spotte
Med Beras alt for svage Qvindescepter.
Hans Hövmod har berovet mig min Son,
Og piunt mit Bryst med Dodens Gysen. Vel —
Han prove maa det Samme. Lad ham føres
Til Retterstedet, og naar Døden hvæver
I Egen over ham, da vil jeg komme.
Som Lyffkens Norne paa den rode Basplads,
Og skienke ham hans Liv. Først, som en Flue,
Han surre skal fortvivlet i min Haand,
Og smutte bort imellem mine Fingre,

Fordi han er for svag, fordi min Høihed
Ei være kan bekjendt at knuse ham.

Alger.

Og Signe?

Bera.

Lad ham aldrig tænke derpaa!
Hun straffes for sit Maanskinsværmeri
Med Hagbarths Savn, og det er nok for hende.
Hun sollte aldrig kongeligt. Et Hierte,
Som fatter ei sin Storhed, gjorde bedre,
Hvis ei det slog. God nok til Hersepige,
Hun lever for at græde, plukke Blomster,
Og tænke noisom-eenlig paa sin Hyrde.
Nedstammer sligt et Hierte vel fra Frigga?
Har det en Anelse om hvad det skylder
Dans Æt og Asers Stamme? Alger! ti,
Opírr mig etter ei.

Alger.

Men han er Konge,

Er Helt.

Bera.

Jeg hader denne stolte Trønder.
Hvad Gavn var det for Danmark, hvis hun øgte
En Viking fra de nidaroske Klipper?
Har vendil, Jotlands ødle Drot, har beilet
Til Signes Haand. Ved dette Egteskab
Forbindes Herthadal med Nordens Halvs.
Det er et Egteskab, som glæder Aser,
Naar Øresund formæler sig med Liimfiord.
Ham eller Ingen!

Alger.

O, min Møder!

Bera.

Ti!

Hvis ei, forteller jeg nu dig en Saga
Om Kæmpen, som blev Dværg, fordi han tænkte
Og handlede, som Dværgen. — Omhed kan
I lære Bera; tales der om Høihed,
Da er jeg Læremester. Ti, og følg mig!

De gaae.

Signe kommer med sine Mører. De bære Kurve med Linned.

Signe.

O, skønne Morgen! See, hvor Solen skinner!
Hør Fuglene, hvor lysteligt de quiddre!
Nu svinder Sorgen med den folde Nat.

Man hører en Sorgelyd noget borte.

Fylla.

O, Thor! der komme de.

Signe gyser.

Hvem kommer? Ha,
Jeg hører det. Retsfærdigheden iler.

Fylla.

Du stakkels Signe!

Signe.

Stakkels Fylla! du
Har mistet alt, hvad Signe nu skal miste.

Fylla.

Der ligger ei saa megen Magt paa mig.

Signe.

Saa megen Magt? Ha, tro mig, Pige! tro mig:

Et færsligt Bryst er Freia mere værdt,
End tusind folde Kroner.

Fylla.

Jeg har mistet
Min Beiler i en ørlig Kamp; men du —
Signe hoi.

En ørlig Kamp? Hvad Kamp er mere ørlig,
End den, hvortil der kræves høiest Mod?
Et Sværdslag var fun Tidssordriv for Hagbarth.
Den Dod har intet frygteligt. Da sværme
De smaae Svartalfer om i Kampens Leg,
Og dræber uformørkt med snare Pile.

Peger paa Egetræet.

Men seer du hiist hin frugtelige Jette
Med Harnisk af den brune Bark, med Skammer,
Som tusind Aar ham gav og efter lægte?
Med den uhyre gronne Biß i Hjelmen?
Seer du den Hundredarmede, som strækker
Sin Haand ud for at quæle ham? Ha, Fylla!
Det er en Fiende, som er Kæmpen værd.
Og dog — jeg sværger ved den lyse Straale,
Som dæmmer giennem Bladene, min Hagbarth
Vil staae for denne Jette som en Helt.

Musiken begynder igien nærmere.

Fylla.

Den nærmer sig, den føle Lyd!

Signe.

Fæl, Fylla?
Skion Lyden er, høitidelig den toner.

Med Taarer.

I tie, Fugle? hytte stil paa Kvist?

Ei sandt, saa smukt kan I dog ikke synge?
 Nei, Hylla! nei, den Lyd er mig en Trost.
 En Spaadom er den: Snart vil Smertens Krig
 Oplose sig i slig en hellig Samflang.
 Misfiend dog ei de stakkels Spillemand,
 Som gaae foran de frygtelige Bodler!

Hylla.

Seer du ham hisset, hvor han gaaer i Kredsen?
 En talrig Skare folger ham.

Signe hurtig.

Hvor? hvor?

Vender sig bort.

Nei — jeg vil ikke see ham for hos Freia.
 Nu vil vi gaae paa Blegen med vort Lintoi.
 Kom, mine Moer! — Men jeg har Intet nydt
 I Dag endnu imod den aarle Lust.

Til Rinda.

Giv mig det Miodhorn, Barn! jeg lod dig fylde.

Rinda bringer det. Signe rækker Hornet i Veitet.

Kun denne Skaal endnu for dig, min Ven!

Hun drinker, og siger derpaa sagte:

Iil, Hagbarth! nu, iil nu, din Signe venter.

Hun kaster Hornet hen i Græsset.

Og nu afsted, I Terner! gaaer foran!

Jeg vil fun lukke Jomfruburet først,

Saa folger jeg.

Hylla ængstlig.

O, Signe!

Signe

venlig, men bestemt.

Gaa, mit Barn!

De gaae.

Signe glad.

Nu vil jeg dog endnu engang ham see!

Hun strækker sig op, og holder Haanden over Diet.
 O, elskte Helt! der kommer han. Ei Frygten
 Har bleg formaet at svække Sundhedsrosen
 Paa dine Kinder. Hvilken Mø har elsket
 Saa skøn en Helt, saa inderligt et Herte?
 Hvo ønskede sig ei en Død, som Signes,
 Hvis hun en Hagbarth havde sig, som jeg?

Hun gaaer.

Syden kommer nærmere. Drabsanter med Hellebarder. Hagbarth
 bundet med Signes Løk.

Grim

til Folket, som vil nærme sig.

Tilbage! Slaaer en Krebs om ham! Tilbage!

En Halvkreds af Hellebarder omringet Hagbarth. Hans Hænder
 løses; han giemmer den afsløste Løk paa sin Barm.

Hagbarth rosig.

Tak, gode Ungersvend! Tak! du befrier mig,
 Et Døeblik før jeg skal smage Doden,
 At jeg kan løfte Hænderne til Valhal.

Kæmpen.

Det staaer dig frit nu.

Hagbarth affides.

Doe er Børneleg;

Men om hun er dig tro — det maa du vide.
 Om hendes Forsæt, hendes raske Løste
 Bar meer end Ømhed, siebliklig Blussen,
 Den Bished maa du tage med i Graven.

Kæmpen.

Nu, Hagbarth! gier din Bon.

Hagbarth.

I gode Venner!

Først een til eder. Ikke sandt, en Fange,
 Der har forbrudt sit Liv, som snart skal døe,
 Tilstaaer man en Begiering, naar den er
 Besleeden, som en qvægsmæ Drik, en Spise,
 Han havde Lyst til sidste Gang at nyde?

Kæmpen.

O ja! det skal ei heller negtes dig.
 Kun at det strax kan skee; vi tor ei skienke
 Fleer Timer dig af Livet.

Hagbarth.

Jeg forslanger

Kun nogle Dieblik. — I kan begribe,
 Det er ei første Gang, en Svend som jeg
 Gaaer Døden under Dine. Jeg har spøget
 Med Faren som et Legetøj fra Buggen,
 Og Notas Spyd har aldrig vængtet Hagbarth.
 Dog — der er Forskiel paa at døe og døe;
 Jeg negter ei, at denne Maade har
 Med al sin Ro, sin Stilhed noget Følt.
 See, Mennesket er jo et Vanedyr;
 Han vænner efterhaanden sig til Alt,
 Men studser, Hesten liig, ved ukjendt Fare.
 Saaledes bliver nu mit Hierte sky

Peger paa Egetræet.

Før denne Port til Evigheden, blot
 Fordi den malt er med en fremmed Farve.
 Nu vel! saa lad mig vænnes til min Død.

Han afsloser sin Kaaabe.

I smile? mine vel, at sligt Høfog
Kun lykkes eengang? I forstaæ mig ei.
Seer! tager denne Kongelige Kaaabe,
Og hisser, som et Billed paa min Skiebne,
Bed Hampesnoren Purpuret i Egen.
Saa knæler jeg med Bon for Guderne.

Efter et Ophold.

Det er mit sidste Ønske. Negtes det mig?

Drabanten.

Bel, Hagbarth!

Til de Andre.

Deri kan vi tiene ham.

Musiken begynder igjen. En Drabant fæster Snoren ved et Spyd, og kaster den over Eggegrenen; derpaa bindes Kaaben derved, og hisses i Veiret. Musiken holder inde.

Hagbarth

Innelende i Forgrundens med foldede Hænder.

O, gode Guder! hører nu min Bon,
Og gyder Kraft i Signes Pigchierte,
At ei hun skielver for den rode Fakkel,
At hendes Laeve kysser Gistens Bæger,
Som var det Hagbarths Mund.

Musiken begynder igjen. Hagbarth reiser sig, og stirrer, med Hovedet drejet over Skulden, til Signelis Buur. Pludselig seer man det flamme bag Øerne.

Drabanten.

Ha, hvad er det?

Det brænder! Jomfruburet staær i Brand!

Hagbarth henryet.

O, rene Glod af ægte Kærlighed!

O, stærke Blus af Trostløbs Ulterflamme!
 Tilgiv min Twyl, du Salige! Den smørter;
 Den smørter, Doden ei. O, Signe! Signe!
 Jeg seer dig højt hos Freia, hvor du vinker.
 Jeg stiger til dig paa den lette Røgsky.

Han tager en Daggert af sin Barm.
 Har jeg dig end, min gamle Ven? Saa kom!

Til de Omkringstaende.

Som Tyv — nei, som en Tyv skal I ei hænge
 Den rafse Hagbarth! Han har ikke staalet
 Sin Signes Herte. Det var hans, hun gav
 Det frit, af om, af sod, uskyldig Elskov.
 Flam, stærke Lue! flam! To Hierter svinger
 Sig hoit til Freias Sal paa dine Binger.

Han stoder Daggerten i sit Bryst, og falder.

Drabanten.

Ha, han har dræbt sig selv!

En Anden.

Bor Dronning kommer,
 Fulgt af sin Bagt. Adskilles, aabner Kredsen!

Bera

Kommer hurtig, og raaber:
 Ned hende hisset!

Grim.

Buret staarer i Glod.

Bera.

Med Hagbarth Naade!

Drabanten.

Hagbarth er alt død.

Bera forfærdet.

Alt Begge døde?

Grim.

Signe ligger udstrakt

I Høieloftet med forbrændte Løkker,
Og Giftens Bæger er i hendes Haand.

Bera.

Hvad bringes hisset?

Algert kommer med Signe; hun er bleg med forbrændte Løkker.

Algert.

Signe selv!

Bera.

Min Datter!

Affindige! hvad har du gjort? Vel os,
At vi har reddet dig af Flammerne.

Signe.

Hvad seer jeg! Hagbarths Kaabe? Hvor er Hagbarth?

Hun opdager ham.

Af, i sit Blod!

Drabanten.

Han bad os hænge Kaaben

I Grenen, og da hist han Flammen saae,
Da dræbte han sig glad med egen Haand.

Signe.

Alt! var det for at prøve Signes Trostlab.

Kærlig.

Du slemme Hagbarth! kunde du dog twivle?

Men det er skeet i Dodens Bildelse,

Og jeg har alt tilgivet ham.

Bera.

Min Datter!

Der seer du Ubesindighedens Frugt.

Jeg kom med Naade for ham, men for silde.

Han er sin egen Morder.

Signe forskrækket.

Vilde du

Benaadet ham, min Moder?

Bera.

Derfor kom jeg.

Signe fortvivlet.

O, Hagbarth, Hagbarth! — Moder! vilde du

Forenet ham med Signe?

Bera

kold og mørk.

Dertil havde

Jeg aldrig i mit Liv fornødret mig.

Signe glad.

Du havde stilt os evig ad?

Bera.

Som Døden.

Signe

med et let Suf.

Nei, den forbinder!

Knysser hendes Haand.

Tak, min elskete Moder!

Tak, Tak for din uboelige Strenghed!

Af, uden den var Signe død fortvivlet.

Bera.

Hvad mener du, min Datter?

Signe.

Ogsaa mig
Har Dødens Alf bedugget med sin Aande.
Du redded mig fra Flammerne, min Broder!
Men Giftens undslukelige Flamme
Dybt brænder og fortærer dette Bryst.

Bera.

Hvad har du gjort?

Signe.

Fuldendt min Oval. Tak, Alger!
Min Broder! for du rev mig ud af Ilden.
Nu kan jeg med mit sidste Krampetræk
Dog favne Hagbarth. Ikke sandt, min Moder!
Du ei forbyder Signe nu at aande
Sit sidste Suk paa disse blege Læber?
O, sod er denne Dod!

Hun synker ned ved hans Liig.

Det er saa tungt

At stilles ad, naar man har elskt hinanden.

Hun omfavner Hagbarth, og doer med Hovedet paa hans Bryst.
Der hersker en dyb Taushed; derpaa siger

Bera.

Er hun alt borte? — Straaffer hendes Liig
Bed Hagbarths Side!

Alger.

O, min Moder! føler

Du endelig —

Bera.

Hvad jeg har altid følt.
Hvo føler ei Beundring for det Store?

Hun træder hen for Eigene, og siger med en usædvanlig Isb:

I Fald jeg havde vidst, at denne Eslkov
 Var saa sterk — nei — ved Odins evige Krone!
 Jeg havde ikke Signe skilt fra Hagbarth
 For Norrig og for Danemark.

Ulger.

Min Moder!

Bera.

I Lundens skal der kastes dem en Hoi,
 I Kildens Nærhed, tæt ved Elmetraet,
 Hvor Nattergalen aarlig har sin Nede.
 Med Roser skal man rundt omplante Graven,
 Og udenom skal lægges Bautastene.
 En Urne kun skal giemme Begges Aske.
 Den Green af Gaen hyst, som strækker sig
 Med Hagbarths Kiortel, skal I ogsaa følde,
 Og lægge ned i Hoen. Heltens Sporer
 Og Pigenes Smykker skal man giemme der,
 At det kan graves op om tuind Aar,
 Og give Folket Stof til smukke Viser.

Begeistret.

Tidt vil — jeg forudseer det alt i Aanden —
 I Nattens Morke Tomf uburet lyse
 For Bondepigen, naar hun gaaer alene.
 Da seer hun Signe, som med bortvendt Ansigt
 Udredrer sine gule Haar i Flammen,
 Mens Bera sidder som en lille Fugl,
 Og vipper uden No paa Bautastenen.
 Ja, ja, det er naturligt — man vil ikke
 Forglemme Beras Grumhed — —
 Hun holder inde med qvalt Stemme, og vinker med Haanden.

Alger

til de Omkringstaende.

Gaaer til side!

Bor Dronning er ei vel.

Kæmperne forundrede.

Hun fælder Taarer?

Alger.

Min Moder!

Han understotter hende.

Bera med Omhed.

Vaaner du mig dog din Arm?

Omsavnner ham heftigt.

O, Alger! du min Enesté, min Støtte!

Sagte.

Troer du, din Søster hyst tilgiver mig?

Alger.

Græd ikke, Moder! hun er glad hos Freia.

Hvad her hun sogte, har hun sikkert fundet.

Det var fun os, som tabte, hun har vundet.

Bera med Hoihed.

Ja, vundet! Og min Strenghed styrket har

Og luttret deres Elskov. Nolig Medgang,

Lyksalighed og Lykkens lunkne Baner

Har ei den Beemod, denne Ild, som simler,

Fordi den sammentranges; denne Strom,

Som faaer sin hvide Skumblomst, hvor den knuses

Af Modgangs haarde Klippe. Bera var

Den Skygge, som gav deres Elskovs Lys

Den rette Skumring; huint Fortryllende,

Der rev dem hen, og giorde deres Død
Langt mere salig, end ti tusind Liv.
Af lykkelige Par har Jorden fleer;
Men disse to Ulykkeliges Lykke
Vil mindes i Aarhundreder, naar hines
Aarlange Lyst er siumken hen i Glemsej.
Og som det lyse Stiernepar paa Himlen,
Der altid følges ad, og straaler bedst,
Naar Natten sorteest er, vil Hagbarths Minde
Staae klart med Signes paa Grindringshimlen,
Saalænge Harper flinge, Hierter slaae.

the first office he had was as
one sent in the field over from
that mission to the prophet.
Now, originally he was sent
over there to recruit a company
of men, i.e. to find out who
would be fit for service, and
then to take them up to the
army.

A NMÆRKNINGER.

ЯЗЫКИ И ЯЗЫКИ

Side 1: **Hugo von Rheinberg** er skrevet i Aaret 1813, og udkom første Gang trykt (A) i September samme Aar. Digteren besorgede tre senere Udgaver, nemlig: (B) i Tragødier, IV, 1832, (C) i Tragødier, VII, 1842, og (D) i Tragødier, IX, 1849. Første Udgave har følgende Tilegnelse:

Bidenstaben Dyrker, Kunstens Ven,
Digterens Velynder,
Herman Wedel Greve af Jarlsberg
helliger
Høiagtelse og Tæknemmelighed
dette Sørgespil.

Forsmaa ei, gode Jarl i Norden!
Et Spil, som der ei forefaldt;
Det Skionnes Fædreland paa Jorden
Er overalt.

Men ægte nordisk Aand forbinder
Det Skionne med sit Fædreland;
Og selv i tydse Ælok du finder
En Helt fra Dan.

I Fald min Harald dicerv og ædel
Indtager, naar han viser sig,
Da, viid det, vakkre Herman Wedel!
Han ligner dig.

Lad Hugos Gran dit Hierte saare,
Naar Lynet styrter den i Dynd;
Skienk Kunigundes Dyd en Taare,
Og Berthas Synd!

Og hvis Normannens Ornevinger
Dit Hierte fylder end med Fryd,
Saa bifald og den Skiald, som bringer
Sit Sprog mod Syd!

Normannen ei sit Norden svigter,
Fordi han streifer udenlandsk;
Og selv ved Rhinen danske Digter
Er stedse dansk.

Oehl's Erindringer, III, 1850, Side 36:

Mere Virkning [end Canarifuglen og Ærlighed varer længst] gjorde Tragodien Hugo von Rheinberg (skrevet 1813), skiondt den hverken er fødrelandsk eller historisk. Her var Alting anlagt paa Effect i den af mig selv opfundne tragiske Hnus-scene. Ridder Hugo og Fru Bertha flyve som Nat-sommerfugle i det Lys, som en ulykkelig Skiebne henstiller for dem. Kunigunde og Ridder Walther ere, trods deres dydige Egenstaber, ved U forsigtighed og

Særhed selv Skyld i deres Ulykke. Hun bringer ubetænksom Bertha paa Borgen til Hugo, efterat Walther har forladt Bertha for at gaae paa Eventyr. I dem alle gaaer noget Godt til Grunde, som rorer. En Don Quixote fra Middelalderen, Morits, og hans plumpe Fader Ruprecht kaste i humoristiske Scener Lysspakter ind i det mørke Maleri. Ogsaa de gaae til Grunde ved egen Skyld; den Ene i forfængeligt Klammeri, den Anderen af blodig Henvlyst. Den danske Harald er den mest Hornuflige. Den Scene, hvor han læser i Snorro Sturleson, og Harnisket falder ned, gior altid Virkning, skiondt man veed forud, hvad der vil skee. Nogle have synes, at han burde leve og vende tilbage til Fædrelandet; men han er dog ogsaa eensidig lidenskabelig i sit Venstebab, og ønsker selv sin Dod for at folge sin eneste Ven. Saaledes gaae da alle de heroiske Personer til Grunde i dette Maleri af stærke Lidenskaber; hun idyllisk Lykke, grundet paa besliden, viis Noisomhed, viser sig som trøstende Mod-sætning hos deres Dieneststedyende.

Bemærkninger til Hugo von Rheinberg:

Side 14, Linie 17:

Den Vise, Treugott, har en Keiser gjort]
Digteren foier hertil den Anmærkning: „Keiser Henrik
den Siette. See de tydskle Minnesange.“ (Minne-

Linie 12: gior altid Virkning] I Oehls Levnet, hvor det samme
Sted findes II, Side 305—306, staarer her: gior altid stærk
Virkning.

lieder aus dem Schwäbischen Zeitalter, neu bearbeitet und herausgegeben von L. Tieck. Berlin 1803. Side 1.)

Side 23, Linie 22-23:

Og Narre maa man fugte
Med Køller]

Her sigtes til et ikke meget bekjendt Ordsprog (P. Syv, I. 60): Narren skal lyskes med Køller.

— 54, — 29 ff.:

Saaledes sang en høflig Troubadour
Til Fredrik Barbarossa i Turino:

Plas mi cavalier frances, osv.]

Forfatterskabet til denne Decime tillægges ellers almindeligt Frederik Barbarossa selv. Sismondi oversætter den i sit Skrift *De la littérature du midi de l'Europe*, I, p. 102, saaledes:

J'aime le cavalier françois,
J'aime la dame catalane,
La civilité des Génois,
La courtoisie castillane,
J'aime le chanter provençois,
Comme la danse trévisane,
La taille des Aragonois,
La perle fine juliane,
La main et le visage anglois,
Et le jouvenceau de Toscane.

— 125, — 15:

Skion Freia styrter med sin Demantgiord]

Til skion Freia føier Digteren Anmærkningen:
„Orion” (Freias Rok).

— 140, — 12 ff.:

Dagen viger og gaaer bort, osv.]

Denne Aftensang er af Dorothea Engelbretsdatter, født i Bergen 1635, død samme steds 1716.

Nærværende Udgaves Afgivelser fra Originalen:
Side 3, Linie 13: en gammel Jæger.] = D; A: en gammel,
— —, — 17-18: Tre Biergmænd. | Verten] = B; A: Tre
Biergmænd. | En Musikant med Flere, hvoriblandt | Øjart.
| Verten
— —, — 22: Biergfolk o. s. v.] A, B, C og D: Munke,
Biergfolk o. s. v. (Der forekommer ikke andre Munke
i Stykket, end Broder Augustin, som er nævnt ovenfor)
— 9, — 12-14:

Støtte, hielp den Gamle,
Og vær den Unges Broder, viis dig altid
En god, beskeden Svend]

= B; A:

Støtte! Glæd den Gamle,
Og vær den Unge! Vær en from, beskeden
Godsiden Ungersvend

— 10, — 7: ei det] = B; A: det ei

— —, — 23: søger Trost hos] = B; A: søger hos

— —, — 26-28: uskyldig. | Kunigunde. | J eensom
Stilhed] = C; A:

uskyldig.

Kunigunde.

Nei Treugott! Ogsaa Mennesket maa handle.

Treugott.

Hun blev ei hans, var I end ikke til;
Saa lever Ridder Walther dog; og Bertha
Adskilles ved et dobbelt helligt Baand,
Fra eders Ægteherre.

Kunigunde.

Derfor maae

Vi giøre det for følelige Baand
Saa smidigt og saa boieligt som muligt.

Treugott.

Mig tykkes I har giort, hvad I formaaer.

Kunigunde.

I eensom Stilhed

Side 11, Linie 2: Kun] = B; A: Óg

— —, — 3: Han Verden seer] = B; A: Seer Ver-
den ham

— —, — 4: For Kampens Løn at faae af hendes
Haand] = B; A: For dog at vinde hendes Smil
og Tak

— 12, — 27: hans] = B; A: sin

— 13, — 17: Desværre] = C; A: Disværre

— —, — 24: etter jeg] = B; A: jeg etter

— —, — 28: minner] Oehls tydske Oversættelse af
Stykket (Schriften, VIII, 1829): minne; A, B,
C og D: minder

— 14, — 21: Treugott.] = B; A: Treugott (god-
hertig)

— —, — 25: Hugo.] = B; A: Hugo (smilende)

— —, — 26-28: min Gubbe! | Treugott. | Tilgiv
 mig, strenge Herre!] = C; A:

min Gubbe!

Har Albert Magnus, eller hans Discipel
Den fieldne Doctor Thomas af Aquino
Opstudset dig paa dine gamle Dage
Til en Skolastiker?

Treugott.

Min ædle Herre!

Min Skole var Naturen og mit Liv.

Hugo.

Net saa! Og Graven vorder dit Katheder,
Naar Du har aftraadt dine Børnessoe!

Treugott.

Jeg frygter ei min Død; jeg venter den
Med Glæde.

Hugo.

Men du er en maadelig
Philosophus, hvis ikke Du erfiender
At denne Sang er skrevet ud af Hiertet.
Mig ækle disse Rim, den Blomstersnak
Om Kærlighed, som hver duunhaget Dreng
Troer sig forpligtet til at sammensætte.
Et fadt, et væmmeligt Spilfægteri,
Naar Hiertet søger Alvor, ægte Kummer.
Som om det Søde kunde lædse Lørst!
Hvor finder her Du sligt et Flitterguld?
Dybt hentet er den kiole Drif — som Spanden
Paa Königstein, der synker hundred Favn
Igennem Klippen, for at naae sin Bund.

Treugott.

Vilgiv mig, strænge Herre!

Side 15, Linie 20: ængster] = B; A: qvæler

— —, — 21-22:

Og Frø til Blomster; men hvor er min Sol?
Da føler det ormstukne, syge Hierte]

= B; A:

- Dg Spiren til et Blomster. Men hvor er
Min Sol? — Da føler det ormstukne Herte
- Side 15, Linie 23: Banken] = B; A: Qvalme
- —, — 31: Saa kom! Hvad] = B; A: Vel. Men
hvad
- 16, — 2: Følg mig i] = B; A: Kom! Op i
- —, — 7: Hvad Høitidsfest man feirer her i Dag!] = C; A: Hvad Hest høitidligholder man idag?
- 18, — 10: rigtig] = C; A: dygtig
- —, — 16: jer] = C; A: J
- 19, — 2: Put den fun i Lommen] = B; A: Stif
den i Jer Lomme
- —, — 4: Saa hør mig læse den] = B; A: Saa
hør da fun paa mig
- 20, — 1: Men vi skal lære jer] = B; A: Men J
skal lære det
- 21, — 4-6:
Utidig er jer Spøg. At ei til Korstog
J væbned jer med Keiseren, det kan
Man ei fortryde paa]
- = C; A:
J spørger i Utide. At J ikke
Til Korstog væbned Jer med Keiseren,
Kan ei fortrydes paa
- —, — 13: Boppardt] = B; A: Bophard
- —, — 30: store] = B; A: ødle
- —, — 31, til Side 22, Linie 5:
Fædres Spor.
J fald vi har dem — ikke Alle har dem,
Thi mangen Rover malte sig et Skjold;

Men den, der har dem, har en Eiendom,
 Som intet Oprør kan beroeve ham.
 Vi har os bosat paa det]
 = B; A:

Fædres Spor.

At eie dem — det er en hellig Gave,
 Som ingen Borger kan beroeve os.
 Vi har bemægted os det

Side 22, Linie 7-10 :

Rom, Athen

Var Stæder, som engang behersked Verden;
 Og derfor bør man ei foragte Stæder.
 Jeg rører]

= B; A:

Rom og Sparta

Var Stæder, hvorfra Verdens Helte gif,
 Skønt deres Ahner var en blandet Pøbel.
 Jeg rører

— —, — 20: jer] = B; A: Eder

— —, — 22: mit] = B; A: mig

— 23, — 17-18: Sværd og Tunge! | Hugo] = C; A:
Sværd og Tunge!

Det falder jeg en Ridder! Tabte Du
 Din frygtelige Dyrendal, Knægt Ruppert?

Hugo

— —, — 22: Og Narre] = B; A: Net saa! Og Narre

— 24, — 7: Til eders Borg] = C; A: Hid til sin
 Borg

— 28, — 20: Fieldhvælvning.] = D; A: Hule Fieldhvælvinger.

— 29, — 3-4: Mig med en Alperose Barmen smykte!
 | Hortensa.] = C; A:

Dg med en Alperose Barmen smykte!
 Af brune Porphyr hvælver sig en Port,
 Bygt af Naturens Haand; saa stont, som stort!
 Kom! Lad os stige mod den stolte Bælde,
 Til Ridderen paa Rhinens høie Fielde.
 Hvi tøver min Veninde? Dristig, frem!
 Hjst finder jeg min Trost; der er mit Hjem.
 Hortensa.

Side 29, Linie 11: disse] = B; A: dine
 — 30, — 7: Her lurer ingen Henvner.] = B; A: Du
 sværmer, gamle Kone!
 — —, — 10: Lygter og i sorte] = B; A: Lygter i de
 sorte
 — —, — 15-16: med deres Instrumenter. Tre] = B; A:
 med blæsende Instrumenter, Either og Triangel. Tree
 — —, — 16: med Værktøj] = B; A: med deres Værktøi
 — —, — 17: træde frem i Midten] = B; A: træde hoi-
 tideligt frem og stille sig i Midten
 — —, — 30, til Side 31, Linie 1: Haandværk. Jeg
 længes inderligt efter denne Sang. | Første Bierg-
 mand.] = C; A:
 Haandværk.

Stigeren.

Sangen passer sig egentlig ikke her. Det er en
 Bise, vor Gedsvorne har digitet! En virkelig Til-
 dragelse, om en utro Svend der hemmelig steeg i Bier-
 get, for at rane, og som fik sin Løn af den giftige
 Dunst. Folkene have godt af at synde slige Sange;
 det opmuntrer dem, mens de arbeide, ogaabner Hiertet
 for een eller anden nyttig Forestilling.

Bertha.

Jeg længes inderligt!

(Musik)

Første Biergmand.

- Side 32, Linie 1: forbundet] = B; A: forbunden
 — —, — 2: fundet] = B; A: funden
 — —, — 4: kommen] = B; A: kommet
 — —, — 14: frygtelige] = B; A: frygtlige
 — —, — —: Varselsang?] = D; A: Varselsang? |
 (Tæppet falder)
 — 33, — 2: Hænge] = B; A: En hænge
 — —, — 14: lette Sind] = C; A: muntre Sæl
 — —, — 21: svagere] = B; A: tyndere
 — 34, — 18: Det var hans eget Ord] = B; A: Det
 har han selv mig sagt
 — —, — 24-25:
 Jer det og mange flere smukke Ting,
 Men forudseer, at]
 = B; A:
 Jer den og endnu mange fleer Sentenser;
 Saa vist, jeg troer, at]
 — 35, — 23: Datter] = B; A: Pige
 — 36, — 28: trøsteligt] = C; A: glædeligt
 — 37, — 5: hørt] = B; A: seet
 — —, — 10: staer] = B; A: er
 — 38, — 3-4: De gaae. | Et andet Sted i Hængen.] = B;
 A: (De gaae)

Hugo. En flok Spillemænd.

Hugo.

Det glæder mig at see jer, mine Venner! Mu-

ſiken var mig altid en fier Kunſt. Jere Tydſtere, komne fra Italien?

En Muſikant.

Fædrelandet har ſyldt vore Hierter med Følelſer og Ild ſtrænge Herre! J det muntrø Belskland lærte vi at forbinde Hiertets Røſt med ſkionne Toner, og det Vanførlige i vor Kunſt med en ſmuk Enſoldighed.

Hugo.

Hvis ſaa er, maae J være Mestere i Eders Fag. Hvad hedder det unge Menneske der, med det aabne Ansigt?

Førſte Spillemand.

Vi kalde ham Ozart, Eders Strænghed! Han er født med Muſikken paa Buggen. Da man førſt nævnte hans Navn, der har noget lignende med denne Lyd, raahte Eſkoet: „O zart!” Siden den Tid hedder han ikke andet mellem os.

Hugo.

Hvad spiller Du for et Instrument, min Ven?

Ozart.

Violoncel, Herr Ridder!

Hugo.

Du er min Mand! Hvis du forſtaaer at bruge din Bue, ſaa er Du hersker over mine Taarer. Det er mig fært, at jeg har dig her. See, Ozart! Det er mig om at giøre, i et Øjeblik at vække Grindringen om længſtforſvundne, ſøde Dage; om i et Nu, at tilbagetrylle de forſloine Solglimt af min Baarhimmel. Det er umulig at bringe denne Stemning tilbage ved det ſvage Redſtab, ſom man falder Ord. Ricere Ozart! Her ſtaaer et Træ i Nærheden, hvor jeg har ſlaaret et

Navn! Omkring Navnet hænger en Krands. Vil Du sætte Dig bag Lovhækken? Og naar jeg kommer med en Veninde — vil du da være min Nattergal, Ozart? min føde Drom om svundet, utilbagfaldelig Lyksalighed?

Ozart.

I forlanger for meget, Herr Ridder! Men jeg vil gjerne spille, hvis I tillader mig at tage et Par Instrumenter med, for at understøtte mit.

Hugo.

Gior, som Du vil! Jeg bruger Eder alle mine Venner! Eders Trompeter og Pauker skal følge mig over Rhinen til Slaget i Morgen, naar Solen staer op. Eders Violer og Oboer skal fylde Salen i Aften, med Munterhed og Liv. Men nu bruger jeg Eder ikke! I kunne gaae hen i Herberget og lade Eder beværte! Jeg beholder kun Ozart tilbage med et Par Baldhorn og Fagotter! Ikke sandt?

Ozart.

Hvis I tillader det, skal jeg nok indrette alting paa det Bedste.

Hugo (til den gamle Musikant)

Er han virkelig sfig en Troldmand, som Du siger?

Musikant.

Strænge Herr Ridder! Man fortæller om den hellige Domfru Cecilia, at naar hun sang ved sit Orgel, lyttede alle de skionne Engle fra Himlen og smilte dertil; saaledes gaaer det ogsaa Denne, kun at det istedet for Engle, er deilige Piger.

Ozart.

Lad det Drilleri være, Rudolf! Tro ham ikke, Herr Ridder!

Hugo.

Han er smaaattalende.

Musikant.

Munden er ikke hans Instrument strænge Herre!

Han tænker i Toner, og beviser Eder sine Meninger i Harmonier.

Hugo.

Destobedre! Følger mig, mine Venner!

(De gaae)

Et andet Sted i Haugen.

Side 40, Linie 10: kommer stirrende til Jorden] = C; A: kommer med Dinene dybt hæftede paa Jorden

— —, — 12: her] = C; A: selv

— —, — 31: Mener du endnu] = B; A: Troer Du endnu altid

— 41, — 24: forbundet] = B; A: forbunden

— —, — 25: fundet] = B; A: funden

— 42, — 10: dræbe] = B; A: qvæle

— —, — 13: vild og] = B; A: tyrkiss

— —, — 14: snedigt] = B; A: snedig

— 43, — 10: os] = B; A: mig

— —, — 23-26: En Violoncel-Adagio spilles. | Hugo, naar den er ophørt. | Du tier] = B; A:

(En Violonceladagio udtrykker de Forelskedes Følelser, mens de sidde Haand i Haand. Lidt efter lidt ophører den. Hugo og Bertha reise sig, og betrakte hinanden henrykte)

Hugo.

Du tier

— 44, — 18: Hentøre] = B; A: Forbrænde

- Side 45, Linie 2: Hvad] = B; A: Hvem
 — —, — 16: see dig, tale med dig? Ingen Keiser] =
 B; A: see Dig, tale Dig? Gi Keiseren
 — —, — 21: bitterf] = B; A: bitter
 — —, — 25: Umuligt] = B; A: Umulig
 — 46, — 29: Kneeler for hende.] = B; A: Kaster sig paa
 et Knæ)
 — 47, — 3-6: Læber. | Kunigunde | kommer i dette Die-
 blik; da hun seer dem saaledes, raaber hun fortvivlet: |
 Ha, Utaknemlige] = B; A: Læber. I dette Dieblik
 kommer Kunigunde; da hun seer dem saaledes, standser
 hun bestyrtet og raaber fortvivlet) | Kunigund e. | Ha
 Utaknemlige
 — —, — 27: hiin] = B; A: min
 — 48, — 2: Klæde] = B; A: Tørklæde
 — —, — 19: Taalmodighed.] = B; A: Taalmodighed
 for det Første.
 — —, — 26: ad] = B; A: af
 — —, — 27: Harme] = C; A: Harm
 — 49, — 17: svoret Blodhevn] = B; A: svoret en
 Blodhævn
 — —, — 20: skal falde Broder] = B; A: skal sige det
 til Broder
 — 50, — 1: rigtigt] = B; A: rigtig
 — —, — 7: Selskab] = C; A: Omgang
 — 51, — 14-15: gribet med Keiten efter sit Sværd, der
 hænger paa Bæggen; men] = B; A: gribet efter sit
 Sværd der hænger paa Bæggen med Keiten; men
 — —, — 26: overdrevet prægtig Dragt, med] = B; A:
 overdrevet prægtig Dragt fra de Tider; med
 — 52, — 10: over] = B; A: ene

Side 52, Linie 25: *Slig høistforblommet Tale] = C; A:*
Den sære Tale

- —, — 27: *Ran] = B; A: Tale! Ran*
- 53, — 26: *paa en Stol] = B; A: paa Stolen*
- 55, — 2: *catalana] A, B, C og D: Catellana*
- —, — 4: *court] A, B, C og D: Cour*
- —, — 6: *trevisana] A, B, C og D: Trinyzana*
- —, — 10: *Toscana] A, B, C og D: Tuscana*
- —, — 19: *Grillensængen] = B; A: Grillensænger*
- 56, — 22: *bløde] = B; A: blonde*
- 57, — 7: *Thurns] = B; A: Thurn*
- —, — 15: *ind i Skranken første] = B; A: første
ind i Skranken*
- 58, — 14: *saa] = B; A: øg*
- 59, — 13: *i de varme] = C; A: i varme*
- 60, — 2: *Johanniter- og] = B; A: Johanniter og*
- 62, — 8: *Ja] = B; A: Jo*
- —, — 22: *lade] = B; A: lader*
- 63, — 2: *treven] = B; A: træfig*
- —, — 9: *Hellige —J] = B; A: Hellige, xc.! —*
- 65, — 15-16: *Men Qwindfolk, Ven! er et letfindigt
folk, | Og tids — som] = B; A: Men Qvindefolket,
Ven, er en letfindig | Nation, som*
- 66, — 7: *Fiendens] = B; A: Tyrkens*
- —, — 12: *magre] = B; A: mavre*
- 67, — 5: *ove, hærde] = B; A: hærde, ove*
- —, — 7: *dit Drømmebilled] = B; A: dit skionne
Billed*
- —, — 8: *foltes] = C; A: gyste*
- —, — 15-16: *derved. | Vær du, som jeg! En Mand
bør ei fortvivle.] = B; A:*

der ved!

Jeg drager med en Skat tilbage til
Mit Fædreland. — Hvor kan da Du fortvivle?

Side 67, Linie 21: *Harald.]* = B; A: *Harald* (venligt
bebreidende og med følelse)

— —, — 26: *Harald.]* = B; A: *Harald* (syrig)

— 68, — 8: *Harald.]* = B; A: *Harald* (kysser ham)

— 69, — 3: *bevæbnede.]* = B; A: *bevæbnede* og i *harnist*.

— —, — 12: *stridel*] = B; A: *mægte*

— 70, — 3: *snart ogsaa at ile fra]* = B; A: *snart
at svinge sig til Dig, fra*

— —, — 9-10: *thi ikke blot Døden, ogsaa Livet skiller
dig evig fra din]* = B; A: *thi Død og Ulyksalighed
staae som gabende Kloster mellem vort Haabs lyse
Bierge. | Din*

— —, — 15: *ind]* = B; A: *ud*

— —, — 18-19: *Det er umuligt, Ditlev! | Dog — du
har ganske Ret]* = C; A:

Det er umulig Ditlev!

Hugo.

Hvor ride mine Svende?

Treugott.

Hisset nede

*Bag Mølledammen, strænge Herre; den Bei
Er noget fortære.*

Hugo.

Men her er svalt!

*Det er fuldbragt. Med Seier drage vi
Igiennem denne friske Bøgeskov.*

*De tunge Grene gynge; deres Blade
Tilvister os taknemmeligt en Kiolning,*

Fordi vi freded om dem. — Treugott! Ditlev!
 Hvor herligt ligger dog min Borg deroppe
 Paa Fjeldet, klinet som en Svalerede
 Til Klippen! — Men hvad seer J efter Born?

Treugott (til Ditlev)

Nu troer jeg Du har Ret

Side 71, Linie 6: af] = B; A: fra

— —, — 13: og hilser ham.] = B; A: og gør ham en
 hilsen.

— 73, — 14: Ganger] = B; A: Hest

— —, — 16: Æma] = B; A: Minerva

— 74, — 21: Ø, Glæde] = B; A: Fuchheisa

— —, — 22: Frue] = B; A: Fru'

— —, — 23: Borgestue] = B; A: Borgestu'

— 75, — 8: Ja] = B; A: Jo

— —, — 15-16: gaaer | En] = B; A: gaaer sig | En

— 76, — 10: Bly] = B; A: Jern

— —, — 14: fra] = B; A: i

— 77, — 13: Han er fraværende — han er — o, Gud!
 = B; A: Han er ei her — Af Gud! maaskee i
 dette —

— 78, — 4: Sabelhug] = B; A: Sabelslag

— —, — 22: Hans Salighed kan ei bedrove mig] =
 B; A: Hans Lykke kan ei giøre mig bedrovet

— 84, — 15: Dævel] = B; A: Dæmon

— 85, — 3: dette] = B; A: mig det

— 87, — 18: holder] = B; A: hænger

— —, — 22-23: Et Værelse i Værtshuset Dunkholderbrond.
 Waltherø] = B; A: Værtshuset i Dunkholderbrond. | (Et
 Værelse. Waltherø

— —, — 23: med Lys] = B; A: med et Lys

- Side 88, Linie 1: skal være] = B; A: skal rigtig nok være
 — —, — 14: kommen] = B; A: kommet
 — 89, — 3: Danske sif Ølj = B; A: Danske har
 jeg maattet skaffe Ølj
 — 90, — 4: er mod i hu] = C; A: er slet tilmode
 — 91, — 1, 4 og 11: Yngvi] = D; A: Yngve
 — —, — 12: falder ned af Knagen paa Gulvet.]
 = B; A: falder ned af Knagen paa Gulvet med Gny)
 — —, — 16: længe og] = C; A: længe forstørket og
 — —, — 25-26: Paa Sovekamret. Barsle vilde han
 — | Hans Harniss] = B; A:
 Paa Sovekamret. (rort) Men han nænner ei
 At øengste mig. Dog loved han et Barsel!
 Hans Harniss
 — 92, — 4: undgiede] A, B, C og D: giengielde (i
 Digterens tydske Oversættelse staaer her: bühen)
 — 93, — 3: aaben; man] = B; A: aaben, saa man
 — —, — 4: Bærelse.) = B; A: Bærelse i Baggrunden.
 — —, — 10 og 18, Side 94, Linie 3, 8, 13, 24, 28,
 Side 95, Linie 1 og 8: Bygmesteren] = B; A:
 Bygmester
 — —, — 17: ordentligt] = B; A: ordentlig
 — 95, — 22: bleven] = B; A: blevet
 — 96, — 14: Tale] = B; A: Ord
 — 97, — 3-4: Morits ved Siden af Cathrine] = B;
 A: Morits og Cathrine
 — —, — 6: De gaae.] = B; mangler i A.
 — 99, — 12: viser] = B; A: præfer
 — 102, — 2: fan] = B; A: vil
 — —, — 3: Gruber] = C; A: Grotter
 — —, — 11: at Hugo seer ham.] = B; A: at bemærkes.

- Side 105, Linie 1-2: Bertha | kommer hurtigt, og gør en] = C; A: Bertha gør en
- 106, — 7-8: laae | Jeg hen ad] = B; A: laae jeg | Til hen paa
- —, — 9: Feberdrøm] = B; A: Feberslum
- 107, — 6: Blændværft] = C; A: Blindværft
- 108, — 20: Hiertet] = B; A: Sicelen
- 109, — 2: sin Finger.] = B; A: sin)
- —, — 9: Mig med min] = B; A: Min
- —, — 11: Forvovne Hugo] = B; A: Hugo, forvovne Ridder
- —, — 24: gierne skienker] = C; A: efterlader
- —, — 26: Med] = B; A: Ved
- 110, — 28: ingen Lænke binder] = B; A: intet Hængsel trykker
- 111, — 17: Skygge] = B; A: Kobold
- —, — 26: Hvad vil han? Giekke] = B; A: Hvad vil han mig? Jeg er en Aand, som han. Troer han at giekke
- —, — 29, til Side 112, Linie 1:
 Saa er han fun et Spøgelse fra Helsved.
 Jeg skammer mig ved dette Sværmeri,
 Der dybt er under Mandens Værdighed.]
 = B; A:
 Saa er han et Gespenst fra Helvede!
 Ha, skal en Aand af mindre Adel end
 Min egen, saae mit Hierte til at skælve.
- 112, — 10: Modtog] = B; A: Modtag
- 113, — 11: Hvert Væsen] = B, A: Alt Væsen
- —, — 15: Forbindelser] = B; A: Tilsammensted
- —, — 17: Som] = B; A: Øg

Side 113, Linie 17: strømme] = B; A: strømmer

— 118, — 9: engang den] = B; A: den eengang

— 119, — 8: gaaer] = B; A: er

— —, — 10: koldt] = B; A: kold

— —, — 19: ophidseſ] = B; A: oprøres

— 121, — 25-26: Hugo | med] = B; A: Hugo
(fatter hende med)

— 123, — 7: dræbende] = B; A: qvælende

— 124, — 5: lykkeligt] = B; A: lykkelig

— —, — 6: falde] = B; A: være

— —, — 16: sikkre.] = B; A: sikkre fra Borgen af!

— 125, — 7: herlig] = B; A: himmelsk

— —, — 16-17: imod Jord. | O, Walther] = C;
A: imod Jord;

Og Drosslen synger ned fra Træets Krands.

Den Stoltes Fald — og Salighedens Glands!

O Walther

— —, — 17: hvor om Sommeraftnen tidt] = B; A:
hvor vi mangen Aften, tit

— —, — 18: Ad Dækket begge vi med lange Skridt] = B; A: Ad Dækket op og ned med sorte Skridt

— —, — 20: Sin sortblaau Hvælving over Middel-hav] = B; A: Det sortblaau Mulm om Jordens Middelhav

— —, — 21: hist] = B; A: saa

— —, — 27-29:

Men Stiernen hijt saa sellsomt paa mig seer,

Som sagde den: du seer ham aldrig meer!

Nu Harald]

= B; A:

O Walther! Stiernen saa veemodigt leer,

Jeg føler det, jeg seer Dig aldrig meer!
Din Harald

— 126, — 2-3:

Hvor er du, ædle, bolde Riddermand?
Har David mistet alt sin Jonathan?]

= C; A:

Som David er den arme Riddermand
Bersøvet Dig, din Walther-Jonathan.

— —, — 5-7:

fra Slaget ei?

Hvad bliver der da vel igien for mig?
At savne, længes — og at hevne dig!]

= C; A:

fra Slaget ei.

Dit Benslab, — Phillip, det dit Hjerte veed —
Erstatted Harald Qvindens Kærlighed.

Hvad er — hvad er der nu igien for mig?
Kun at begræde Dig, — og hævne Dig!

— 127, — 1-6: vor Helt! | Men hevne skal jeg dig,
min elskte Ben! | Fred med dit Stov! | Han kysser
ham, trykker hans Haand, betragter den, og figer, | i det
han springer op: | O, hellige Georg] = C; A:

vort Helt!

Hans Ansigt, det var misdt, som Maanens Ansigt,
Nu er det blegt og guult som hendes. — Engster
Jør dette Liig? O det kan ei forfærde!

Han er en salig Mand! Jeg turde ligge
Med Liget i min Seng ved Midnatstide;
Han gjør os intet! Men man har fornærmet,
Forfærdelig fornærmet ham. Og Brodre,
Det vil vi hævne. — Arme Broder Walther!

Saa lykkelig udstaet en farlig Reise,
Og side Skibbrud midt i Havnens? Fred!
Fred med dit Stov! Farvel.

(Han kysser hans Læber, og tildækker hans Ansigt;
derpaa gør han nogle Skridt fra Liget; men ven-
der tilbage igien)

Endnu et Haandtryk af din høire Haand,
Som trykte mig saatit med Brodervarme,
Men følt og rædsomt i den sidste Time.
Endnu et Tryk!

(Han blotter hans Haand, betragter den og siger for-
færdet i det han springer op)

O hellige St. Georg

Side 127, Linie 10-12: Ring tilbage! | Tager Ringen af Li-
gets Finger. | Tilgiv mig dette Ran! Paa Domme-
dag] = C; A:

Ring tilbage
Og faaet sin! Den sidder løselig
Henslyttet paa hans Pegefinger.

(Tager den af)

Tilgiv
Mig dette Kirkeran! Paa Dommedag
— — 15-18: Han reiser sig. | Maar mandeligt jeg
hevnet har din Dod, | Da kommer jeg for at begrave
dig. | Svendene gaae, paa hans Bink, med Liget ind i
Krattet.] = C; A:

(Han reiser sig)

Gaaer! Hæver denne Baar anständigt stille,
I var hans Kammerater, bærer ham
Hjæl bag den vilde Rosentorn, derhenne.

Lad Lovet skuile ham for Nattens Dine —
De kunde græde, og forraade os.

(De gaae med Liget)

Side 129, Linie 25-26: med en sønderrevet Seddel, hvorfaf han læser: | „Min elskte Broder] = B; A:
med Giftflasken i den ene, og en Seddel i den anden
Haand.

Tilgiv mig ørlig og velsyrdig Mand,
Herr Hildebrand, min gode Stammefader!

Tilgiv din Et, isald han bruger Giften
Engang for Sværdet. Begge dræbe sikkert;
Samvittigheden agter ingen Fordom;
Dg hvis min Hustru har fortient sin Død, —
Dødsmaaden er af ringe Vigtighed.

(Læser Seddelen)

„Min elskte Broder

— 130, — 3: Tager Giftflasken af sin Lomme.] = B;
A: (Ryster Giftflasken)

— —, — 20-21: Loverne. [Han gaaer.] = B; A:
Loverne!

(Seer veemodig paa Bægeret)

Jeg straffer Dig! Men uden Harm og Brede.
Naar Synderen gaaer hen til Retterstedet
I hviden Særf, med sorte Kors paa Brystet,
Og folder sine Hænder, medens Choret
Af Skolebørnene med Psalmebøger
Gaaer foran, og den gyselige Træstol
I Sandet venter ham; — af da er Breden
Forbi! Da skænkes ham vel og en Taare.

(Han tørrer sine Øine)

Den har jeg stienket Dig; — og dette være
 Den sidste Kummersgraad, som flyder her!
 Han lægger en Haand paa Brystet, som for at give
 sig selv Mod og figer med sterk Stemme
 Ja gamle Hvelving! Du skal ei gientage
 De dybe Suk af dette Herte meer.
 Kulstyen revner og min Maane leer;
 Jeg skuer freidig frem — ei bleg tilbage.
 Det føle Spogels, som ei vilde slippe
 Den Lænke, der fun Hugo bandt til Sorg,
 Skal synke ned i Graven fra min Borg, —
 Og Sol skal atter straale paa min Klippe!

(Han gaaer hurtig bort)

Side 130, Linie 28: jer] = B; A: Eder

— 131, — 19: sætte] = B; A: lægge

— —, — 20: bede] = B; A: læse

— 132, — 23: sonderrev den atter] = B; A: atter
 sonderrev den

— 133, — 9: skued] = B; A: modte

— —, — 20: Kunigunde.] = B; A: Kunigunde
 (sværmerif)

— —, — 24: rørte ved min Skulder] = B; A: slog
 mig blidt paa Skuldren

— —, — 26: Paa mig med sine store, blide Dine] = B; A: I mine Blik med sine store Dine

— 134, — 1: Hortensa.] = B; A: Hortensa
 (rørt smilende)

— —, — 3: jert] = B; A: og

— —, — 13: Gaf nu til] = B; A: Gaf til

— —, — 16: jer] = B; A: Eder

Side 135, Linie 14: *Altre ryge til din Hælgenære] = B;*

A: Twende Altre ryge til din Hære

— 136, — 11: *Beklemte] = B; A: Bespændte*

— —, — 12: *vil drifke, banker] = B; A: vil sætte
Bægeret til sine Læber, banker*

— —, — 13: *Bægeret] = B; A: det*

— 137, — 4-7:

Og saa paa Klippen hist
Udsigten over Dalene. Mig tyktes,
Som saae jeg i det klare Maanestkin
Min Borg i Franken.]

= B; A:

Og saa den vide Udsigt
Med Taagesløret over Engene
Hen imod Klippens Fod. Det kom mig for,
Som saae langt borte jeg min Borg i Franken
Fra Horizonten.

— —, — 20: *der] = B; A: det*

— —, — 22-23: *lee mig ud, men som jeg stod | Og
stirred høit fra Klippen over Sletten] = B; A: lee:
Men som jeg stod og stirred | Høit fra Terrassen
over Sletterne*

— 138, — 6: *Natviolen] = B; A: Natviolerne*

— —, — 22: *tale] = B; A: sladdre*

— 139, — 22: *Ora] = B; A: Oro*

— 140, — 28: *Jeg maa igien ud i] = B; A: Af jeg
maa atter i*

— 141, — 4: *ud] = B; A: af*

— 142, — 11: *et rædsomt] = B; A: en rædsom*

— 143, — 11: *Han dører.] = B; mangler i A.*

— 145, — 26: *Gud har] = B; A: har Gud*

- Side 146, Linie 21: *Hugo.*] = B; A: *Hugo* (fortvivlet)
 — —, — 23: *Kunigunde.*] = B; A: *Kunigunde*
 (trøstende)
 — 147, — 10: *brustne*] = B; A: *stive*
 — —, — 16: *brudt Stemme*] = B; A: *brudt og re-
 rende Stemme*
 — 148, — 3: *Bai*] A og B: Beg (i C og D anden
 Forandring).
-

Side 149: *Hagbarth og Signe* er forfattet i Vinteren 1813 til 1814, og udkom første Gang trykt (A) i Marts 1815. Digteren besørgede tre senere Udgaver: (B) i *Tragødier*, II, 1831, (C) i *Tragødier*, II, 1842, og (D) i *Tragødier*, II, 1849.

Oehls *Prometheus*, I, 1832, Side 67—69:

Hagbarth og Signe. Ved at vælge Stoffet til et Drama af den ældste Tidsalder vinder Digteren det Eventyrlige, det kraftigt Liden-skabelige, men taber i det Characteristiske, og savner den understøttende Baggrund af det egentlig Historiske. Den poetiske Dialog kommer ogsaa til at mangle Colorit, fordi utallige Tanker og Billeder, der opstaae i Digterens Land, ikke kunne benyttes, fordi de aldeles ikke passer for Tiden. Tegningen kan derimod blive dristigere; men det er ikke tilfældet i dette Stykke. Digteren har vovet meget ved at give Slip paa meget, og dersom denne Tragødie dog gior Virkning, da skeer det ved siden Hjælp af Stoffet. Thi jeg har ikke blot forladt den historiske Tidsalder, men jeg har heller ikke

taget min Tilflugt til Phantasien's Rige, det Eventyr-lige, Fabelagtige, som det finder Sted i den gamle Kæmpevise; altsaa blev mig blot tilbage det kraftigt Lidenskabelige. Dette Stof: Kærlighed, Had og en høi Følelse — er det Eneste, der bevæger sig i denne Tragödie uden Episoder, med Tidens, Stedets og Handlingens Genhed. Det morede mig at prøve, om jeg kunde seile den franske Tragödie endnu nogle Grader nærmere, end i Axel og Valborg, uden dog at forlade Poesiens Land og strande i det prosaistiske Fis. Her havde jeg da kun, hvad de franske Digttere havde: et Slags abstrakte Personer med Lidenskaber og Følelser. Det kom kun an paa at give disse Naturlighed og et Anstryg af den gamle nordiske Tid. Kiendere have fundet, at det lykedes. De smukke Thaarupske Linier:

„Af denne ædle Que brændte
De fordums Helte i vort Land,
Skjondt de kun twende Pligter fiendte:
At elske — og at døe som Mand.“

passer aldeles paa Hagbarth og Signe; dette Stykke forholder sig til Axel og Valborg, som en Græneskov i Maanestkin til en Bøgelund i Aftenrøden. Man har forekastet det for megen Sentimentalitet. Men tag Sentimentaliteten bort af den nordiske unge Kærlighed, uden Sandselighed, uden glødende Phantasie, saa bliver den et Intet. Det Sentimentale er altid noget af det Smukkeste i en barbarisk Tid; det forbinder sig med det Høje, og mildner Grumheden. I

Linie 16-19: „Af denne ædle Que brændte osv.] See Thomas Thaarups efterladte poetiske Skrifter, 1822, Side 343.

de Øssianiske Sange, i de Bildes drømmende Beemod finde vi den. Den nordiske Freia græder Guldtaaerer, fordi Odur har forladt hende; Savn og Længsel er hendes egentlige Eiendom.

— — Med Hensyn til Opførelsen vil jeg endnu fun denne Gang anmærke, at det vel var bedre, hvis Halloges Bardesang blev reciteret ved Harpen, end flunget. Naar man ikke forstaaer Alt, hvad han siger, svækker og standser det lange Ophold Handlingen.

Oehls Erindringer, II, 1850, Side 116 (see Trag. Dram. II, Side 275).

Samme Skrift, III, Side 82:

— — digtede jeg i Vinteren 1813—14 Hagbarth og Signe, et Sidesstykke til Axel og Balborg. Uagtet de ligner hinanden deri, at begge ere nordiske Kærlighedstragødier, temmelig forte, uden Episoder, med Tidens, Stedets og Handlingens Genhed, søgte jeg dog i det Bæsenlige at tegne disse Billeder meget forskelligt: Axel og Balborg i den christelige Middelalders, Hagbarth og Signe i det nordiske Hedenstabs Aaland; begge naturligvis idealiserede, og med Præget af Digterens eget Hierge, Phantasie og Tanke. Den med Tapperhed og Forvovenhed forbundne Kærligheds Lidenstab, der slaaer pludselig ned i Hagbarths og Signes Hierter, og giver dem Mod til at vove Livet og med Heltetrods at taale Doden for hinanden, var Gienstand for det ene Stykke; den af Christendommen mildnede Følelse, styrket af Alar fra Barndommen af, der har bragt Trostlabens og Hengivenhedens Blomst til Modenhed i Axels og Balborgs

Hierter, er Gienstand for det andet. Saaledes ligner Hagbarth og Signe et Natstykke med Graner over Afgrunden, hvor Maanen bliver til Syne, og skuler sig igien bag flygtige Skyer; Axel og Valborg et mildt Maleri af blomstrende Natur i Aftenrøden. — I den Tid, jeg havde skrevet Smaastykker og Synge-spil, var Ingemann fremtraadt, havde erhvervet velfortient Bisald for sine lyriske Digte; ogsaa beundrede Publicum hans Masaniello og Blanca. Den Sidste havde gjort Furore. Hagbarth og Signe gjorde dog ogsaa Lykke.

Bemærkninger til Hagbarth og Signe:

Side 165, Linie 12 ff.:

Vi slaae med vore Sværde osv.]

Disse Linier ere væsentlig Reminiscenser af Krake-maalet eller Lodbrogsqvadet. — Svolnirs (Odins) Hatte er Hjelmene; Skedeluen Sværdet.

— 173, — 16:

Lavard, Kong Hagbarth! Hil dig.]

Lavard er: Herre! min Herre!

— 230, — 20:

Ja, det er Freias Rof.]

Digteren tilføier den Anmærkning: „Orion“.

Nærværende Udgaves Afgigelser fra Originalen:

Side 151, Linie 1: Personerne.] = B; mangler i A.

— 155, — 4: Danske] = C; A: Dansker

— —, — 5: stærkere] = B; A: mere stærke

- Side 158, Linie 20: *Aukthors]* = C; A: *Odins*
 — —, — 22: *Gudens]* = C; A: *Aukthors*
 — 159, — 26: *Hamund]* = B; A: *mig*
 — 160, — 19: *Hagbarth.]* = B; A: *Hagbarth* (heftig).
 — —, — 25: *Hamund.]* = B; A: *Hamund* (smilende).
 — —, — 30: *ryster hans Haand.]* = B; A: (tager hans Haand venligt, men med *Selvfølelse*).
 — 161, — 3: *Hamund.]* = B; A: *Hamund* (ryster hans Haand).
 — 162, — 1: *Hamund.]* = B; A: *Hamund* (leende).
 — —, — 23-24: *Trofasthed. | Han har fun]* = C; A: *Trofasthed.*

(Med dyb Følelse.)

Et Aar har Solen seet hans stille Kummer.

Han har fun

- —, — 32: *uforstaet Ild til dette Hierte]* = B;
 A: *uforstaede Taarer i mit Die*
 — 163, — 25: *Horkynder]* = B; A: *Fast røber*
 — —, — 26: *Algør.]* = B; A: *Algør* (i en stræng Tone).
 — —, — 28: *Alf.]* = B; A: *Alf* (forundret).
 — 164, — 23: *rigtigt] = B; A: rigtig*
 — 165, — 3: *Bragamaal]* = B; A: *Bragemaal*
 — —, — 9: *Han slaaer]* = B; A: *Han hopper og
slaaer*
 — 166, — 4: *Du gif og grubled]* = B; A: *Du græd
heroppe*
 — —, — 6: *det]* = C; A: *dem*
 — 167, — 1: *ham]* = B; A: *sig*

- Side 167, Linie 13: halvt] = C; A: halv
 — 168, — 27: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (rødmende).
 — 169, — 14: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (foragtelig).
 — — — 15: sluppet = C; A: sluppen
 — — — 20: til] = C; A: Styrt
 — 170, — 3: Det er usselt] = B; A:
 Det er ørligt
 At kæmpe med Fornærmeren, men usselt
 — — — 14: faaer] = B; A: har
 — 172, — 9: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (ørbødig).
 — — — 10: Ja, Dronning Vera] = C; A: Ja,
 gode Dronning
 — 173, — 22-23: Hagbarth | med] = B; A: Hag-
 barth (bevæget med
 — 175, — 13: efter Signe.] = C; A: efter Signe, med
 en mild Stemme.)
 — — — 28: Hamund.] = C; A: Hamund (lune-
 fuld).
 — 176, — 1: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (sukker).
 — — — 17: Hagbarth.] = C; A: Hagbarth
 (forlegen).
 — 178, — 20: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (syrig berøget).
 — — — 24: Alf.] = B; A: Alf (alvorlig og mørk).
 — — — 26-27: Bautasteen; | Lov mig] = B; A:
 Bautasteen. | (venlig og stærk.) | Lov mig
 — — — 29: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (trykker hans Haand).

- Side 180, Linie 16: Signe.] = B; A: Signe (smilende.)
 — —, — 18: Rinda.] = B; A: Rinda (sukkende.)
 — 181, — 15: I Sandhed] = C; A: Alvorlig
 — —, — 20: falden] = B; A: faldet
 — —, — 28: falden] = C; A: faldet
 — 182, — 7: deres] = B; A: sine
 — —, — 16: Baldur ynder] = B; A: Thor ledsgager
 — —, — 25: hans] = B; A: sin
 — 184, — 5: høit i Beras] = B; A: høit Beras
 — —, — 19: Folkvangur] = B; A: Alfader
 — —, — 22: Taagerne] = B; A: Dunkelhed
 — —, — 27: trued] = B; A: traadte
 — 185, — 2: Markens Ax] = B; A: Engens Siv
 — —, — 9: Vi vandred tidt ij] = B; A: Tit van-
 dred vi i
 — —, — 10: mørkebrune] = B; A: dunkelbrune
 — —, — 15: Skyen Alfs, Gyrithes Alander] = B;
 A: Sky to armindslyngte Skygger
 — —, — 16: ij] = B; A: mod
 — 186, — 7: Leg] = B; A: Spil
 — —, — 10: Hovedhaar] = C; A: reiste Løkker
 — —, — 11-12: en vild Berserk | Bendt Sværdet
 draget mod sin egen Indvold] = B; A: en Tiger
 brudt | De svage Stænger, herier om i Landet
 — 187, — 11: Landsflygtigheden] = B; A: Glendig-
 heden
 — —, — 29: Til Skotland, hvor man agter Skial-
 dene] = B; A: Til Island, til det øde Digterland
 — 188, — 12: Forbitrelslen] = B; A: Fortvivlelsen
 — 189, — 18: mere] = B; A: meer da
 — 190, — 5: nødvendigt] = B; A: nødvendig

Side 190, Linie 18: en Arnes Fryd] = B; A: en høstlig Glæde

— —, — 19: paa] = B; A: i

— —, — 24: stolte] = C; A: ødle

— —, — 30: adj] = B; A: af

— 191, — 2-4: en saadan Ulv? | Signe fatter sig. |
Tilgiv en Søsters Sorg] = B; A:
en saadan Ulv?

Har Ulven Taarer, Signe?

Signe (fatter sig).

Tilgiv, Konge,

En Søsters dybe Sorg

— 192, — 9: Signe.] = C; A: Signe (rødmende).

— —, — 12: Gran] = B; A: Fyrr

— —, — 13: paa den golde Klippe] = C; A: ved
det gosde Bergen

— —, — 15: mørke, stille] = B; A: dunkle, folde

— —, — 26: Hagbarth.] = C; A: Hagbarth
(med stigende Følelse.)

— 193, — 9: blænder] = C; A: blinder

— —, — 12: Signe.] = C; A: Signe (bevæget).

— —, — 29: Hagbarth.] = C; A: Hagbarth
(nedslaaet).

— 194, — 3: Hagbarth.] = C; A: Hagbarth
(fyrig.)

— —, — 10: Øm] = C; A: Paa

— —, — 28: mindste Grund] = B; A: al Anledning

— —, — 29: Kamp] = B; A: Ørlov

— —, — 30: unde] = B; A: give

— 195, — 10: mit Leide] = B; A: min Leide

— —, — 24: af Fiendehaand] = B; A: af selv min
Fiende

- Side 196, Linie 29: *Hadetsj* = B; A: *Fyrrens*
 — —, — 31: *Fisf* = B; A: *Skælfisf*
 — 197, — 25: *Ei Skinnet* kan bedrage den Erfarne.] = C; A: *Ei Skin* bedrager den Erfarne, Alger!
 — 199, — 2: *Af Intet roffes*] = B; A: *At intet røbe!*
 — —, — 10: *roffe*] = B; A: *vafle*
 — —, — 23: *vilden*] = B; A: *vilde*
 — 200, — 7: *Hun sønderriver Krandsen.*] = B; A: (*Hun sønderplukker Krandsen med stirrende Zaareblif.*)
 — 202, — 3: i et saadant Træ] = B; A: i en saadan Stamme
 — 204, — 16: *O, nei*] = B; A: *O aldrig*
 — 205, — 12: *Bielkehallen*] = B; A: *Vaabenhallen*
 — 206, — 1: *den*] = B; A: *de*
 — —, — 3: *ham.*] = B; A: *ham rørt.*)
 — —, — 5: *Hamund*.] = B; A: *Hamund* (smertelig hæstig.)
 — — — 7: *Hagbarth.*] = B; A: *Hagbarth* (bedende.)
 — —, — 15: *Alvorligt*] = C; A: *Alvorlig*
 — 207, — 4: *vor*] = B; A: *min*
 — —, — 5: *Lige meget*] = C; A: *Lad saa være*
 — 209, — 24: *det*] = B; A: *den*
 — 211, — 6: folde Trøst. Syng] = C; A:
 folde Trøst og tomme Taler.

Det river Saaret op, men Smerten fildrer
 Og skynder Døden frem. Syng

- —, — 24: *Men*] = B; A: *Nu*
 — 212, — 11: *Frei*] = C; A: *Thor*
 — —, — 20: *var*] = B; A: *er*
 — 213, — 10: *fun*] = B; A: *Dig*

- Side 213, Linie 12: Normand] = B; A: Norsk
 — 215, — 1: Af os forstaer slet Ingen Lægekunsten] = B; A: Af os veed ingen ret Saarlægekunsten
 — —, — 8: Vagt] = B; A: Skilvagt
 — —, — 23: farligt] = C; A: farlig
 — —, — 24: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth (sukker med Omhed).
 — —, — 27: Signe.] = B; A: Signe (undseelig).
 — —, — 29: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth (lægger Haanden paa sit Bryst).
 — 216, — 10: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth (hestig).
 — —, — 20: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth (trykker hendes Haand).
 — —, — 21: Hulde] = B; A: Edle
 — —, — 22: Signe.] = B; A: Signe (venligt smilende).
 — —, — 28: Hagbarth] = B; A: Hagbarth (hestig).
 — 217, — 22: hinanden længe.] = B; A: hinanden inderligt).
 — —, — 28: Vinene.] = B; A: Vinene med soda Uskylighed).
 — 219, — 2: mod dig som en Moder] = B; A: som en Moder mod Dig
 — 220, — 12: Min Moder i en saadan Hiertequal] = C; A: Min arme Moder i en saadan Tilstand
 — —, — 21: Signe.] = B; A: Signe (med Kraft og Bestemthed).
 — —, — 26: Signe.] = B; A: Signe (med Omhed).
 — 221, — 3: hinanden; hun kysser ham.] = C; A: hinanden; deres Læber mødes.)

- Side 221, Linie 21: $\text{A}[\text{g}] = \text{C}$; A: Neger
 — —, — 28: føle, blege $\text{h}[\text{e}] = \text{B}$; A: føle Been-
 rad Døden
 — 222, — 8: kæmper] = B; A: søger
 — —, — 10: Drabanter] = B; A: Kæmper
 — —, — 23: Den Normand har en usædvanlig Styrke] = B; A: Hvad gør vi nu? Vi har ei flere Baand
 — —, — 24: Om selv vi] = C; A: Og hvis vi
 — 223, — 3-4: Drabanterne] = B; A: Drabanten
 — —, — 6: holder vel saa godt] = C; A: snorer
 vel saa sterkt
 — —, — 8: vise] = C; A: ædle
 — —, — 9-10: troster, som | Husvaler mig i Vinen] = C; A: troster, og | Horsoder mig min Marter
 — —, — 14: den] = B; A: dem
 — —, — 25: O, skionne Lof] = B; A: O sode
 Løffer
 — —, — 26: den] = B; A: dem
 — 224, — 4: Gittret] = B; A: Randen
 — 225, — 12: grunder.] = B; A: grunder bevæget.)
 — —, — 16: Skiebne? Glemme ham?] = B; A:
 Skiebne vel? Ham glemme?
 — 226, — 3: Kongespiir] = B; A: stille Spir
 — —, — 26: gnider] = B; A: river
 — —, — 28: skælver] = B; A: spræller
 — 227, — 12: Alger.] = B; A: Alger (smertelig).
 — 228, — 11: Signe.] = C; A: Signe (venlig rørt).
 — —, — 25: Signe.] = C; A: Signe (henrykt).
 — —, — 28: Alger.] = B; A: Alger (med Ild).
 — 229, — 22: Höihed.] = C; A: Höihed og Følelse.)
 — 230, — 12: Ja vist, ja vist] = B; A: Jo vist, ja vist

Side 231, Linie 3, 16, 21 og 26, Side 232, Linie 9, 16, 23 og 28, Side 233, Linie 6 og 21: *Fogden*] = B; A: *Fangefogden*

- —, — 13: *denne Lof*] = B; A: *disse Løkker*
- —, — 15: *Er den, at styrte dig fra Taarnets Rand*] = B; A: *Er det at skille Dig ved Vanddedrættet*
- —, — 22: *den Lof*] = B; A: *de Løkker*
- —, — 24-25: *Og veed du ei, | At den har*] = B; A: *Beed Du ei | At de har*
- 232, — 18: *Løffken*] = B; A: *det*
- —, — 20: *den*] = B; A: *Løffken*
- 233, — 3: *Hampereb*] = B; A: *Hampesnorer*
- 234, — 6: *fort*] = C; A: *blidt*
- —, — 22: *Hav Tak, du gode Skiaſd*] = B; A: *Kom, gode gamle Skiaſd*
- —, — 24: *Du ei formane vil*] = C; A: *Du vil ei præke for mig*
- —, — 26-27: *Nei, fiøre Son! | Jeg synger om din Sorg, hvor*] = C; A:

Nei, min Son.

Hagbarth.

Ei sætte Stiver til min tunge Frugtgreen

Med stolte Sange, for at hæve den,

Som for, med Grens lette Gront i Sky?

Halloge (venlig og med Eftertryk).

Jeg synger Dig din Qval, hvor

- 235, — 21: *Jo! A: Ja* (i B, C og D andre Forandringer).

- —, — 22: *Beemod*] = B; A: *Kummer*

- 237, — 19: *med Selvforsvar*] = B; A: *med svage Zaarer*

- Side 238, Linie 13: Hvad eller kommer du, en] = C; A:
 Eller og Du kommer som en
 — —, — 27: Alger.] = B; A: Alger (inderlig).
 — 239, — 1: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (trækker paa Skuldrene.)
 — —, — 8: Alger] = B; A: Algers
 — —, — 11: Sværd.] = B; A: Sværd ræst og glæ-
 dende).
 — —, — 14: flygte — Men han gør det ej] = B;
 A: flygte bort — Men gør det ei
 — —, — 19: du ikke kan forhindre] = C; A: Du
 ej kan forekomme
 — —, — 24: en Mo] = B; A: en Skionhed
 — 240, — 14-15: min Død | Kun Borneleg. Jeg
 venter dig hos Freia.] = C; A:
 min Død
 En Biting. Roligt skal jeg vente Dig
 Hos Freia, naar jeg veed Du er mig tro.
 — 241, — 18: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (smertelig).
 — —, — 20: Signe.] = B; A: Signe (modig
 og ræst).
 — 242, — 1: Signe.] = B; A: Signe (begeistret).
 — —, — 7: svinge] = B; A: nærme
 — —, — 8: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
 (med Taarer).
 — —, — 15: Henfart] = B; A: Hengang
 — —, — 20: hende.] = B; A: hende henrykt.)
 — 243, — 4: med nedslagne Øine] = C; A: med Øinene
 fæstet imod Jorden

Side 243, Linie 5: vender sig.] = B; A: vender sig mod Drabanterne.)

- —, — 10: har selv besalt] = B; A: har besalt
- 244, — 7: blev paa Baalet brændt til Aske] = C; A: blev forbrent af Baalets Flammer
- —, — 16: høit opspilede] = B; A: høitopspilede
- —, — 19: med] = C; A: ved
- —, — 22: deres] A: dens (i B, C og D anden Forandring)
- 245, — 15: med en Egekrands om sit Hoved.] = B; A: med en grøn Krands om sit Hoved. Hun gaaer ødest og langsomt imod sin Moder).
- 246, — 15: aabnes. Da] = B; A: aabner sig. Da
- 247, — 5-6: fan med samme Munterhed | Udholde Folgen] = B; A: veed med samme Munterhed | At taale Folgen
- —, — 10: Vel neppe jeg] = B; A: Jeg neppe vel
- 248, — 1: Forstillelse] = C; A: Forstillelsen
- —, — 3-4: Hisset seer | Jeg Alger] = C; A: Hisset kommer | Alt Alger
- —, — 13: Og har du fuldbragt, hvad jeg dig bes fol] = B; A: Har Du udrettet alt hvad jeg befalte
- 249, — 22: Ande] = B; A: Beiret
- 250, — 1: Alger.] = B; A: Alger (med stigende Følelse).
- —, — 11-12: kom | Der er en forfærdelig, uhyre] = C; A: kom der | En lidenskabelig uhyre
- —, — 22: Dattrens] = B; A: Datterens
- —, — 25: med Rolighed] = C; A: med fast Rolighed
- 251, — 13: Kongevældens] = B; A: Enevældens

Side 251 Linie 28: hans] = B; A: sit

- 252, — 14: Nedstammer sligt et Hierte vel] = C;
A: Er dette Bryst nedstammet vel
- —, — 27: Herthadal] = B; A: Herthedal
- 253, — 11: Kurve med Linned] = B; A: Linnedkurve
- —, — 24: Signe.] = B; A: Signe (tager
hende under Hagen).
- 254, — 11: Leg] = B; A: Taage
- 255, — 8-11: Kredsen? | En talrig Skare følger
ham. | Signe hurtig. | Hvor? hvor?] = C; A:
Kredsen,

Omvunden af din Vol, som Munden kysser?

Seer Du hvor rank og hei han skrider frem,
Imellem Hellebardenne som blinke?

En talrig Mængde folger ham. Seer Du
hvor Moer og Kvinder torre deres Dine,
Med hvide Duge, holde deres Born

I Beiret op, at de skal see ham?

Signe (hurtig).

Hvor?

- —, — 15-16: mine Moer! — Men jeg har Intet
nydt | I Dag endnu imod den aarle Luft.] = C;
A: mine Piger. — Men — jeg har ei nydt | Min
Frokost end — den aarle Luft, den knuger.
- —, — 25: først] = C; A: rigtigt
- 256, — 1: glad] = B; A: med munter Glæde
- —, — 2: endnu engang ham see] = B; A: see
ham engang endnu
- —, — 17: giemmer] = B; A: stikker
- 257, — 1: Hagbarth.] = B; A: Hagbarth
(munter og venlig).

- Side 257, Linie 14: Dieblif] = B; A: Diebliffe
 — —, — 21: Hælt] = B; A: stræksomt
 — —, — 22: Sec] = D; A: Ha
 — —, — 24: Hesten] = B; A: Dyret
 — 258, — 9 og 26, Side 259, Linie 16 og 28, Side
 260, Linie 20: Drabanten] = B; A: Drabant
 — —, — 13-14: et Spyd] = B; A: en Stage
 — 259, — 4: hos Freia] = D; A: fra Himlen
 — —, — 9: nei, som en Tøv] = B; A: Nei, som
 Tøv
 — 260, — 5: Høieloftet] = B; A: Heilstet
 — —, — 9: Signe; hun er bleq] = B; A: Signe bleg
 — 261, — 3: Frugt] = D; A: Folger
 — —, — 13: Forenet ham med Signe] = C; A:
 Forent ham med sin Signe
 — —, — 28: død] = C; A: dødt
 — 262, — 25: Alger.] = B; A: Alger (med qvælt
 Stemme.)
 — —, — 28: Bera.] = B; A: Bera (undertrykker
 sin følelse med Bærdighed).
 — 263, — 4: Danemark] = C; A: Dannemark
 — —, — 7: Bera.] = B; A: Bera (fatter sig. og
 figer til de Omkringstaende med en blid Stemme).
 — —, — 13: Begges] = B; A: deres
-

Rettelser.

Side 105, Linie 2 (og det tilsvarende Sted i Varianterne): hurtigt
læs hurtig

— 207, — 7: øg! læs øg.

As I have said before

that you must have the best advice and information before you

make your decision

and I hope you will take my advice seriously

as it is based on a great deal of experience and knowledge.

I hope you will consider this advice carefully before you

make your decision. I hope you will take my advice seriously

as it is based on a great deal of experience and knowledge.

I hope you will consider this advice carefully before you

make your decision. I hope you will take my advice seriously

as it is based on a great deal of experience and knowledge.

I hope you will consider this advice carefully before you

make your decision. I hope you will take my advice seriously

as it is based on a great deal of experience and knowledge.

I hope you will consider this advice carefully before you

make your decision. I hope you will take my advice seriously

as it is based on a great deal of experience and knowledge.

I hope you will consider this advice carefully before you

- III. Dramatiske Digte: Shugespil, Lystspil og Skuespil, samt Forfspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepris 5 R ø ; nedsat Pris 4 Kr.
- IV. Episke Digte: Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepris 4 R ø ; nedsat Pris 3 Kr.
- V. Dramatiske Digte: Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepris 8 R ø 64 β ; nedsat Pris 10 Kr.
- VI. Dramatiske Digte: Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepris 1 R ø 64 β ; nedsat Pris 2 Kr.
- VII. Erindringer. Bogladepris 2 R ø 24 β ; nedsat Pris 3 Kr.

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 R ø 24 β , ere saaledes nedsatte til omrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Pris af **4 Øre** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Lejlighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prishellige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Pris **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Kjøbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Erhält hos O. H. Schulz.

